

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Marty Kůchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce a):

██████████. P██████████ K██████████
bytem ██████████, ██████████

a

žalobkyně b):

██████████. M██████████ K██████████
bytem ██████████, ██████████
oba zastoupení advokátkou ██████████. P██████████ R██████████
sídlem ██████████, ██████████

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem ██████████, ██████████

za účasti:

1. ██████████
sídlem ██████████, ██████████
zastoupena advokátkou ██████████. V██████████ I██████████
sídlem ██████████, ██████████

2. ██████████
sídlem ██████████, ██████████
zastoupeno advokátem ██████████. ██████████. M██████████ O██████████, ██████████, ██████████
sídlem ██████████, ██████████

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. února 2022, č. j. KUKHK-18688/MJ/2020-61, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 16. března 2022, č. j. MD-9333/2022-930/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobcům bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. KUKHK-18688/MJ/2020-61 (dále jen „Mezitímní rozhodnutí“), výrokem I. odňato vlastnické právo k částem pozemků doposud zapsaných na LV č. ■■■, pro kat. území ■■■■, obec ■■■■, okres ■■■■, u Katastrálního úřadu pro ■■■■ kraj, Katastrální pracoviště ■■■■, a to: k pozemku p. č. ■■■■ (oddělenému geometrickým plánem č. ■■■■ z pozemku p. č. ■■■■ potvrzeným dne 10. 1. 2022 Katastrálním úřadem pro ■■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■■ pod č. j. ■■■■), p. č. ■■■■ (oddělenému geometrickým plánem č. ■■■■ z pozemku p. č. ■■■■ potvrzeným dne 10. 1. 2022 Katastrálním úřadem pro ■■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■■ pod č. j. ■■■■), p. č. ■■■■ (oddělenému geometrickým plánem č. ■■■■ z pozemku p. č. ■■■■ potvrzeným dne 10. 1. 2022 Katastrálním úřadem pro ■■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■■ pod č. j. ■■■■), to vše s tím, že vlastnické právo přechází na Českou republiku, s příslušností hospodařit s majetkem státu pro ■■■■ (dále jen „■■■■“).
2. Výrokem II. vyvlastňovací úřad (žalovaný) dále omezil vlastnické právo žalobců formou zřízení věcného břemene (služebnosti) realizací a umístěním přeložky VTI plynovodu na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■, v témže kat. území a shodně zapsaných jako pozemky vyvlastněné, v plošném rozsahu dle geometrického plánu č. ■■■■ potvrzeného 4. 11. 2019 Katastrálním úřadem pro ■■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■■ pod č. j. ■■■■, s tím, že vyvlastnitelem služebnosti je společnost ■■■■ a následně stanovil lhůtu 4 let od právní moci napadeného rozhodnutí, v níž má být zahájeno uskutečňování účelu vyvlastnění.
3. Všechny pozemky, kterých se napadené Mezitímní rozhodnutí týká, jsou nadále v rozsudku označovány jako „Předmětné pozemky“.
4. Žalobci se žalobou domáhají přezkoumání a zrušení uvedeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). V podání označeném jako doplnění žaloby žalobci uvedli, že se domnívají, že proti výroku II. Mezitímního rozhodnutí je přípustné odvolání, a proto je podali. Ministerstvo dopravy rozhodlo o jejich odvolání rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022, č. j. MD-9333/2022-930/3, tak, že toto se jako nepřipustné zamítá. Žalobci proto dle svých slov napadají žalobou Mezitímní rozhodnutí, ovšem ve znění posledně uváděného rozhodnutí Ministerstva dopravy. U jednání soudu žalobci eventuálně navrhli změnu žalobou napadeného Mezitímního rozhodnutí a to tak, že se žádosti osob zúčastněných na řízení (vyvlastnitelů) zamítají.

II. Obsah žaloby

5. Žaloba žalobců stojí na řadě žalobních bodů, které jsou místy rozvedeny do více relativně samostatných, byť pojmově a účelově souvisejících celků, jak je ostatně podrobně popsáno níže.
6. **V rámci prvního žalobního bodu žalobci namítali, že Mezitímní rozhodnutí bylo vydáno podjatým úřadem.** Žalobci konkrétně v rámci **dílčího žalobního tvrzení 1.1.** v první řadě namítali podjatost celého úřadu, který rozhodnutí vydal. Tuto námitku vznesli a doložili ještě před rozhodnutím, avšak o námitce podjatosti nebylo dosud rozhodnuto. Nikdy totiž nebylo rozhodnuto o podjatosti nového ředitele Krajského úřadu pro Královéhradecký kraj, ■■■. M■■■■ V■■■, ■■■■, od něhož se odvíjí podjatost všech jeho podřízených úředních osob, a ačkoli žalobci uvedli nové skutečnosti a důkazy se k těmto skutečnostem vztahující, o nichž ještě rozhodováno nadřízeným úřadem – Ministerstvem dopravy - nebylo (viz níže specifikovaná dohoda úřadu s vyvlastnitelem o vyvlastňování pozemků pro silnice I. a II. třídy, jakož i s Ministerstvem průmyslu a obchodu o úhradě části kupních cen z těchto smluv státem). Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno podjatou úřední osobou, což samo o sobě způsobuje nezákonnost, pro niž je třeba Mezitímní rozhodnutí zrušit.
7. **Dílčím žalobním bodem 1.2.** žalobci dokreslují podjatost žalovaného s tím, že námitka podjatosti vznesená žalobci dne 6. 4. 2021 byla odůvodněna porušením principu nestrannosti úřadu při stanovení lhůt účastníkům řízení, a to v důsledku ovlivnění žalovaného zástupcem osoby zúčastněné na řízení ■■■■■, tedy společností ■■■■■, jednajícím panem K■■■■. K uvedené námitce žalobci odkázali na obsah podání ze dne 6. 4. 2021 a připojený důkaz, z něhož se podává, že pan K■■■■ žalovaného nikoli „informoval“, jak jeho jednání interpretovalo ministerstvo ve svém rozhodnutí z 11. 5. 2021, ale přímo „ovlivnil“, a to tak, aby termín jednání byl nařízen na datum ■■■■■ vyhovující.
8. Z chronologie údajů o datu zahájení řízení 2. 6. 2020 a data, na kdy bylo jednání nařízeno – 7. 4. 2021, vyplývá, že stanovené datum ústního jednání jednoznačně porušuje 60 denní zákonnou lhůtu pro tento úkon. Ministerstvo dopravy se ve svém rozhodnutí o nevyhloučení ředitelky úřadu snažilo zlehčit důvodnost vznesené námitky podjatosti tím, že zákon o vyvlastnění preferuje dohodu účastníků řízení a že vyvlastniteli šlo při „informování“ úřadu právě o možnost uzavření dohody se žalobci. Při této argumentaci však ministerstvo nevycházelo ze zjištěného stavu věci, neboť se nezeptalo na stanovisko žalobců, tedy zda i oni s datem ústního jednání násobně prodlouženým mimo rámec zákonných lhůt souhlasili, či nikoliv. Pokud by tak ministerstvo učinilo, zjistilo by, že žalobci by s jakýmkoli prodloužením vyvlastňovacího řízení nesouhlasili, neboť je mají od počátku za nezákonné a zahájení řízení i jeho nepřiměřenou délku považují za nátlak, ve snaze přinutit je k dohodě vyhovující zájmům ■■■■■.
9. Je přitom nemyslitelné, aby se v soudním sporném řízení některý z účastníků řízení domluvil bez vědomí druhé strany se soudcem o tom, že nebude nařízeno jednání v zákonné lhůtě.
10. **Dalším dílčím žalobním bodem, tj. dílčím žalobním bodem 1.3.,** žalobci dokreslovali podjatost žalovaného tím, že v žádosti o vydání Mezitímního rozhodnutí se vyvlastnitel nedomáhal vyvlastnění pozemku parc. č. ■■■■, a to ani v části, neboť tento pozemek v návrhu na vydání Mezitímního rozhodnutí vůbec neuvedl; přesto žalovaný část pozemku parc. č. ■■■■ vyvlastnil. Žalovaný tak nejenom aktivistickým způsobem, ale současně i v rozporu s § 45 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), do výroku svého rozhodnutí uvedl jiná čísla pozemků, o jiných výměrách, než jaké údaje vtělil vyvlastnitel do svého návrhu na vydání Mezitímního rozhodnutí. Nyní znovu, opět bez žádosti vyvlastnitel, vyzval o své vlastní iniciativě, aby si nechal zpracovat nové geometrické plány, s novými čísly pozemků tak, aby byly způsobilé následného zápisu do katastru; s těmito novými geometrickými plány vyvlastňované ani před rozhodnutím vyvlastňovací úřad neseznámil. S jejich obsahem nebyli seznámeni ani v terénu zpracovatelem geometrického plánu, ač je to jeho

povinností, byť toto bylo v rozporu se skutečností v doložce zpracovatele (společnosti ██████████) uvedeno. Geometrické plány byly žalobcům doručeny až spolu se samotným Mezitímním rozhodnutím, protože je evidentní, že se k nim nemohli vyjádřit.

11. Vyvlastňovací úřad tak nejenom aktivistickým způsobem nadržujícím vyvlastniteli, ale současně i v rozporu s § 45 odst. 1, 2 správního řádu do výroku svého rozhodnutí uvedl jiná čísla pozemků, o jiných výměrách, než jaké údaje vtělil vyvlastnitel do svého návrhu na vydání Mezitímního rozhodnutí. Pokud měl vyvlastňovací úřad za to, že návrh trpí vadami, nemohl sám návrh na vyvlastnění opravovat, ale měl vyvlastnítele vyzvat, aby jej opravil. Jestliže by tak vyvlastnitel učinil, měl být opravený návrh zaslán vyvlastňovaným, aby bylo zřejmé, co je předmětem vyvlastňovacího řízení. Neučinil-li tak, zatížil úřad řízení i vadou mající za následek nesprávnost rozhodnutí o věci samé, když bylo rozhodnuto v rozporu s tím, co vyvlastnitel požadoval.
12. Podjatost žalovaného (nezákonné nadržování vyvlastniteli) **pod dílčím žalobním bodem 1.4.** žalobci spatřovali i v tom, že oba vyvlastnítele (██████████ i ██████████) jak ve fázi před zahájením vyvlastňovacího řízení, tak i v rámci samotného vyvlastňovacího řízení nepřípustně zastupovala společnost ██████████, jako „vinklár“.
13. Odkaz žalovaného na překonané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 7 As 335/2016-52, je nepřipadný, neboť toto rozhodnutí se vztahuje k právní úpravě platné a účinné před novelou zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), tj. před vložení ustanovení § 52d, provedenou zákonem č. 258/2017 Sb., účinným od 1. 9. 2017. Právě ustanovení § 52d zákona o advokacii sjednotilo dosavadní roztržštěnost procesních řádů včetně správního řádu, a to tak, že ve shodě s úpravou provedenou v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a ve shodě s § 2 zákona o advokacii vyloučilo možnost zastupování prováděnou „pokoutníky“, resp. „vinkláři“. Zastoupení ██████████ společností ██████████ ve více procesních věcech (tj. ve 2 věcech vedených proti žalobcům a minimálně i v další věci vedené proti p. P██████████), stejně jako zastupování ██████████ při vyhotovování a sjednávání kupních a jiných smluv, bylo žalobci tvrzeno a doloženo; přesto žalovaný s tímto nezákonným zmocněncem dále jednal, rozhodl a rozhodnutí mu doručil. Uvedený postup žalovaného v podobě nadržování zmocněnci ██████████ je nezákonný.
14. V rámci **dílčího žalobního bodu 1.5.** žalobci dovozovali nadržování vyvlastnitelům, a z toho dle jejich názoru plynoucí podjatost žalovaného, i z jeho jednotlivých jednání, spočívajících konkrétně v tom, že žalovaný neprovedl dokazování při nařízeném jednání k nutnému rozsahu vyvlastnění, kdy žalobci opakovaně navrhli relevantní dokazování (vyžádanou - od ██████████ či od společnosti ██████████ - projektovou dokumentaci zpracovanou k alternativnímu řešení okružní křižovatky a výsledkem exministra Ing. Dana Ťoka). Žalovaný však takto nepostupoval, ač k tomu byl opakovaně zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve 3 jeho po sobě jdoucích rozhodnutích. Stejně tak se žalovaný neřídil závazným právním názorem Ministerstva dopravy, vysloveným v dané věci, dle něhož je třeba rozhodnout o vzájemném návrhu žalobců na rozšíření vyvlastnění pozemků parc. č. ██████████ a ██████████. Žalovaný ani nepředložil obsahově novou námitku podjatosti nadřízenému orgánu a věcně rozhodl, ač takový postup je správním řádem zakázán (§ 14 odst. 3 správního řádu); žalovaný tedy neměl vydávat konečné rozhodnutí tak, jak se tomu stalo v dané věci. Žalovaný opakovaně ignoroval závazné právní názory soudů (ESLP, Ústavního soudu, Nejvyššího soudu) o způsobu stanovení náhrady za vyvlastnění daném mezinárodní smlouvou, ač jsou mu příslušné rozsudky známé a jsou přístupné a ověřitelné v jakémkoli informačním právním systému.
15. **Dílčím žalobním bodem 1.6.** žalobci namítali, že podjatost úřadu je dána i obchodněprávním vztahem mezi Krajským úřadem pro Královéhradecký kraj a ██████████, kdy mezi těmito subjekty byla uzavřena nepřípustná dohoda (popírající veřejné subjektivní právo o rovnosti všech

majitelů půdy při ochraně vlastnictví dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod) o spolupráci mezi [REDAKCE] a oběma vyvlastňovacími úřady, jakož i třetími osobami (ve vztahu k žalobci se jednalo konkrétně o třetí osobu – společnost [REDAKCE], jindy se jedná o jiné subjekty – příslušná města či zejména Královéhradecký kraj), která je kontinuální a trvající nejméně od roku 2014 až do současnosti. Předmětem této dohody je vyvlastňování soukromých osob pro účely staveb silnic a dálnic ve Východočeském kraji, se zavedením dvojích cen, kdy tržní ceny jsou vypláceny jen třetími osobami dle nerovných a neznámých kritérií některým vlastníkům půdy. Ostatním pak vyplácí [REDAKCE] ceny netržní, cca ve výši 1/3 až 1/2 skutečné tržní ceny, a to s (nezákonnou) argumentací, že právní předpisy České republiky vyšší ceny neumožňují, jakož i s pohrůžkou vyvlastnění za zcela minimální náhradu odpovídající ceně zemědělského pozemku (míněny ceny cca 18-35 Kč/1 m²), pokud vlastníci pozemky [REDAKCE] neprodají. Totožnou argumentací, jako [REDAKCE], pak uvádějí vyvlastňovací úředníci Královéhradeckého kraje, kteří v souladu s ní poté rozhodují.

16. Ke shora uvedeným tvrzením neprovedl žalovaný žádné dokazování, ač jsou mu všechny důkazy známe a přístupné, a to nejen v obsahu daného spisu, ale i ze souběžně probíhajícího řízení o vyvlastnění pozemku žalobce a) parc. č. [REDAKCE] v kat. úz. [REDAKCE]. Žalobci nadto, a to oproti předchozí fázi řízení, před rozhodnutím vyvlastňovacího orgánu svá tvrzení doplnili, a nebylo možno vycházet ani z předchozích rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové či Nejvyššího správního soudu, neboť tyto soudy se nezabývaly a ani zabývat nemohly, vším, co bylo v dané námitce podjatosti nyní tvrzeno a prokazováno, neboť jednotlivé skutečnosti tuto podjatost prokazující se žalobci dozvěděli až po vydání zrušujícího rozhodnutí správního soudu – Krajského soudu v Hradci Králové. Žalobci se důkladněji seznámili se systémem „dvojích cen“ a praxí, kterou [REDAKCE] a Královéhradecký kraj a úředníci Krajského úřadu Královéhradeckého kraje při vyvlastňování pro stavby silnic a dálnic realizují, a k těmto novým tvrzením nabídli úřadu prakticky nevyvratitelné důkazy – tj. uzavřené smlouvy na tržní ceny vložené do katastru, dle nichž Královéhradecký kraj namísto [REDAKCE] některé pozemky určené pro stavby, které mohou být jen ve vlastnictví státu, za tržní ceny prokazatelně vykupuje.
17. Pro realizaci dané dohody Královéhradecký kraj dokonce vytvořil instituci – Centrum investic, rozvoje a inovací, která pro [REDAKCE] zajišťuje výkupy pozemků ve prospěch Královéhradeckého kraje, který dle smlouvy s [REDAKCE] pozemky zpětně převádí na stát – [REDAKCE]. To vše přitom činí při porušování zákona o majetku státu a předkupního práva státu. Nelze přitom považovat za správný názor:
  - a/ že systém dvojích cen je v pořádku, protože Česká republika a Královéhradecký kraj jsou jinými subjekty a hospodaří s jinými prostředky,
  - b/ že úředníci správních vyvlastňovacích orgánů vystupují jako orgány České republiky a Královéhradecký kraj je jiným subjektem.
18. Oba tyto závěry jsou totiž nezákonné, ba dokonce protiústavní, neboť ad a/ systém dvojích cen za vyvlastnění téhož majetku, ve stejném čase a lokalitě, tj. pozemků určených pro stavbu dálnic a silnic v Královéhradeckém kraji, odporuje principu rovnosti v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, který je pro ochranu vlastnictví speciálně zakotven i v čl. 11 bod 1. Listiny, dle něhož vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Nutno přitom konstatovat, že tento systém, kdy se podle utajených pravidel vybraným osobám dostávalo řádově vyšších cen, zatímco jiným nikoliv, má v sobě zakomponovaný i výrazný korupční potenciál; ad b/ v majetkoprávních vztazích vznikajících v důsledku dohody o vykupování pozemků určených pro silnice I. a II. třídy, tj. nejen pro obchvat [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], uzavřené mezi [REDAKCE] a Královéhradeckým krajem, jednají tytéž osoby, které jsou současně úředníky státu. Právě pro dvojedinou roli týchž osob se nelze dovolávat skutečnosti, že v určitých situacích jednají jako úředníci státu a v jiných jako zaměstnanci

právnícké osoby -Královéhradeckého kraje, což plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu 14. 5. 2015, č. j. 7 As 202/2014-66.

19. Žalobci tvrzená a prokazovaná dohoda Královéhradeckého kraje, jeho úředníků, [REDAKCE] i přizvaných třetích osob (uzavření takové dohody ostatně správní úřad ani nerozporoval), proto zakládá důvod systémové podjatosti Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Z procesu uzavírání smluv Královéhradeckým krajem na tržní ceny pozemků se totiž podává, že jen menší část prostředků na kupní ceny byla hrazena Královéhradeckým krajem, větší část však byla hrazena z dotace poskytnuté Ministerstvem průmyslu a obchodu. Takto se dostalo státem dotovaných kupních cen jen některým majitelům půdy, podle neznámého a neveřejného klíče v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
20. I tato námitka dle žalobců osvědčuje systémovou podjatost úřadu Královéhradeckého kraje, jehož úředníci - nepochybně se znalostí způsobu financování oněch dotovaných kupních smluv ze strany státu - rozhodují v neprospěch žalobce i ostatních neprivilegovaných vyvlastňovaných přesně tak, jak jim bylo ze strany nejvyšších představitelů moci výkonné i [REDAKCE] předepsáno, tj. jako náhradu za vyvlastnění jim přiznávají jen zcela nepatrnou částku, byť jsou jim známá rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu o nároku vyvlastněných majitelů půdy na tržní cenu. Úřad sice tuto instrukci popírá, avšak jeho postup popsany výše, zejména nerespektování pro tento úřad závazných nálezů Ústavního soudu, toto ovlivnění prokazuje.
21. Ze všech shora uvedených důvodů, o které se námitka podjatosti opírá, vyplývá, že rozhodnutí vydal vyvlastňovací úřad, který funguje spíše jako obchodní firma obstarávající záležitosti jiného - [REDAKCE], jehož pokyny se řídí, při vyvlastňovacím procesu jedná v jeho zájmu a v jeho majetkový prospěch a proti zájmům neprivilegovaných vyvlastňovaných osob. Nejedná tedy nestranně a na základě práva. Tento úřad tak byl z rozhodování vyloučen ve smyslu § 14 správního řádu.
22. **Druhým žalobním bodem žalobci namítali věcnou nepříslušnost odboru žalovaného.**
23. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66, vydaného ve věci totožných účastníků řízení a v obdobné věci o vyvlastnění, týkající se sousedního pozemku žalobce a) p. č. [REDAKCE], vyplývá, že činnost vyvlastňovacího úřadu byla zákonodárcem přičleněna do činnosti stavebního úřadu, a to ustanovením § 18 odst. 3 písm. b/ zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Z organizačního řádu, jenž je veřejně dostupný na internetu, se podává, že Krajský úřad Královéhradeckého kraje měl ke dni zahájení řízení – 2. 6. 2020 – Odbor územního plánování a stavebního řádu, jenž vykonával funkci stavebního úřadu; tomuto stavebnímu úřadu, kterému je a byla agenda vyvlastnění zákonem svěřena, ale spis v této věci nebyl po zahájení řízení přidělen. Až do února 2021 vykonával proto úkony v řízení nepříslušný Majetkový odbor. Jak vyplývá ze spisu, došlo k organizační změně a předání věci Odboru dopravy a silničního hospodářství, kterému byla úzce svěřena jen taková agenda, aby pod ni spadala věc týkající se daného vyvlastňování žalobců, a jako úřední oprávněné osoby byli uvedeni [REDAKCE]. P. [REDAKCE] a [REDAKCE]. M. [REDAKCE] (nadto ačkoliv v rozhodnutí se uvádí, že věc vyřizuje [REDAKCE]. P. [REDAKCE], o samotném vyvlastnění rozhodl úředník [REDAKCE]. M. [REDAKCE], aniž se však z rozhodnutí podává důvod). I shora popsaná změna organizačního řádu zavdává důvodně pochybnosti o nepodjatosti úřadu, neboť příslušná organizační změna spočívající v předání věci mohla být přijata z důvodu, aby o věci rozhodovala úřední osoba, o jejíchž názorech na vyvlastnění nebylo pochyb.
24. **Ve třetím žalobním bodě žalobci namítají, že Mezitímní rozhodnutí je v rozporu s mezinárodní smlouvou, jíž je Česká republika vázána, konkrétně čl. 6 odst. 1 věta první mezinárodní Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), s právem Evropské unie a s Ústavou České**

republiky. Žalobci uvedené tvrzení namítali už v rámci námitek vznesených v průběhu vyvlastňovacího řízení, žalovaný se však s tímto tvrzením nikterak nevyvořoval.

25. Předmětný žalobní bod následně žalobci rozvádějí v tom smyslu, že argumentují aplikační předností Úmluvy (s ohledem na čl. 10 Ústavy) s tím, že aplikovatelnost mezinárodních smluv zahrnuje též povinnost českých soudů a jiných orgánů veřejné moci přihlížet k interpretaci těchto smluv příslušnými mezinárodními tribunály jako orgány povolanými autoritativně se vyslovovat k interpretaci mezinárodních smluv.
26. Právě podle čl. 10 Ústavy soudce či úředník správního orgánu musí, a to opět bez jakýchkoli derogačních účinků vůči zákonu či jeho jednotlivému ustanovení, přiznat aplikační přednost mezinárodní smlouvě, která je součástí právního řádu, před zákonem. V případech konfliktu zákonného ustanovení s mezinárodní smlouvou takto soud či správní orgán rozhoduje bez dalšího nutného procesního postupu, tj. bez přerušování řízení a předložení věci k posouzení Ústavnímu soudu.
27. Ve smyslu výše citovaných ustanovení mezinárodního práva i Ústavy je institut vydání mezitímního rozhodnutí, na základě něhož by mohlo dojít nejprve k samotnému odnětí vlastnického práva a teprve po právní moci rozhodnutí by dále bylo rozhodováno o náhradě za vyvlastnění, ve vyvlastňovacím řízení neaplikovatelný. Tento institut totiž ignoruje právní úpravu vyplývající z mezinárodní Úmluvy o lidských právech, jež je součástí českého právního řádu (jakož i právního řádu EU, která k této mezinárodní Úmluvě přistoupila). Dodatkový protokol č. 1 mezinárodní Úmluvy, stejně jako čl. 11 odst. 4 Listiny totiž „stanoví něco jiného“, než ustanovení § 4a zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“), tedy princip, že vyvlastnění je možné jen za náhradu; v konkrétní věci vyvlastnění pro liniovou stavbu za plnou (tržní) náhradu. Oproti tomu ustanovení § 4a liniového zákona neústavně umožňuje, aby správní orgán rozhodl pouze o vyvlastnění, aniž tuto náhradu stanoví, dokonce bez možnosti odvolání proti tomuto rozhodnutí. V dalších odstavcích § 4a sice ukládá vyvlastniteli, aby po vyvlastnění vyvlastněnému poskytl „zálohu na náhradu“, avšak tato „záloha“ má být v minimální výši (vypočtená v ceně zemědělských pozemků dle znaleckého posudku vyvlastnitel) splatná pouze tehdy, nepodá-li vyvlastněný žalobu ke správnímu soudu či kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Z uvedeného plyne, že v případě, kdy se vyvlastňovaný brání vyvlastnění u příslušného soudu, což je Úmluvou i Ústavou zaručené právo, nedostane ničeho, popřípadě jakékoli plnění, které by se mu z titulu zálohy na vyvlastnění dostalo, by se podáním správní žaloby či kasační stížnosti stalo bezdůvodným obohacením. Oddělitelnost výroku o vyvlastnění a výroku o náhradě za vyvlastnění (jak to připouští úprava mezitímního rozhodnutí) není ústavně konformní s čl. 11 odst. 4 Listiny a s požadavky plynoucími z mezinárodních smluv (konkrétně zejména z Evropské úmluvy) a na ně navazující judikaturní činností Evropského soudu pro lidská práva.
28. **Čtvrtým žalobním bodem žalobci napadají nedostatek aktivní legitimace [redacted] (nyní v postavení osoby zúčastněné na řízení) k podání žádosti o vyvlastnění.**
29. [redacted] podalo návrh na vydání Mezitímního rozhodnutí, ačkoli zákon stanoví, že návrh na vydání mezitímního rozhodnutí může podat jen „oprávněný investor“. [redacted] v příslušném seznamu „oprávněných investorů“ zcela nepochybně evidováno není. V rámci své argumentace správní orgán vytrhl ustanovení § 4a z celého kontextu liniového zákona, a odlišil žadatele o mezitímní rozhodnutí dle § 4a a žadatele o mezitímní rozhodnutí dle § 4c téhož zákona, k čemuž neuvedl žádný relevantní důvod, neboť na obě řízení „o mezitímním rozhodnutí“ je třeba aplikovat, pokud se týká aktivní legitimace navrhovatele, totožné požadavky.
30. Žalobci dále uvedli, že tuto námitku nezákonnosti opakovaně reprodukuje takto: Předmětný střet zájmů mezi Českou republikou jako právnickou osobou, která je zastupovaná, a zástupcem ([redacted]), je dán rozpor mezi tím, k čemu se stát mezinárodní Úmluvou zavázal, a tím, co

ve skutečnosti prostřednictvím ■■■■■ ■■■■ činí. Jinak řečeno: stát (jako zastoupený ve vyvlastňovacím řízení) se zavázal dodržovat mezinárodní právo upravující podmínky pro vyvlastnění a pro stanovení náhrady za vyvlastnění, avšak ■■■■■ jako jeho zástupce tyto závazky úmyslně a výslovně popírá a vyvlastňuje podle svých vlastních výkladových norem, které se s mezinárodními závazky zcela míjí. Skutečnostmi prokazujícími tento úmysl jednat proti závazkům České republiky jsou postupy této organizace před zahájením řízení i v průběhu vyvlastňovacího řízení. Především ve fázi před zahájením vyvlastňovacího řízení jsou to vlastní interní normy ■■■■■, kterými ■■■■■ zavazuje znalce k ocenění vyvlastňovaných nemovitostí tak, aby výsledná cena, za níž bude ■■■■■ nemovitosti vykupovat či vyvlastňovat, byla stanovena jako podhodnocená, tedy nikoliv tržní (obvyklá), která byla judikovaná ESLP, Ústavním soudem i Nejvyšším soudem České republiky jako správná pro stanovení náhrady za vyvlastnění pro potřeby silnic a dálnic. Touto judikaturou byla jako adekvátní uznána náhrada poskytovaná vlastníku věci v souvislosti s vyvlastněním jako jedna z podmínek vyvlastnění, přičemž tato náhrada má být, dle shora citovaných rozhodnutí ESLP, vlastníku poskytnuta v souvislosti s pozbytím vlastnictví, nikoli až s časovým odstupem po složitých správních a soudních řízeních.

31. **Pátým žalobním bodem žalobci napadají rozpor závěrů rozhodnutí s právní úpravou mezitímního rozhodnutí v dikci § 4a odst. 1 liniového zákona.**
32. Žalobci tvrdí, že žalovaný rozhodl i v rozporu se samotnou úpravou § 4a liniového zákona. Jak plyne ze znění tohoto ustanovení, pro vydání takového rozhodnutí musí být splněny „podmínky pro vyvlastnění s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění“. Je tedy nutno rozhodnout o všem, co bylo předmětem řízení, ať již k návrhu vyvlastnitelce, tak i k návrhu vyvlastňovaných, vyjma výše náhrady za samotné vyvlastnění. Žalobci v řízení uplatnili vzájemné návrhy na rozšíření vyvlastnění, jakož i návrhy na stanovení nároku na náhradu na náhradní sjezd na zbylé pozemky vyvlastňovaných, jakož i nároky na náhradu za znalečné a odměnu advokátky, kteréžto rovněž nejsou ustanovením § 4a liniového zákona nikterak dotčeny. V této věci totiž k vyvlastnění žalobců došlo, protože nároky vyvlastněného na náhradu za vyvlastnění, resp. za omezení vlastnického práva, vyplývají přímo z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, aniž by bylo nezbytně nutné toto právo konstituovat ještě předpisem nižší právní síly (shodně viz závěry Pléna Ústavního soudu z 11. 3. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 41/97).
33. V dané věci však tyto podmínky naplněny nebyly, neboť nebyl vyřešen rozsah vyvlastnění, s vyvlastňovanými nebylo řádně jednáno o dobrovolném vyvlastnění a nebylo rozhodnuto o jiných náhradách (než finančních) požadovaných žalobci (tj. o formě náhrady v podobě náhradního sjezdu), jakož i o akcesorických nákladových náhradách za znalečné a odměnu advokátky.
34. Ohledně nevyřešeného rozsahu vyvlastnění – **dílčí žalobní bod 5.1.** - správní orgán pochybil, pokud pominul, že vyvlastňování v řízení řádně uplatnili nárok na rozšíření vyvlastnění na celé pozemky p. č. ■■■■, ■■■■, a rozhodl i v rozporu s (pro něj závazným) právním názorem odvolacího správního orgánu, tj. v rozporu s rozhodnutím Ministerstva dopravy České republiky ze dne 8. 3. 2021, č. j. Typ MD-4859/2021-930/3, MD/4859/2021/925, dle něhož žalovaný uplatnili nárok na vyvlastnění celého pozemku p. č. ■■■■ řádným návrhem. V rozporu s uvedeným názorem odvolacího správního orgánu správní orgán nerozhodl o celém uplatněném nároku vyvlastňovaných na rozšíření vyvlastnění, neboť současně s návrhem na rozšíření vyvlastnění na celý pozemek p. č. ■■■■ byl uplatněn i nárok na rozšíření vyvlastnění na celý pozemek p. č. ■■■■, a napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl pouze o cca 2/3 pozemku p. č. ■■■■ a cca o 1/2 pozemku p. č. ■■■■. Zbylý předmět řízení vymezený návrhem na rozšíření vyvlastnění o další cca 1/3 pozemku p. č. ■■■■ a cca 1/2 pozemku p. č. ■■■■ zůstal rozhodnutím nevypořádan. Je tak zřejmé, že ani samotná dikce ustanovení § 4a liniového zákona nedovolovala žalovanému, aby Mezitímní rozhodnutí vydal, neboť výše náhrady za vyvlastnění ke dni jeho rozhodnutí nebyla jedinou spornou otázkou řízení.

35. Žalobci dále zopakovali skutkové důvody, pro které vůči [redacted] v postavení vyvlastnítele požadovali rozšíření vyvlastnění na celé pozemky parc. č. [redacted] a [redacted]. Uvedli, že dle Mezitímního rozhodnutí by mělo dojít k vyvlastnění pouze prostřední části těchto nemovitostí, zatímco žalobci by si měli ponechat části postranní, rozdělené plánovanou stavbou na dvě nesouvisějící části. Žalobci, v souladu s ustanoveními zákona o vyvlastnění (§ 4 odst. 3) a liniového zákona (§ 3b odst. 8) však ze strany [redacted] navrhované dělení pozemků odmítli jako nezákonné, neboť předmětné pozemky č. [redacted] a [redacted] nelze dělit na 3 části, na prostřední určený pro stavbu a na 2 postranní tzv. zbytkové pozemky, a to pro jejich značně zhoršenou přístupnost a současnou právní nemožnost zřídit věcné břemeno napříč vyvlastněnou částí pod budoucím mostem. Doposud byly celé pozemky u [redacted] přístupné z veřejné komunikace [redacted] a dále přes zemědělské pozemky jiných majitelů na základě dohody o tzv. výprose. Po realizaci stavby však nebudou pozemky č. [redacted] a [redacted] směrem od [redacted] přístupné vůbec, i právní předpisy ke stavebnímu zákonu připouštějí dělení pozemků jen tehdy, jsou-li nově vzniklé pozemky přístupné z veřejné komunikace (viz § 121 písm. b/ vyhlášky č. 503/2006 Sb.); podle platného územního plánu, stejně jako podle nově projednávaného územního plánu obce [redacted], jsou oba předmětné pozemky součástí biokoridoru [redacted]; nejedná se o ornou půdu, má být zatravněná a zalesněná (což již ke dni rozhodnutí byla), s tím, že cílovým stavem je listnatý les. Zalesnění je třeba provést v režimu agrolesnictví, tj. max. 100 ks stromů na 1 ha nebo v podobě lesa zvláštního určení. S přihlédnutím k současnému stavu obou pozemků i stavu cílovému je zřejmé, že po rozdělení by oba označené zbytkové pozemky nebylo možno v souladu s územním plánem užívat, neboť takto malé pozemky k zalesnění nejsou vhodné. Jako nepřípustné (pokud není správním orgánem povoleno jinak, což splněno nebylo) je totiž zakázáno dělení pozemků pod 1 ha (viz § 12 odst. 3 zák. č. 289/1995 Sb., o lesích). Po rozdělení pozemků [redacted] a [redacted] na „zbytkové pozemky“, které budou mít rozlohu cca 1 000 m² a 5300 m², již nebudou minimální výměře pozemků dle zákona o lesích ani přibližně odpovídat. Nadto je třeba od celkové využitelné plochy odečíst jejich zatížení podzemní kanalizací. Jsou tak dány podmínky ustanovení § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, tj. že by oba zbytkové pozemky č. [redacted] a [redacted] nemohly být v souladu se svým určením (jako les) užívány vůbec, resp. by mohly být užívány jen s nepřiměřenými obtížemi.
36. Žalobci dále ve vztahu k problematice rozdělení pozemků p. č. [redacted] a [redacted] doplnili, že úřad přijal skutkově vadný a nezákonný závěr, dovozuje-li, že pozemky žalobců budou po realizaci stavby silnice (bude-li provedena podle dokumentace, která odpovídá územnímu rozhodnutí), stejně dostupné, jako je tomu doposud. Není tomu tak. Jak vyplývá z územního rozhodnutí, které je podkladem rozhodnutí úřadu, celé stavbou dotčené území rozkládající se směrem od silnice [redacted] až po řeku [redacted], které bylo dosud volně přístupné jak ze strany od obce [redacted], tak i ze strany od obce [redacted], má být plánovanou stavbou rozděleno na 2 navzájem neprostupné části. Tuto skutečnost dokonce [redacted] ještě ve fázi jednání předcházející zahájení řízení před správním orgánem uznalo, s tím, že jelikož část pozemku p. č. [redacted] za plánovanou silnici směrem k [redacted] bude pro žalobce nedostupná, byla zahrnuta do směny (viz plánek založený samotným [redacted] na čl. 4 rozhodnutí, včetně k němu uvedené legendy: „Obr. č. 1-záborový elaborát č. 2.1, kde jsou zakresleny dotčené pozemky ke směně“, s tím, že do výměry „odmítnutých pozemků“ u [redacted] byly zahrnuty jen ty, které jsou na straně „[redacted]“). Ohledně části pozemku p. č. [redacted] na straně „[redacted]“ (o níž vyvlastňovací úřad nerozhodl, byť rozhodnout k návrhu vyvlastňovaných na rozšíření vyvlastnění měl) tedy došlo mezi účastníky k dílčí dohodě, od níž nebylo odstoupeno a ani nebyla jinak zrušena; tuto dílčí dohodu však žalovaný vůbec nevzal v potaz a bez jakéhokoli dokazování dospěl k závěru, že žádná dohoda uzavřena nebyla.
37. Pokud se týká pozemků p. č. [redacted] a [redacted] na straně „[redacted]“, které vyvlastňovací úřad zatížil zřízením věcného břemene, i v tomto zaujal vyvlastňovací úřad nezákonné právní názory. Jednak otočil důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení žalobců, že stávající plynovod zřízený

státem na pozemku právních předchůdců žalobců v 70. letech minulého století je černou stavbou. Nejsou to však oni, kdo narušili dlouhodobý stav věcí, které se odehrály v době minulé, když žalobci nikdy nenavrhovali, aby byl nelegálně zřízený plynovod z jejich pozemku odstraněn. Naopak jsou to [REDAKCE] a soukromá společnost [REDAKCE], kteří požadují změnit dosavadní pokojný stav překopáním pozemků žalobců a zřízením nového plynovodu, který komerční subjekt – společnost [REDAKCE] chce nadále využívat ke svým ziskům, na úkor žalobců. Byly to tedy obě osoby zúčastněné na řízení, které měly prokázat, že dosavadní plynovod je stavbou legální a plánovaná stavba je jen jeho přeložkou.

38. V rámci **dílčího žalobního bodu 5.2.** žalobci zrekapitulovali vybraná rozhodnutí evropských soudů, tedy Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie, jejichž výkladová pravidla jsou pro soudy České republiky závazná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2006, sp. zn. I. US 310/05), jednoznačně upřednostňují uplatnění všech s vyvlastněním v širším smyslu souvisejících nároků v jednom řízení, což ve svém důsledku z logiky věci znamená, že o takovýchto žalobních požadavcích má rozhodnout již správní orgán, který je v českém právním řádu namísto soudů oprávněn rozhodovat o vyvlastnění. Jakákoli absence navrhaných výroků je tak vadou způsobující nepřipustné oddalování rozhodnutí o náhradách pro osoby, které o svůj majetek ve veřejném zájmu přišly. Je tak zřejmé, že civilní soud v řízení podle části V. o. s. ř. by měl jen opravovat chybné závěry správních orgánů, nikoliv však jejich činnost zcela nahrazovat. Správní orgán přitom v dané věci vůbec nerozhodl o třech samostatných požadavcích žalobců, které se přitom ale netýkají výše náhrady za samotné vyvlastnění pozemků. Tedy správní orgán nerozhodl, ač tak učinit měl, o těchto žalobci rovněž uplatněných žádostech: a/ o vzájemném návrhu na rozšíření vyvlastnění, b/ o návrhu na nepeněžitou náhradu (náhradní sjezd), c/ o akcesorických nákladových nárocích (znalečné, odměna advokáta). Tyto požadavky zcela pominul, ač tak dle dikce zákona mohl učinit právě jen stran nároku na náhradu za samotné vyvlastnění pozemků. Toliko tato náhrada (požadavek na ni) může být ve smyslu § 4a liniového zákona posuzována samostatně v jiném řízení, naopak o oněch třech výše zmíněných požadavcích byl správní orgán povinen rozhodnout. Je třeba zdůraznit, že se tak mělo stát samostatnými výroky rozhodnutí ohledně každé zmíněné žádosti, nikoli jen zmínkou v odůvodnění.
39. **Šestým žalobním bodem žalobci namítali, že s nimi nebylo řádně jednáno o dobrovolném vyvlastnění.**
40. Žalobci uvedli, že ani z geneze tvrzení žadatele o vyvlastnění uvedených v žádosti o vyvlastnění a ani z tvrzení a důkazů připojených žalobci nevyplývá skutkový závěr učiněný správním orgánem, který uzavřel, že „důvodem k odmítnutí návrhů kupních smluv byla a/neshoda na výši kupní ceny, b/ požadavek vyvlastňovaných na směnu pozemků“ (viz str. 13 až 14 Mezitímního rozhodnutí). O návrzích kupních smluv se totiž nikdy nejednalo, protože již od počátku bylo jasné, že kupní smlouvy jsou pro vyvlastňované nepřijatelné, protože návrh kupní smlouvy byl vypracován na základě vadného znaleckého posudku. Jediným východiskem z nastalé situace ohledně Předmětných pozemků bylo, a vyvlastňovaní mají za to, že v tomto učinili vstřícné gesto vůči požadavkům [REDAKCE] pozemky směniti a otázku náhrady za vyvlastnění neřešit. Při jednání o směně pozemků se stala sporným bodem jen problematika rozsahu vyvlastnění pozemků p. č. [REDAKCE] a [REDAKCE], v níž se však původní neshoda o rozsahu vyvlastnění postupně vyvíjela, a to až do dosažení úplné shody v únoru 2021. Proč od té doby [REDAKCE] s žalobci nejedná o konkrétním textu smlouvy, když již není o rozsahu vyvlastnění žádný spor, nebylo správním orgánem objasněno. Ani otázka finančního vyrovnání za směněné pozemky, byť by zůstala sporná, není důvodem pro neuzavření smlouvy o směně. Zákon o vyvlastnění s touto situací totiž výslovně počítá v § 11. Pokud by tedy zůstala spornou otázka finančního vyrovnání, což nebylo ze strany [REDAKCE] nikterak potvrzeno, neboť na poslední podání žalobců k „vyúčtovací“ problematice [REDAKCE] vůbec nereagovalo (viz dopis advokátky žalobců z 25. 2. 2021 v reakci na dopis [REDAKCE] . J. [REDAKCE] z [REDAKCE]), mohla by i tak být směnná

smlouva uzavřena. Jednání o směnné smlouvě tedy nebyla nikdy uzavřena a žalobci i v průběhu vyvlastňovacího řízení očekávali uzavření smlouvy, jejíž všechny podstatné náležitosti byly souhlasně předjednány. Ze shora uvedeného vyplývá, že vyvlastňovací úřad vydáním napadeného rozhodnutí zasáhl do dosud neuzavřeného kontraktačního procesu mezi vyvlastnitelem a vyvlastňovanými v rozporu s § 3 odst. 1 větou druhou zákona o vyvlastnění.

41. **V pořadí sedmým žalobním bodem žalobci napadali Mezitímní rozhodnutí a proces jemu předcházející pro nesplnění dalších podmínek pro zahájení řízení o nuceném vyvlastnění.**
42. Žalobci ve svých námitkách proti vyvlastnění, na jejichž obsah odkázali a učinili je součástí žaloby, poukazovali na četné chyby a zneužívající ujednání v návrzích smluv (smlouvy kupní i smlouvy o věcném břemenu), které jim byly zaslány jako nutná podmínka pro pokus o dobrovolné vyvlastnění. V souvislosti s těmito chybami a zneužívajícími ujednáními žalobci namítali a prokazovali, že návrhy obou smluv byly neplatné, a to jak relativně, tak i absolutně.
43. Z námitek dále plynou celkem tři dílčí žalobní body dále rozvádějící žalobní bod výše uvedený.
44. **Dílčím žalobním bodem 7.1. žalobci napadali skutečnost, že návrh kupní smlouvy (smlouva č. ██████████) ze dne 5. 9. 2019, který jim byl doručen, byl absolutně neplatný.**
45. Předmětný návrh smlouvy totiž nevymezoval převáděné pozemky ani v souladu s jejich platným katastrálním označením na LV č. ██████ pro kat. úz. ██████████ a ani v souladu s (údajně) zpracovanými geometrickými plány.
46. Geometrické oddělovací plány nebyly vyvlastňovaným nikdy doručeny a do jejich dispozice se dostaly jen neověřené, nezákonně pořízené fotokopie částí geometrických plánů uvedené v posudku █████. A. M██████. Jeden z pozemků, specifikovaný v kupní smlouvě parc. č. ██████, orná půda o výměře 744 m², není evidován jako vlastnictví žalobců. Řádnou specifikaci převáděných nemovitostí nelze zjistit ani z posudku █████. A. M██████ M██████ ze dne 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, na který smlouva odkazuje, neboť i tento posudek ve svých závěrech oceňuje neexistující pozemek parc. č. ██████, orná půda.
47. Právní jednání vyvlastnitele uvedené v kupní smlouvě, vztahující se k Předmětným pozemkům, je tak pro jejich nedostatečnou identifikaci a absenci připojených geometrických plánů, jakož i pro zjevnou vadnost v jejich označení (neexistující pozemek parc. č. ██████, orná půda), absolutně neplatné, konkrétně dle § 588 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). V tomto případě je geometrický plán nezbytnou součástí listiny obsahující jednání týkající se převodu reálného dílu dosavadního pozemku jako samostatné věci, neboť zakreslení uvedené části na tomto plánu, potvrzeném střediskem geodézie, umožňuje též identifikovat pozemek jako samostatnou věc, která je předmětem právního úkonu. Geometrický plán musí být vždy součástí listiny o smlouvě týkající se převodu nemovitostí. Není-li geometrický plán spojen s vkladovou listinou, nesplňuje listina podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), náležitosti listiny pro zápis do katastru nemovitostí.
48. Otázce nutnosti spojení geometrického plánu s listinou ve vkladovém řízení se v minulosti věnovaly rozsudky několika krajských soudů, které byly publikovány v odborné literatuře komentující předchozí právní úpravu i právní úpravu současnou, a lze je proto považovat i nadále za využitelné. Pokud netvoří listina a geometrický plán v okamžiku podání návrhu na vklad jeden celek, jedná se o neodstranitelný nedostatek a katastrálnímu úřadu nezbytvá, než návrh na vklad zamítnout (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2000, sp. zn. 30 Co 162/99, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 1998, sp. zn. 33 Ca 27/97). Chybějící geometrický plán nelze dodatečně (po podání návrhu na vklad) k věcné listině připojit, jelikož pro zápis vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí je rozhodující skutkový a právní stav ke dni jeho podání, nikoliv k datu jeho rozhodnutí (srov.

rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 1997, sp. zn. 44 Ca 78/97). Tento geometrický plán však k návrhům kupních smluv připojen nebyl a uvedený nedostatek nemohl být ve smyslu shora uvedeného zhojen ani připojeným posudkem ■. A. M ■.

49. Třeba proto uzavřít, že ze strany vyvlastnítele jsou zaslané kupní smlouvy (jde obsahově o jednu kupní smlouvu, avšak zasílanou každému ze žalobců zvláště – pozn. krajského soudu) neplatné jak pro neurčitost a nesrozumitelnost, tak i z důvodu, že neobsahují jako nutnou nedílnou součást geometrický plán (§ 567, § 48 katastrálního zákona.). Od jejich doručení tedy nemohla běžet zákonná lhůta pro přijetí návrhu ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění či ve smyslu liniového zákona.
50. Zároveň jde v případě smluv předkládaných ■ o smlouvy adhézní ve smyslu § 1798 o. z., tyto tak obsahují pro žalobce znevýhodňující ustanovení, a to: ujednání čl. IV. bod 4.4 o nepřevzetí „ekologických závazků“ státem a o povinnosti žalobců k náhradě za jejich odstranění; ujednání čl. IV. bod 4.1 o povinném prohlášení žalobců, že na pozemcích nevážnou žádná práva či povinnosti se stanovenou sankcí za toto porušení vyplývající z práv na odpovědnosti za vady (pozn.: toto ujednání ■ do návrhu vtělilo, ačkoli mu je nepochybně známo, že na pozemku parc. č. ■ v kat. úz. ■ byla v minulosti státem vybudována stavba vysokotlakého plynovodu, nyní ve vlastnictví společnosti ■); ujednání čl. VI. bod 6.1.2, o povinnosti žalobců vyklidit pozemky ve stanovené lhůtě a o smluvní pokutě ve výši 0,5% denně za každý den prodlení s nesplněním této povinnosti, oproti tomu za nedodržení povinnosti ze strany vyvlastnítele zaplatit náhradu za vyvlastnění se žádná pokuta nesjednává – viz bod III. 3.3 smlouvy; ujednání o splatnosti kupní ceny ve lhůtě 60 dnů ode dne vyznění o vkladu vlastnického práva – viz bod III. 3.3 smlouvy, přičemž rozhodnutí o tom, zda a kdy bude návrh na vklad podán, je ponecháno jen na vůli ■.
51. Výše uvedená ustanovení uvedená v kupní smlouvě, jdoucí nad rámec ustanovení vyvlastňovacího zákona, jež žalobce jako slabší smluvní stranu znevýhodňují oproti postavení ■, způsobují neplatnost návrhu kupní smlouvy, čehož se žalobci tímto dovolávají.
52. **Dílčím žalobním bodem 7.2. žalobci napadají nesplnění podmínek ani pro nucené zatížení pozemku pro věcné břemeno – přeložku plynovodu, ve prospěch společnosti ■.** Žalobcům nebyl doručen řádný návrh smlouvy o zřízení věcného břemene s přesně specifikovaným umístěním a rozsahem věcného břemene. Návrh smlouvy vůbec neuvádí, jakým způsobem se dospělo k závěru, že navrhované omezení vlastnického práva žalobců přeložkou plynovodu činí 96 m (délková míra). Uvedený údaj o rozsahu vyvlastnění – 96 běžných metrů – je pak v absolutním rozporu s později doručeným posudkem ■. A. M ■ a s návrhem na vyvlastnění i s návrhem na vydání Mezitímního rozhodnutí, kde se uvádí vyvlastnění pro společnost ■ z pozemkové parcely č. ■ v rozsahu 271 m², z pozemkové parcely ■ v rozsahu 76 m², z pozemkové parcely č. ■ v rozsahu 99 m², celkem 446 m², aniž by bylo vysvětleno, jak se k uvedeným různým výměrám oproti smlouvě dospělo. V bodě 1 přílohy vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), je stanoveno, kdy lze rozsah věcného břemene k části pozemku vymezit bez jeho vytyčení v terénu. Toto zjednodušení je možné pouze v případech, pokud lze rozsah určit (definovat) vzdáleností od zaměřeného liniového nebo bodového prvku, nebo prvku, jehož poloha v terénu je evidována v katastru nebo doložena kopií geodetické části dokumentace skutečného provedení stavby v rozsahu stanoveném bodem 16.2 písm. c) přílohy katastrální vyhlášky. Projektová dokumentace, na jejímž základě byl geometrický plán ■. J ■ S ■ č. ■ zpracován, tyto náležitosti nesplňuje. Žalobcům proto mělo být umožněno se před uzavřením příslušné smlouvy seznámit s projektovanou částí zatížení příslušného pozemku v terénu, což však v této věci splněno nebylo; pokud by byli k plánovanému zatížení při ohledání pozvaní, s umístěním věcného břemene by rozhodně nesouhlasili s tím, že samotný stávající plynovod na pozemku umístěný, od něhož se má přeložka plynovodu realizovat, je stavbou bez řádného stavebního povolení a tuto stavbu plynovodu je třeba

nejprve legalizovat. Geometrický plán ■■■. J■■■ S■■■ č. ■■■■■■■■■■, zpracovaný při porušení práv vlastníků pozemku a bez zohlednění informací o nepovolené stavbě plynovodu, byl proto pořízen v rozporu se zákonem a podzákonným právním předpisem, a tedy je neplatný.

53. Nadto od doručení posudku ■■■. A. M■■■ ze dne 19. 5. 2020 do dne 2. 6. 2020 - podání žádosti o vyvlastnění – pak zjevně nemohla 90 či 60 denní lhůta ani uběhnout. Podání návrhu na vyvlastnění tak bylo učiněno předčasně, bez naplnění této zákonné podmínky.
54. **Dílčím žalobním bodem 7.3. žalobci napadali skutečnost, že jim byl zaslán s kupní smlouvou posudek ■■■. A■■■ M■■■ ze dne 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, tento posudek však nelze považovat za posudek znalecký ve smyslu zákona o znalcích a tlumočnících.**
55. Jakýkoli znalec pro daný obor – ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace nemovitosti – měl pro zápis do seznamu znalců splňovat podmínky i v období do 31. 12. 2020 dle § 4 zák. č. 36/67 Sb. ve spojení s Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ČR – Příloha č. 10 k instrukci č. j. 26/2017-OJD-ORG/32, tj. podmínku magisterského vysokoškolského vzdělání ekonomického (popř. stavebního) směru, zároveň byla vyžadována 10letá odborná stavební praxe po ukončení vysokoškolského studia. Vysokoškolské kvalifikační předpoklady pro činnost znalce vyžadovaly i předchozí právní předpisy. Je otázkou, zda ■■■. A■■■ M■■■ je skutečně zapsán jako znalec, neboť zjevně tyto (základní) kvalifikační podmínky nesplňuje.
56. Žalobci dále uvedli, že zjevná pochybení, která ze znaleckého posudku na ocenění Předmětných pozemků vyplývají, neodpovídají údajné odbornosti znalce. Je třeba vzít v úvahu, že znalecký posudek do 31. 12. 2020 nebylo možno podat v elektronické formě. Tudíž i na jakékoli kopii znaleckého posudku by mělo být zřetelné, že je posudek znalcem podepsán, opatřen úřední pečeti a je svázán (§ 8 a § 13 zák. č. 36/67 Sb. a § 13 vyhl. č. 37/67 Sb.), což v posudku z 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, absentuje. Dlužno dodat, že se nejedná o náhodné pochybení, ale o opakovanou vadu posudku, neboť i posudek pro p. E■■■ P■■■ na ocenění jím vlastněné nemovitosti není podepsán, opatřen úřední pečeti a není řádně svázán. Opakované pochybení znalce v těchto povinnostech je přestupkem ve smyslu § 25a odst. 1 písm. f) zákona č. 36/67 Sb.
57. Nadto byl žalobcům zaslán s kupní smlouvou posudek ■■■. A■■■ M■■■ ze dne 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, který má dle zadání oceňovat pozemky parc. č. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■, avšak dle jeho závěrů (Tabulka č. 3 - stanovení obvyklé ceny pozemku) jsou oceněny pozemky parc. č. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■. Z fotokopii neověřených geometrických plánů, které jsou v posudku částečně uvedeny, vyplývá, že ze stávajících parcel mají být vyčleněny pozemky parc. č. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■. Tato zmatečnost a neurčitost posudku jej činí obsahově nepoužitelným.
58. Žalobci dále poukázali na podjatost znalce a z toho plynoucí nezpůsobilost znaleckého posudku jako důkazu, na základě něhož by mohla být učiněna jakákoli skutková zjištění. Ve smyslu shora uváděných ustanovení podal ■■■. A■■■ M■■■ znalecký posudek ze dne 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, jako znalec podjatý, tj. závislý na ■■■■■ či společnosti ■■■■■, k jejichž zadání byl posudek zpracován. Jak je výslovně uvedeno v bodě 4. posudku, znalec při své znalecké činnosti nevycházel jen z platných právních předpisů, jak mu ukládá zákon a znalecký slib, ale opíral se o „interní sdělení ■■■■■, Příkazy ■■■■■ a další pokyny pro provedení ocenění“.
59. Porušení principu nestrannosti při znalecké činnosti ■■■. A. M■■■ vyplývá především z jeho ekonomické závislosti na ■■■■■, které mu zadává znalecké posudky buď přímo, anebo prostřednictvím společností provádějících na základě smlouvy tzv. inženýring při výstavbě silnic a dálnic pro ■■■■■, jako jsou společnosti ■■■■■, ■■■■■, popřípadě další.

60. Důsledkem shora popsané podjatosti znalce ■. A. M■■■■ tedy je, že se znalec řídil instrukcemi ■■■■■, cenu za vyvlastnění stanovil podhodnoceně a při ocenění se nezabýval tím, zdali jím stanovená cena je skutečně cenou tržní, jak ji ve smyslu judikatury ESLP vymezuje judikatura Ústavního soudu ČR v nálezech sp. zn. II. ÚS 1135/14 a sp. zn. I. ÚS 1904/14, které jsou závazné pro každého, tedy i ■■■■■, znalce ■. A■■■■ M■■■■ i pro správní orgány – viz čl. 89 Ústavy. Ústavní soud ve shora zmíněném nálezu sp. zn. I. ÚS 1904/14 právní větou, která zní „*V případě vyvlastňování pro potřebu výstavby silnic je v rozumném poměru ke hodnotě majetku v zásadě pouze plná náhrada ve výši tržní ceny*“, vymezil, že každý návrh kupní smlouvy musí být doprovázen znaleckým posudkem se stanovenou tržní cenou, tj. cenou, která by byla dosažena při prodeji stejného, popřípadě obdobného majetku v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění.
61. Důsledkem shora popsaných obsahových vad znaleckého posudku a podjatosti znalce je, že posudek nelze použít. Vady spočívající ve vypracování posudku podjatým znalcem odstranit nelze. Žalobci ke všem svým výše uvedeným tvrzením nabídli důkazy, kterými se však žalovaný odmítl zabývat.
62. Správní organ neodstranil ani jimi dříve specifikované formální vady posudku spočívající v absenci znalecké doložky, které sice nemohou být samy o sobě kasačním důvodem, jak stanovil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 10 As 365/2021, avšak stále se jedná o vady, o jejichž odstranění se měl správní orgán pokusit při slyšení znalce A. M■■■■ (viz též závěry Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2458/2009, dle nichž „*Soud nesmí ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 věty čtvrté o.s.ř. upustit od výsledku znalce (a spokojit se s písemným posudkem znalce) mimo jiné tehdy, vzňáší-li účastník řízení proti závěrům znalce podstatné (zdvodněné) výhrady, jejichž vyjasnění je pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, a to i v případě, že soud jinak nemá pochybnosti o správnosti písemného posudku.*“ Ze shora uvedených důvodů plyne, že závěr vyvlastňovacího úřadu, že znalecký posudek, dle něhož byla stanovena cena v kupní smlouvě, nebyl podán znalcem podjatým, je nezákonný.
63. **Konečně osmým žalobním bodem žalobci napadají skutečnost, že žalovaný ve vyvlastňovacím řízení neprokázal veřejný zájem na vyvlastnění.** I tento žalobní bod je následně de facto rozčleněn do více dílčích částí.
64. V první dílčí části osmého žalobního bodu (**dílčí žalobní bod 8.1.**) žalobci namítají ryze neprokázání veřejného zájmu na vyvlastnění Předmětných pozemků v průběhu vyvlastňovacího řízení (tento deficit se potom odráží v obsahu Mezitímního rozhodnutí).
65. Žalobci v námitkách proti vyvlastnění namítali, že vyvlastnitel v dané věci opírá návrh na vyvlastnění toliko o územní rozhodnutí, které Předmětné pozemky zahrnuje. Nikterak však nezdůvodňuje, proč pro předchozí úsek dálnice byla vypracována nová projektová dokumentace (patrně společností ■■■■■ či ■■■■■), která posunuje kruhový objezd, na nějž obchvat ■■■■■ navazuje, o několik metrů dál tak, aby nezasahoval na pozemek parc. č. ■■■■■ ve vlastnictví žalobce a). Pokud by tak bylo v dalším řízení vedeném před Městským úřadem ■■■■■, o vyvlastnění pozemku parc. č. ■■■■■, prokázáno, že kruhový objezd bude situován jinde, je zřejmé, že na něj nemůže navazovat nová silnice ■■■■■ obchvatu ■■■■■ tak, jak je prezentováno vyvlastnitelem v daném řízení. Není tedy vůbec jisté, zda musí dojít k vyvlastnění všech Předmětných pozemků, jak je uvedeno v žádosti o vyvlastnění, popř. zda nepostačí, aby byly vyvlastněny v jiném rozsahu. Odkázali přitom na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v jeho rozsudku ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 6 As 171/2020, konkrétně pod body 73. - 74.
66. K uvedeným námitkám se vyvlastňovací úřad již výslovně nevyjádřil tak, jako v minulém rozhodnutí, tedy že by rozsudek Nejvyššího správního soudu zkritizoval a uzavřel, že se jím řídit nebude. Fakticky však opětovně svými obšírnými úvahami a citacemi z jiných rozsudků soudů popřel svoji vázanost rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, vydaným přímo v dané

věci. Je jen jediný důvod, kdy by mohl správní orgán nerespektovat závazný právní názor soudu, tedy odchýlná skutková situace. Touto situací však nemůže být zneužití práva, pokud díky nedodržení předchozího závazného právního názoru v souběžně probíhající věci správní orgán umožnil, aby [REDAKCE] na pozemku parc. č. [REDAKCE] část dálnice postavilo. K uvedenému žalobci odkazují na jednu ze základních právních zásad římského práva, dle níž „*z bezprávní právo vzejít nemůže*“. Stavba na pozemku parc. č. [REDAKCE] totiž proběhla za situace, kdy ještě nebylo definitivním způsobem před Nejvyšším správním soudem dořešeno, zda je vyvlastnění pozemku parc. č. [REDAKCE] přípustné, či nikoliv. Správním orgánem tvrzený veřejný zájem neprokazuje ani argumentace nedořešeným vyvlastněním, o kterém totiž má dle shora citované judikatury ESLP rozhodnout s konečným důsledkem nezávislý soud. Nerozhodl-li tedy v poměrech České republiky dosud o vyvlastnění pozemku č. [REDAKCE] Nejvyšší správní soud, nelze definitivně konstatovat, že veřejný zájem zde převažuje nad soukromým.

67. Žalobci tvrdili, že žalovaný neprovedl dokazování 3 dokumentacemi či jinými výstupy ze smluv, které označili ke svým tvrzením, že Osoba zúčastněná na řízení [REDAKCE] má jiné řešení stavby napojení dálnice [REDAKCE] stavba [REDAKCE] na silnici [REDAKCE], než stavbou okružní křižovatky, která je umístěna na pozemku parc. č. [REDAKCE] ve vlastnictví žalobce a). Dle slov žalobců Osoba zúčastněná na řízení ([REDAKCE]) předložila jen 2 výstupy z označených smluv a tvrdí, že nic jiného nemá; toto tvrzení je zjevně nepravdivé, neboť jinak by [REDAKCE] nemohlo z veřejných prostředků zaplatit zpracovateli – společnosti [REDAKCE] cca 500 000 Kč za nový projekt a jinak by nemohl v lednu 2018 mít v televizním projevu tehdejší ministr Ing. Daň Ťok vystoupení, v němž uvedl, že Osoba zúčastněná na řízení ([REDAKCE]) dálniční sjezd přeprojektovala, a tudíž si žalobce a) může svůj pozemek parc. č. [REDAKCE] nerušeně dál užívat, protože [REDAKCE] jej nepotřebuje. Totéž potvrdil v dalším televizním pořadu statutární zástupce [REDAKCE] R. [REDAKCE] M. [REDAKCE]. Dle názoru žalobců [REDAKCE] tuto jimi tvrzenou projektovou dokumentaci zatajuje. Uvedenou projektovou dokumentaci si mohl žalovaný vyžádat například i od společnosti [REDAKCE], či její obsah zjistit výsledkem Ing. Dana Ťoka, který o ní v televizi hovořil. Žalovaný tak nemohl dát závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu zadost.
68. Je tak na [REDAKCE], aby pravdivost slov svého exministra dopravy Ing. Dana Ťoka a dalšího ministra dopravy [REDAKCE]. V [REDAKCE] K [REDAKCE], jimž je třeba přikládat váhu skutkově prověřené informace o tom, že stavba okružní křižovatky byla přeprojektována tak, aby nezasahovala na pozemek (p. č. [REDAKCE]) žalobce a), vyvrátilo. Důkazní břemeno tak zatěžuje [REDAKCE], jež je povinno prokázat své tvrzení, že žádné „přeprojektování“ neexistuje, tedy že ministr dopravy Ing. Dan Ťok, [REDAKCE]. V [REDAKCE] K [REDAKCE] i současný generální ředitel [REDAKCE]. M. [REDAKCE] ve veřejnoprávní televizi uváděli nepravdivé informace, a proč. Mělo by proto být i objasněno, za co tedy bylo (dle smlouvy ze dne 16. 5. 2016, s názvem [REDAKCE] - [REDAKCE], IČ pro SP pro dočasné řešení MÚK [REDAKCE] na [REDAKCE], OK na T [REDAKCE] - viz [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz)) z majetku státu oněch 0,5 mil. Kč vyplaceno akciové společnosti [REDAKCE], když ne za ono přeprojektování, tedy za tu (v časové posloupnosti první) projektovou dokumentaci, kterou se [REDAKCE] zdráhá předložit.
69. **Dílčím žalobním bodem 8.2.** žalobci napadali skutečnost, že žalovaný se nezabýval a řádně nezhodnotil jeho námitku, že Osoba zúčastněná na řízení ([REDAKCE]) pozemky, či alespoň některé, nevyvlastňuje pro stavbu silnic a dálnic, ale k doposud skrytým účelům.
70. Všechny vyvlastněné pozemky, údajně vyvlastňované pro stavbu silnic či dálnic, jsou totiž okamžitě po jejich vyvlastnění již po řadu let zatěžovány nezákonně vedenou exekucí exekutorkou [REDAKCE]. J. [REDAKCE] F. [REDAKCE]. K uvedené námitce vyvlastňovací úřad uvedl, že Osoba zúčastněná na řízení nemůže uvalenou exekuci ovlivnit, což není pravdivé, neboť má k dispozici řadu právních instrumentů, počínaje návrhem na zastavení exekuce, přes stížnosti k exekutorské komoře a Ministerstvu spravedlnosti. Žádnou z těchto možností nevyužívá, ačkoli je exekuce vedena již od roku 2014, což svědčí o zájmu Osoby zúčastněné na řízení 2) na jejím

průběhu z důvodů se stavbou silnic a dálnic nesouvisejících. K této námitce se správní orgán rádně nevyjádřil a z tohoto pohledu je jeho rozhodnutí opět nepřezkoumatelné.

71. **Dílčím žalobním bodem 8.3.** žalobci namítali, že není dán veřejný zájem ani na omezení vlastnického práva věcným břemenem zřízeným ve prospěch společnosti [REDAKCE], tedy ve prospěch soukromého komerčního subjektu, v jehož prospěch nebylo ani žádáno o vydání stavebního povolení. K uvedenému tvrzení se opět odkazuje na obsah námitek proti vyvlastnění. Je tak namístě dovodit, že buď bude stavba plynovodu opět prováděna tzv. „na černo“, což je zjevně v rozporu s veřejným zájmem, anebo prováděna vůbec nebude, což znamená, že věcné břemeno není potřeba. Nadto je nutno zdůraznit a poukázat na článek 11 odst. 4 Listiny základních prav a svobod, z něhož vyplývá, že vyvlastnění ve prospěch soukromého subjektu ústavně zakotveno není, pročež jen výjimečně může být naplněn veřejný zájem na takovém vyvlastnění. Žalobci se přitom v minulosti obraceli na právního předchůdce současného vlastníka – společnost [REDAKCE], aby bylo vyjasněno, jaké právní tituly mu umožňují umístění plynovodu na jejich nemovitostech. Na tento dopis nebylo nikdy odpovězeno. V daném případě přitom nic nebránilo tomu, aby se tento komerční soukromý subjekt obrátil na vyvlastňované s tím, aby byla záležitost jeho plynovodu vyřešena dohodou, což neučinil. Za této situace, kdy vyvlastnitel neprojevil jakoukoli snahu o nápravu dosavadních právních vztahů s vlastníky pozemků, na kterých má umístěný plynovod umožňující mu realizovat vlastní komerční aktivity, by bylo proti dobrým mravům, aby mu stát prostřednictvím související stavby silnice zajišťoval další bezplatné užívání nově vybudované přeložky plynovodu. Uvedený rozpor s dobrými mravy taktéž vylučuje, aby na vyvlastnění věcného břemene ve prospěch společnosti [REDAKCE] byl dán veřejný zájem.
72. Dne 21. 3. 2022 žalobci krajskému soudu zaslali podání označené jako „**Věc: doplnění žalobních tvrzení, důkazů a odkazů na právní názory**“. Přílohou uvedeného podání žalobců byl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021 - 59, a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 16. 3. 2022, č. j. MD 9333/2022-930/3.
73. S odkazem na dikci § 4a odst. 1 liniového zákona a bod 6. Přílohy k liniovému zákonu uvedli, že plynovod, kterého se týká Mezitímní rozhodnutí, není vyjmenovaný v příloze k tomuto zákonu a současně není součástí stavby silnice [REDAKCE] – obchvat [REDAKCE]. K tomuto tvrzení, že předmětný plynovod není součástí stavby silnice [REDAKCE], žalobci odkazují na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve věci stavebního povolení, které bylo vydáno jen pro stavbu silnice [REDAKCE] - obchvat [REDAKCE] a které se přeložky předmětného plynovodu netýká s tím, že se jedná o samostatnou stavbu. Ač sami žalobci v odvolání proti tomuto povolení, v žalobě vedené před Krajským soudem v Ostravě i v kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu argumentovali tím, že stavba plynovodu - resp. jeho přeložky, pro niž jsou vyvlastňováni, je související stavbou se stavbou předmětné silnice, a proto měla být posuzována v rámci jednotného stavebního povolení, není tomu tak, o čemž svědčí zejména kategorický názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021-59, bod 31., jenž odkázal na ustanovení § 14 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, z něhož plyne, že *součástmi ani příslušenstvím dálnic, silnic a místních komunikací dále nejsou inženýrské sítě, energetická, telekomunikační, tepelná a jiná vedení včetně sloupů těchto vedení, pokud neslouží výlučně vlastníkově dotčené komunikace, reklamní tabule a poutače všeho druhu, stánky a jiná pojízdná nebo přenosná prodejní zařízení*. Proto kasační stížnost žalobců zamítl. Na tuto přeložku stávající „černé stavby“, která na pozemcích žalobců nikdy neměla být situována, není tedy vydáno ani stavební povolení umožňující její provedení, neboť žádný jiný stavební úřad se touto přeložkou plynovodu nezabýval a nezabývá. Z uvedeného vyplývá, že § 4a liniového zákona, který umožňuje vydat tzv. mezeitímní rozhodnutí o vyvlastnění jen pro zcela specifické stavby, se na danou přeložku černé stavby plynovodu vůbec nevztahuje, a i z tohoto důvodu nemělo být napadené rozhodnutí o vyvlastnění věcných břemen touto formou rozhodnutí vydáno.

74. Dále žalobci citovali doslovně dikci § 4a liniového zákona a uvedli, že podle § 4b téhož zákona pro stavby energetické infrastruktury neuvedené v příloze k tomuto zákonu se použije § 4a odst. 1 a 3 až 8 obdobně.
75. Z těchto ustanovení, tedy z § 4a a § 4b liniového zákona - zejména viz neuvedení odstavce 2. ve výčtu ustanovení v § 4b - se podává, že zákonodárce nestanovil nepřipustnost odvolání proti mezitímnímu rozhodnutí o vyvlastnění pozemků tvořících energetickou infrastrukturu. Současně platí, jak je výše uvedeno, že předmětná přeložka plynovodu není dle závěrů Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021, ani související stavbou se stavbou dopravní infrastruktury - stavbou ■■■■ – ■■■■ obchvat. Je tedy zřejmé, že zákonodárce v ustanovení § 4b liniového zákona žádnou výluku z obecného ustanovení (§ 81 odst. 1 správního řádu) o právu podat odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nestanovil. Žalobci proto měli důvodné pochybnosti o tom, zda byli správně poučeni o nepřipustnosti podaného odvolání proti celému mezitímnímu rozhodnutí, a podali k Ministerstvu dopravy odvolání proti mezitímnímu rozhodnutí; tento odvolací správní orgán však jejich odvolání zamítl, a to při ignorování závěrů Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 10 As 460/2021, které mu jsou nepochybně známy, neboť Ministerstvo dopravy bylo účastníkem řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 460/2021. Oproti názoru Nejvyššího správního soudu tedy dovodil, že stavba předmětného plynovodu je stavbou související se stavbou dopravní infrastruktury silnice ■■■■ a pranic mu v tomto závěru nevadilo, že na tuto stavbu přeložky plynovodu tentýž úřad odmítl stavební povolení současně s povolením stavby silnice ■■■■ vydat. Závěr ministerstva, který pro účely řízení o vydání stavebního povolení dovozuje, že předmětná přeložka vysokotlakého plynovodu není související stavbou se stavbou silnice ■■■■, zatímco pro účely vydání mezitímního rozhodnutí související stavbou je, je tak zjevně zmatečný, nezákonný a odporující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalobci proto specifikují svoji žalobu tak, že ji podávají, a to pokud se týká vyvlastnění jejich pozemků v rozsahu věcných břemen, proti mezitímnímu rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 9. 2. 2022, sp. zn. KUKHK-18688/MJ/2020-61, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 16. 3. 2022, č. j. MD-9333/2022-930/3.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

76. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 7. 6. 2021, ve kterém uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.
77. V rámci své procesní obrany v zásadě zopakoval tvrzení, která jsou součástí Mezitímního rozhodnutí a kterými jsou vypořádávány zejména námitky uplatněné žalobci v průběhu vyvlastňovacího řízení.
78. Žalovaný se nejprve vyjádřil k prvnímu žalobnímu bodu, tedy tomu, že je ve věci vyloučen pro podjatost. Upřesnil, že námitku podjatosti vznesenou žalobci před vydáním Mezitímního rozhodnutí postoupil k rozhodnutí Ministerstvu dopravy, které o věci zatím nerozhodlo. Žalovaný však i tak mohl o věci rozhodnout, neboť pokud by bylo následně rozhodnuto o námitce podjatosti kladně, respektive této by bylo vyhověno, je možné správní rozhodnutí zrušit například v přezkumném řízení. Rovněž zdůraznil, že opakovaným, v podstatě již roky vznášeným námitkám žalobců stran tvrzené podjatosti nebylo nikdy správními orgány ani soudy vyhověno a není pro to důvod ani nyní.
79. Pokud jde o druhý žalobní bod a tam uvedená tvrzení žalobců, že ve věci rozhodl věcně nepřislušný odbor úřadu (žalovaného), žalovaný uvedl, že rovněž tato žalobní námitka je nedůvodná. Vyložil v té souvislosti dikci § 1 odst. 1 správního řádu a zdůraznil, že tam uvedeně znamená, že např. obecní úřady a krajské úřady (coby orgány ÚSC) vykonávají zákonem svěřené agendy v oblasti vrchnostenské veřejné správy – pravidla pro oblast školství,

zdravotnictví, životního prostředí, stavební agendu. V jednotlivých gesčních zákonech jsou pak tyto správní orgány nazývány pro účely výkonu té které agendy např. orgán ochrany přírody a krajiny, stavební úřad atd. Byť jde o různé názvy, jde o označení jednoho a téhož správního orgánu (obecního či krajského úřadu). Pokud jde o žalobci tvrzenou skutečnost, že Mezitímní rozhodnutí bylo podepsáno jinou osobou, než je tam uvedená osoba věc vyřizující, je třeba uvést, že jde o aplikaci čl. 5 odst. 5 Podpisového řádu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. ■■■■■. P■■■■■ prozatím nedisponuje zkouškou zvláštní odborné způsobilosti pro výkon dané agendy, z tohoto důvodu bylo žalobou napadené rozhodnutí podepsáno ■■■■■. ■■■■■. D■■■■■ M■■■■■, který požadavky na odbornou kvalifikaci splňuje.

80. Pokud jde o rozpor úpravy Mezitímního rozhodnutí s mezinárodní smlouvou, právem EU a Ústavou, žalovaný odkázal na obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 39/18, kterým byla deklarována ústavnost právní úpravy mezitímního rozhodnutí v § 4a liniového zákona. Dále se v krátkosti vyjádřil k postupu za situace, kdy je ve věci rozhodováno tzv. mezitímním rozhodnutím. Zdůraznil, že žalobci se domnívají, že by jim v případě vyvlastnění měla náležet náhrada jako za stavební pozemky, neboť na těchto má být stavěno a z toho důvodu jsou vyvlastňováni. Pokud je ale vyvlastňovaný pozemek ornou půdou a právě v důsledku stavby, pro kterou se vede vyvlastňovací řízení, bude pozemek využíván jinak (jako pozemek, na němž bude umístěna veřejně prospěšná stavba podrobená veřejnému užívání), nehraje plánovaný způsob využití při určení náhrady za vyvlastnění jakoukoli roli. Uvedené plyne z dikce § 10 odst. 5 zákona o vyvlastnění. Účelem vyvlastnění není, aby vyvlastňování (žalobci) obdrželi až extrémní majetkový prospěch z toho důvodu, že na jejich doposud zemědělsky užívaném pozemku má být provedena stavba, pro kterou je vyvlastňovací řízení vedeno, ale poskytnutí náhrady za nemovitost dle způsobu jejího stávajícího způsobu využití (náhrada má kompenzovat újmu za ztrátu vlastnictví k nemovitosti dle jejího stávajícího způsobu užívání a má např. vyvlastňovaným umožnit, aby si pořídili adekvátní nemovitost srovnatelných parametrů). Dále žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 405/2012 Sb., kterým byl novelizován již zmíněný § 10 zákona o vyvlastnění a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. III. ÚS 2759/21, kde je uvedeno, že znalecký posudek zpracovaný v tam projednávané věci, který obsahoval ocenění zemědělských pozemků jako pozemků stavebních, byl v rozporu s § 3b odst. 2 liniového zákona.
81. K námitce žalobců, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s vlastní právní úpravou mezitímního rozhodnutí o vyvlastnění, žalovaný odkázal na dikci § 4a odst. 1 liniového zákona a § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Uvedl, že dle těchto ustanovení rozhodoval. Žalovaný zdůraznil, že se neztotožňuje s tím, že by návrh na rozšíření vyvlastnění byl z procesního hlediska žádostí. Dále na konkrétních příkladech uvedl, proč se domnívá, že žalobci tvrzená konstrukce je chybná. Požadavek (nikoli žádost) žalobců na rozšíření předmětu vyvlastnění se procesně vyřizuje jako námitka řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 6 A 68/2015). S touto námitkou se žalovaný rovněž vypořádal na stranách 13 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně námítky žalobců, že mělo být výrokově rozhodnuto ve věci sjezdu na pozemky žalobců, žalovaný odkázal na strany 12 – 13 Mezitímního rozhodnutí a pokud jde o žalobci nárokovanou odměnu advokátky a náhrady za znalecký posudek zpracovaný k zadání žalobců, o kterých mělo být rovněž rozhodnuto, žalovaný odkázal na odstavce 107 – 117 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109. Zároveň odkázal na dikci § 79 odst. 3 správního řádu a to, že znalecký posudek žalobců byl zpracován chybně (o čemž byli informováni), neboť oceňoval zemědělské pozemky jako stavební.
82. K žalobním bodům, kterými žalobci namítali, že s nimi nebylo řádně jednáno o dobrovolném vyvlastnění a že nebyly splněny ani další podmínky pro zahájení řízení o nuceném vyvlastnění, žalovaný uvedl, že otázka ceny (výše náhrady za odnětí a omezení vlastnického práva) je dle samotných žalobců důvodem, proč dobrovolně nepřistoupili na nabídku vyvlastnítele a je dle

žalovaného s podivem, že žalobci nyní tato svá tvrzení sami zpochybňují. K tomu žalovaný odkázal na vyjádření žalobce a) publikované [https://\[redacted\]](https://[redacted]) / [redacted] /. Z tohoto žalovaný obsáhleji citoval.

83. Žalovaný zdůraznil, že to, že se žalobcům nelíbila výše náhrady, kterou měli v souladu s právem obdržet, nemůže být překážkou pro konstatování závěru spočívajícího v tom, že vyvlastnitel splnil všechny právem požadované povinnosti před podáním žádosti o vyvlastnění. V podrobnostech opětovně odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Důvody pro neuzavření smluv navržených vyvlastniteli byly výlučně zcela odlišné požadavky žalobců, nikoli snad to, že by tyto obsahovaly chyby tvrzené nyní (po několika letech). Pokud jde o to, že smlouvy předložené žalobcům měly být smlouvy tzv. adhézní, odkázal žalovaný na odstavce 130 – 132 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161.
84. Pokud jde o tvrzení žalobců, že pan [redacted] A [redacted] M [redacted] nevyhotovil znalecký posudek, na základě kterého by bylo možné vůbec uvažovat o jednání o návrzích smluv, neboť tento dle jejich názoru trpí řadou faktických a i právních chyb, žalovaný odkázal na str. 16 a násl. svého rozhodnutí. Zdůraznil, že pokud by znalec ocenil pozemky jako stavební (jak si žalobci představují), žádné námitky by proti němu nevznášeli. Pokud jde o zápis osob do seznamu znalců, zde není žalovaný oprávněn přezkoumávat úkony Krajského soudu v Hradci Králové. V dalším žalovaný odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109, konkrétně jeho odstavec 156. Stejně tak žalovaný odkázal na „Zprávu o trhu s půdou“ dostupnou na [www.\[redacted\].cz](http://www.[redacted].cz), ze které plyne, že průměrná tržní cena zemědělské půdy v roce 2021 činila 29,4 Kč/m². Žalobci však (jak plyne z obsahu správního spisu) nevyhovovala cena zemědělských pozemků dle posudku [redacted] M [redacted], dle kterého byly pozemky oceněny částkou 25 Kč/m² (orná půda) a 49 Kč/m² (pozemek se stromy). Žalobci založili do správního spisu již dříve smlouvy, dle kterých byla částka 400 – 800 Kč/m². Je tak zřejmé, že dohoda o ceně mezi žalobci a vyvlastniteli nebyla možná. Dále žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem Krajského soudu v Hradci Králové vysloveným v jeho rozsudku ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021, že na znaleckých posudcích znalce [redacted] M [redacted] chyběly znalecké doložky. Žalovaný zdůraznil, že tyto jsou dle dikce zákona potřebné pro účely dokazování ve správním či civilním soudním řízení, znalecké posudky ale byly předloženy žalobcům v průběhu kontraktačního procesu, tedy za situace, kdy neprobíhalo žádné řízení. I pokud by však posudky doložky měly obsahovat a neměly je, jde pouze o formální nedostatek, který nemůže být důvodem pro nezákonnost celého na to navazujícího vyvlastňovacího procesu.
85. K poslednímu žalobnímu bodu žalobců žalovaný uvedl (nad rámec Mezitímního rozhodnutí), že stavba „[redacted] – [redacted]“ je od 17. 12. 2021 v užívání. A to včetně napojení na silnici [redacted]. Představa žalobců, že se domohou toho, že tato křižovatka bude odstraněna a dálnice uzavřena, a to jen proto, že údajně nebyly posouzeny jiné varianty dopravního napojení (což není pravda), je zcela iluzorní. Pokud se tedy žalobou napadené rozhodnutí vypořádává s uvedenou otázkou tak, že popisuje tento faktický i právní stav jako takový, který brání o jakýchkoli jiných variantách uvažovat, nelze na tomto závěru ničeho měnit.
86. Stran námitky absence veřejného zájmu na přeložce plynovodu, který je ve vlastnictví osoby soukromého práva, a námitky, že přeložka plynovodu není stavbou dopravní infrastruktury, žalovaný odkázal na § 12 písm. a) liniového zákona [dále rovněž viz § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb.] Fakt, že plynovod není součástí silnice (a z hlediska stavebního práva jej nepovoluje speciální stavební úřad ve věcech pozemních komunikací), tak z hlediska vyvlastňovacího řízení nemá žádný význam, neboť se jedná o jeho přeložku, která je právě pro stavbu silnice nezbytná.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

87. ██████████ jako osoba zúčastněná na řízení (ve vyvlastňovacím řízení v postavení jednoho z vyvlastnitelů) podala rovněž vyjádření. Podáním doručeným krajskému soudu dne 20. 4. 2022 se ██████████ vyjádřilo k věci samé s tím, že navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout. ██████████ se připojilo k procesní obraně žalovaného a odkázalo, potažmo citovalo klíčové pasáže z žalobou napadeného Mezitímního rozhodnutí.
88. Osoba zúčastněná na řízení 2) připomněla nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/18, kterým byl zamítnut návrh skupiny senátorů na zrušení částí liniového zákona. Ústavní soud tak potvrdil ústavní konformitu úpravy obsažené v liniovém zákoně, na jejímž základě bylo vydáno i Mezitímní rozhodnutí, přičemž se pochopitelně zabýval i otázkou závazků a výkladu relevantních mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána (tj. včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).
89. K problematice veřejného zájmu na vyvlastnění v nezbytném rozsahu Osoba zúčastněná na řízení 2) zdůraznila, že žalovaný vyhověl požadavkům Nejvyššího správního soudu a podrobně se zabýval otázkou existence veřejného zájmu a jeho převahy nad zájmy vyvlastňovaných na zachování jejich dosavadních práv (zejm. viz str. 35 až 41 Mezitímního rozhodnutí). Stejně tak se podrobně zabýval otázkou potřebnosti vyvlastňovaných pozemků pro realizaci účelu vyvlastnění na základě doplněného spisového materiálu (viz str. 43 až 47 Mezitímního rozhodnutí). Žalovaný přitom dospěl k závěru o naplnění podmínek pro vyvlastnění. Rovněž i krajský soud v daných skutkových a právních poměrech již shledal naplnění podmínek vyvlastnění, a to v rámci rozsudku sp. zn. 30 A 91/2021 (kdy byl posuzován účel vyvlastnění spočívající v realizaci předmětné okružní křižovatky ██████████, od čehož žalobci dovozují nepřipustnost vyvlastnění posuzovaného i ve shora označeném řízení).
90. Na závěru žalovaného vyjádřením v Mezitímním rozhodnutí a závěru nadepsaného soudu v jeho rozsudku sp. zn. 30 A 91/2021 přitom ničeho nemění ani žalobci odkazovaná smlouva ze dne 16. 5. 2016, k jejímuž předložení nadepsaný soud vyzval ██████████ a tato smlouva byla založena do spisu.
91. Jak je patrné z jejího obsahu (i názvu), předmětem poskytovaných služeb byl toliko návrh dočasného řešení v rámci stavby „██████████ – ██████████“ (nikoliv tedy stavby „██████████ – ██████████“, která je řešena ve shora označené věci) – dočasné náhrady okružní křižovatky (plánované jako trvalé řešení) za stykovou křižovatku ve tvaru T (zvažovanou jako dočasné řešení pro mitigaci očekávaných obstrukcí žalobců, aby tím nedošlo k průtahům při budování úseku dálnice „██████████ – ██████████“ a jeho následném užívání). Provizorní řešení dočasně nahrazující plnohodnotnou okružní křižovatku dočasnou stykovou křižovatkou přitom již bylo žalovaným posuzováno v rámci varianty I a varianty II (viz str. 44 a 45 Mezitímního rozhodnutí).
92. Jak přitom poznamenal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, otázka umístění okružní křižovatky ██████████ již byla v jiných řízeních pravomocně vyřešena (a potvrzena zdejším soudem rozsudkem sp. zn. 30 A 91/2021), přičemž předmětná okružní křižovatka již byla dokonce vybudována a úsek dálnice „██████████ – ██████████“ (v jehož rámci byl právě řešen i stavební objekt ██████████) je již v užívání (včetně napojení na silnici ██████████). Teoretická otázka možnosti jiného napojení, a tedy i vedení trasy stavby „██████████ – obchvat ██████████“, je tak zjevně vyřešena (je přitom třeba zdůraznit, že předchozí soudní rozhodnutí nekonstatovala možnost jiného řešení, ale „toliko“ žalovanému vytknula nedostatečné posouzení předmětné otázky ke konkrétním námitkám a tvrzením žalobců – to však v rámci Mezitímního rozhodnutí bylo napraveno vyčerpávajícím způsobem). Ani argumentace smlouvou ze dne 16. 5. 2016 nemění ničeho na závěrech žalovaného v Mezitímním rozhodnutí – jedná se toliko o formální argument, kterým se žalobci pokoušejí zvrátit náležitě odůvodněné Mezitímní rozhodnutí (nedůvodnost této námitky jim přitom musela být patrná, neboť předmětná smlouva je veřejně

dostupná – zejm. v Registru smluv; žalobci přitom ve své argumentaci ponechali uvedenou vyšší finanční částku vztahující se k jiné smlouvě – i jejich aktuální námitka je tak toliko formálním, obecným argumentem, který věcně nemůže zvrátit závěry žalovaného v Mezitímním rozhodnutí).

93. Námitku absence veřejného zájmu žalobci ještě namítají ve vztahu k vyvlastnění spočívajícímu ve zřízení věcného břemene (pro realizaci přeložky plynovodu) pro vyvlastnitel[redacted], tedy ve prospěch soukromého komerčního subjektu, přičemž zároveň namítají, že stávající plynovod je postaven tzv. „na černo“. Předně, vyvlastňovací legislativa nevyklučuje, aby vyvlastnitelem byl i soukromý a komerční subjekt – stěžejním kritériem je existence veřejného zájmu na realizaci účelu vyvlastnění (tj. účelu, pro který jsou získávána předmětná práva). Je zcela běžné, že k vyvlastnění dochází ve prospěch soukromých a komerčních subjektů (zejména právě síťových společností). V posuzované věci je předmětný účel vyvlastnění (tj. realizace veřejně prospěšné dopravní stavby „[redacted] – [redacted] [redacted]“) ve veřejném zájmu, přičemž přeložka stávajícího plynovodu je vyžadována právě v souvislosti s realizací této dopravní stavby, jak vše žalovaný v Mezitímním rozhodnutí řádně zhodnotil.
94. Nedůvodná je přitom i argumentace žalobců stran údajné nelegálnosti předmětného plynovodu, jak se s touto námitkou žalovaný taktéž řádně vypořádal, a to i odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004, na jehož základě tak břemeno tvrzení a důkazní stíhala žalobce, kteří těmto svým procesním povinnostem nedostáli, a tedy s předmětnou obecnou námitkou ani nemůžou být úspěšní: „Není-li důvod k pochybnostem, že se určité věci v době dávno minulé (tj. kdy časový odstup od rozhodných skutečností podstatně překračuje i vydržecí lhůty nebo lhůty skartační) daly obvyklým či pravidelným způsobem, resp. (úředním) postupem, je důkazní břemeno o tom, že v daném případě tomu tak nebylo, na tom, kdo to tvrdí.“ V daných poměrech tak žalovaný postupoval správně, když vyšel z presumpce legálního zřízení i vlastnictví plynovodu, jehož přeložka byla také předmětem vyvlastňovacího řízení. Ve zbytku obsahu procesního vyjádření Osoby zúčastněné na řízení 2) odkazuje krajský soud na č. l. 159 – 164 soudního spisu.

V. Jednání před soudem

95. Ve věci se dne 26. 4. 2022 konalo jednání soudu, kterého se účastnili žalobce a) spolu se svou zástupkyní, pověřený zaměstnanec žalovaného a zástupce [redacted] [redacted] v postavení osoby zúčastněné na řízení. Z jednání byla omluvena žalobkyně b) a Osoba zúčastněná na řízení 1). Účastníci řízení, jejich zástupci a Osoba zúčastněná na řízení 2) setrvali na svých dosavadních stanoviscích a odkazovali na svá dosud ve věci učiněná podání.
96. Žalovaný krajský soud informoval o tom, že o námitce podjatosti žalovaného, o níž je v žalobě řeč, Ministerstvo dopravy dosud nerozhodlo. Pokud jde o smlouvu ze dne 16. 5. 2016, pak poukázal na to, že se netýká projednávaného předmětu řízení, tedy obchvatu města [redacted], ale týkala se problematiky kruhového objezdu u sjezdu z dálnice. Obdobně i zástupce Osoby zúčastněné na řízení 2) uvedl, že pokud jde o žalobci zmiňovanou smlouvu mezi [redacted] a společností [redacted] ze dne 16. 5. 2016, je pouze spekulací žalobců, že by jejím výstupem mělo být nějaké trvalé variantní řešení umístění tělesa dálnice, respektive tělesa obchvatu [redacted]. Zdůraznil, že existují pouze 3 varianty řešení, se kterými se velmi podrobně vypořádal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žádné jiné varianty trvalého řešení umístění předmětných staveb neexistují. Zástupce Osoby zúčastněné na řízení 2) konstatoval, že nevidí žádný důvod pro to, proč by [redacted] mělo skrývat (jak tvrdí žalobci) nějakou jinou variantu trvalého řešení umístění stavebních záměrů v souvislosti s potřebou vyvlastnění pozemků žalobců. Dodatkem č. 1 smlouvy ze dne 16. 5. 2016 se měnil pouze termín plnění, nikoliv předmět plnění. Žádná jiná stavební dokumentace na základě něho nevznikla.
97. Pověřený zaměstnanec žalovaného i zástupce Osoby zúčastněné na řízení 2) se rovněž vyjadřovali k otázce ceny, za kterou mají být pozemky vykupovány a jak tomu bylo v nyní

projednávané věci. To vše i s ohledem na žalobci odkazovanou judikaturu, posledně například rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci P a ostatní proti České republice. Žalobce a) odkázal na kupní smlouvy založené ve správním spise a předložil další kupní smlouvu, konkrétně Kupní smlouvu mezi prodávajícím J R a kupujícím Královéhradeckým krajem ohledně pozemku, respektive části pozemku par. č. katastrální území , obec ze dne 7. 7. 2021, včetně připojeného geometrického plánu. Z těchto dovozoval tržní cenu jeho pozemků, která je dle jeho názoru mnohonásobně vyšší, než ta, která mu byla nabídnuta v průběhu kontraktačního procesu dle znaleckého posudku . M .

98. Krajský soud provedl dokazování listinami, konkrétně k důkazům přečetl Smlouvu ze dne 16. 5. 2016 s názvem – , IČ pro SP pro dočasné řešení MUK – na , OK na T ( ), včetně specifikace prací a ceny, Dodatek č. 1 k objednávce č.: ze dne 30. 11. 2016 a Kupní smlouvu mezi prodávajícím J R a kupujícím Královéhradeckým krajem ohledně pozemku, respektive části pozemku par. č. katastrální území , obec ze dne 7. 7. 2021, včetně připojeného geometrického plánu.
99. Dále Krajský soud zamítl návrhy žalobců na provedení důkazů, konkrétně: Usnesení zastupitelstva Královéhradeckého kraje schvalující uzavření smluv a dotací poskytnutých MPO, specifikované ve vyjádření žalobců k podkladům rozhodnutí ze dne 28. 1. 2022 (č. 1. 467 – 471 právního spisu) – , a , výslech . H , statutárního zástupce společnosti , návrh smlouvy s a internetové zpravodajské články o výkupu prostřednictvím třetích osob, internetový odkaz na organizační řád Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, platný územní plán (ve znění 1. změny) obce , projednávaný územní plán (ve znění druhé změny) obce , výslech znalce . A M , znalecký deník znalce . A M , účetnictví znalce . A M , exekuční příkaz . J F ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. , a internetové nahlížení do katastru nemovitostí, kat. úz. , obec , LV. č. a pozemků tam zapsaných jako vlastnictví České republiky s právem hospodaření , dopis žalobců ze dne 2. 9. 2014 a výslech bývalého ministra dopravy Ing. Dana Ťoka. Výše uvedené návrhy na doplnění dokazování byly zamítnuty pro nadbytečnost, jak ostatně dále plyne z odůvodnění tohoto rozsudku.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

100. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
101. **V rámci celého prvního žalobního bodu žalobci namítali, že Mezitímní rozhodnutí bylo vydáno podjatým úřadem (žalovaným).** Tato svá žalobní tvrzení dále rozvedli do dílčích žalobních bodů, jak jsou specifikovány v obsahu žaloby výše a níže vypořádány.
102. **Dílčím žalobním bodem 1.1. žalobci namítali, že před vydáním Mezitímního rozhodnutí, když se vyjadřovali k obsahu správního spisu před vydáním rozhodnutí ve věci, vznesli opětovně námitku podjatosti celého Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, respektive (dle svých tvrzení) námitku podjatosti nového ředitele Krajského úřadu Královéhradeckého kraje . M V , .** O této námitce však nebylo před rozhodnutím žalovaného rozhodnuto.
103. Krajský soud spíše nad rámec konstatuje, že je pravdou, jak uvádí, žalovaný ve své procesní obraně, že žalobci, potažmo žalobce a) sám, vznášejí námitku podjatosti opakovaně ve všech řízeních, kterých se účastní. K tomu srov. odstavec 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66, a rozsudky zdejšího soudu vydané ve věcech sp. zn. 30

A 42/2021 a 30 A 91/2021. K některým dílčím tvrzením, kterými žalobci dokreslují i v této žalobě podjatost žalovaného, se soudy již vyjadřovaly právě ve výše uvedených soudních řízeních.

104. Rozhodnutí správních orgánů o námitkách podjatosti vznášených žalobci – tak jako v tomto řízení v jejich podání ze dne 28. 1. 2022 (č. l. 467 – 471 správního spisu) – nejsou pro posouzení námitky podjatosti z pohledu soudu rozhodná, neboť podjatost je objektivní stav, který rozhodnutí o ní toliko deklarují. Povinností krajského soudu je proto se žalobcem vznesenou námitkou podjatosti zabývat, neboť tato mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pro krajský soud není ani rozhodné, zda již bylo o žalobci posledně vznesené námitce podjatosti rozhodnuto nadřízeným správním orgánem, neboť tuto si stran všech dílčích žalobních tvrzení posoudí krajský soud nyní samostatně. Skutečnost, že o námitce podjatosti vznesené žalobci v jejich podání ze dne 28. 1. 2022 nebylo dosud rozhodnuto nadřízeným správním orgánem tak nezakládá nezákonnost žalobou napadeného Mezitímního rozhodnutí. Nadto krajský soud poznamenává, že ve vztahu k osobě ředitele krajského úřadu a jeho podjatosti žalobci netvrdí ničeho (v nyní projednávané žalobě ani v jimi vznesené námitce podjatosti, k tomu srov. č. l. 467 - 471 správního spisu).
105. **Dílčí žalobní námitkou 1.2.** žalobci konstatovali podjatost žalovaného spočívající v tom, že mezi ním a zástupcem vyvlastnitelů (██████████ a ██████████) probíhalo jednání ohledně termínu jednání (vhodného data) a to tak, že k tomuto navíc došlo až po zákonem stanovené lhůtě pro nařízení jednání.
106. K výše uvedenému krajský soud pouze konstatuje, že ona lhůta stanovená k nařízení jednání ve věci je lhůtou procesní. V nyní projednávané věci dodržena nebyla, neboť delší dobu probíhal kontraktační proces mezi žalobci a vyvlastniteli. Dobrovolnému, respektive smluvnímu vyřešení věci je i zákonem dáována přednost, pokud tedy probíhalo smluvní vyjednávání (ohledně kupních či směnných smluv) ve vztahu k Předmětným pozemkům, není na závadu, že ona lhůta dodržena nebyla. S ohledem na to, že jde o procesní lhůtu (tedy lhůtu bez přímých důsledků do právní sféry žalobců), nespátřuje krajský soud v jejím nedodržení možnost zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců i za situace, kdy by kontraktační proces řádně – po lhůtě – neprobíhal.
107. Ostatně samotné zrušení napadeného rozhodnutí s ohledem na nedodržení procesní lhůty v procesu jemu předcházejícímu je bez hlubšího významu pro všechny zainteresované.
108. Stejně tak krajský soud nespátřuje podjatost žalovaného v tom, že jednal o termínu nařízení jednání s vyvlastniteli, respektive jejich zástupcem. Stejně tak žalobci se mohli stran vhodnosti termínu (žádosti o jeho odročení) na žalovaného obrátit. Rovněž dílčí žalobní námitka 1.2. je tedy nedůvodná.
109. Spíše nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za důležité ještě zmínit, že žalobci namítají v posledně uváděných tvrzeních de facto porušení zásady nestrannosti správních orgánů, jako jedné ze základních zásad činností správních orgánů v § 2 - 8 správního řádu, zde konkrétně zásada uvedená v § 7 odst. 1 správního řádu. Porušení zásady nestrannosti samo o sobě nezakládá podjatost žalovaného a rovněž není důvodem pro závěr o tom (v kontextu žalobci uvedeného a celé nyní posuzované věci), že Mezitímní rozhodnutí trpí vadou nezákonnosti nebo že jemu předcházející řízení je zatíženo procesní vadou, v důsledku které by žalobci byli zasaženi na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 s. ř. s.
110. **Dalším dílčím žalobním bodem, tj. dílčím žalobním bodem 1.3.,** žalobci dokreslovali podjatost žalovaného tím, že v žádosti o vydání Mezitímního rozhodnutí se vyvlastnitel nedomáhal vyvlastnění pozemku parc. č. █████, a to ani v části, neboť tento pozemek v návrhu na vydání Mezitímního rozhodnutí vůbec neuvedl; přesto vyvlastňovací úřad část pozemku parc. č. █████ vyvlastnil. Vyvlastňovací úřad tak nejenom aktivistickým způsobem, ale současně i

v rozporu s § 45 odst. 1, 2 správního řádu do výroku svého rozhodnutí uvedl jiná čísla pozemků, o jiných výměrách, než jaké údaje vtělil vyvlastnitel do svého návrhu na vydání Mezitímního rozhodnutí.

111. Krajský soud v tomto směru souladně se žalovaným a jeho procesní obranou uvádí, že pozemek p. č. ■■■ byl předmětem žádosti o vydání Mezitímního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2021, a to konkrétně pro vyvlastnitel (společnost ■■■), na kterém došlo k omezení vlastnického práva, respektive společného jmění manželů - žalobců formou zřízení věcného břemene (služebnosti), dle které jsou spoluvlastníci pozemku povinni strpět realizaci a umístění přeložky VII plynovodu na pozemcích (p. č. ■■■, p. č. ■■■ a p. č. ■■■), v plošném rozsahu dle geometrického plánu č. ■■■ potvrzeného dne 4. 11. 2019 Katastrálním úřadem pro ■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■ pod č. j. ■■■. Ve výrocích Mezitímního rozhodnutí nejsou uvedeny výměry, ale vždy je odkazováno na geometrické plány, kterými je výměra určena, a takto jsou geometrické plány schváleny.
112. Pokud mají žalobci na mysli chybu v žádosti o vydání Mezitímního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2021, kde v části „označení pozemků, jichž se vyvlastnění týká“ je u předmětu vyvlastnění, pozemku p. č. ■■■, jenž je oddělen geometrickým plánem č. ■■■ z pozemku p. č. ■■■ potvrzeným dne 30. 1. 2018 Katastrálním úřadem pro ■■■ kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■ pod č. j. ■■■, chybně uvedeno, že oddělení je z pozemku p. č. ■■■, tak krajský soud shodně se žalovaným tuto chybu považuje za ryze formální, neboť k označení předmětu vyvlastnění zcela postačují další identifikační znaky, které přesně vymezují uvedený pozemek p. č. ■■■. Označení pozemku p. č. ■■■ je „pouze“ označení pozemku, ze kterého byl oddělen pozemek p. č. ■■■, který je předmětem žádosti.
113. Pro úplnost krajský soud uvádí, že nově vzniklý pozemek parc. č. ■■■ je oddělován z pozemku parc. č. ■■■ a při původním oddělení (než bylo původní mezitímní rozhodnutí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 42/2021) byl oddělován pozemek označen jako parc. č. ■■■. Nově vzniklý pozemek parc. č. ■■■ je oddělován z pozemku parc. č. ■■■ a při původním oddělení byl označen jako parc. č. ■■■. Nově vzniklý pozemek parc. č. ■■■ je oddělován z pozemku parc. č. ■■■ a při původním oddělení byl označen jako parc. č. ■■■ a nově vzniklý pozemek parc. č. ■■■ je oddělován z pozemku parc. č. ■■■ a při původním oddělení byl označen jako parc. č. ■■■. S ohledem na výše uvedený procesní vývoj, tedy skutečnost, že došlo ke zrušení původního mezitímního rozhodnutí žalovaného, muselo následně dojít k vypracování nových a aktuálních geometrických plánů pro účely zápisu do katastru nemovitostí. Oddělované části pozemků jsou totožné s těmi, které byly oddělovány původně (v původním mezitímním rozhodnutí), nebyl tedy důvod, aby nové geometrické plány byly opětovně zasílány žalobcům zvlášť (uvedené se týká výroku I. Mezitímního rozhodnutí).
114. Podjatost žalovaného (nezákonné nadržování vyvlastnitel) **pod dílčím žalobním bodem 1.4.** žalobci spatřovali i v tom, že oba vyvlastnitel jak ve fázi před zahájením vyvlastňovacího řízení, tak i v rámci samotného vyvlastňovacího řízení, nepřipustně zastupovala společnost ■■■, jako „vinklář“.
115. Uvedli, že odkaz úřadu na překonané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 7 As 335/2016-52, je nepřipadný, neboť toto rozhodnutí se vztahuje k právní úpravě platné a účinné před novelou zákona o advokacii, tj. před vložení ustanovení § 52d, provedenou zákonem č. 258/2017 Sb., účinným od 1. 9. 2017. Právě ustanovení § 52d zákona o advokacii sjednotilo dosavadní roztržitost procesních řádů včetně správního řádu, a to tak, že ve shodě s úpravou provedenou v o. s. ř. a ve shodě s § 2 zákona o advokacii vyloučilo možnost zastupování prováděnou „pokoutníky“, resp. „vinkláři“ (viz i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2642/2013). Zastoupení ■■■ společností ■■■, ■■■ ve více procesních věcech (tj. ve 2 věcech vedených proti žalobcům a minimálně i v další

věci vedené proti p. P. ( ), stejně jako zastupování ( ) při vyhotovování a sjednávání kupních a jiných smluv, bylo žalobci tvrzeno a doloženo; přesto úřad s tímto nezákonným zmocněncem dále jednal, rozhodl a rozhodnutí mu doručil. Uvedený postup úřadu v podobě nadřizování zmocněnci ( ) je dle žalobců nezákonný.

116. Uvedený žalobní bod je taktéž nedůvodný. V této souvislosti krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 7 As 335/2016 – 52. Tvrzení, že společnost ( ) zastupovala osoby zúčastněné na řízení ( ) a ( ) i v jiných správních řízeních, není z hlediska platnosti zastoupení v nynějším řízení relevantní. Správní řád ostatně neobsahuje úpravu podobnou té v § 35 odst. 6 s. ř. s. a § 27 odst. 2 o. s. ř., která by správním orgánům dávala pravomoc zastoupení nepřipustit proto, že zmocněnec zastupuje účastníka řízení v různých věcech opětovně.
117. Na uvedeném nic nemění ani odkaz na novelizovanou právní úpravu zákona o advokacii, jak je uvedena výše, neboť tato upravuje deliktní odpovědnost a sankci za jednání subjektu nespádajícího pod definici § 2 odst. 1 zákona o advokacii v rozporu s požadavky uváděného zákona, tj. deliktní odpovědnost oněch vinklářů za poskytování právních služeb bez splnění patřičných a zákonem stanovených podmínek.
118. **Dílčím žalobním bodem 1.5.** žalobci rovněž dokreslují podjatost žalovaného, kterou v tomto případě spatřují – dovozují – z postupu žalovaného pokud jde o jím provedené dokazování, formulace výrokové části Mezitímního rozhodnutí či nevyčkání rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o žalobci poslezně vznesené námitce podjatosti (jak je uvedeno v dílčím žalobním bodě 1.1.). K tomuto krajský soud pouze krátce poznamenává, že uvedená tvrzení jsou uvedena v dalších žalobních bodech a tyto se týkají problematiky procesního postupu a (ne)zákonosti Mezitímního rozhodnutí v návaznosti na otázku (ne)dotčenosti veřejných subjektivních práv žalobců. Uvedené není důvodem pro podjatost žalovaného ve smyslu správního řádu, ale jde o námitky, jejichž optikou je nutné posoudit zákonnost Mezitímního rozhodnutí i řízení jemu předcházejícího (včetně podmínek pro jeho zahájení – tedy posoudit otázku zákonnosti kontraktačního procesu). Uvedenými námitkami se tak krajský soud zabývá věcně při pořádkání ostatních žalobních bodů.
119. **Dílčím žalobním bodem 1.6.** žalobci dále namítali podjatost žalovaného plynoucí z rozdílnosti vyplácení náhrady za vyvlastnění, pokud je nabízena a vyplácena Královéhradeckým krajem nebo Českou republikou (jednající v této souvislosti ( )).
120. Krajský soud na tomto místě nejprve připomíná, že uvedenou námitkou se velmi podrobně zabýval již ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109, konkrétně při vypořádání žalobního bodu č. 2.1. Ten byl totiž žalobcem a) vznesen velmi podobně, jako je nyní žalobci uplatňován pod žalobním bodem, respektive dílčím žalobním bodem 1.6. Žalobci nyní v reakci na závěry vyslovené v poslezně uváděném rozsudku zdejšího soud svá tvrzení upravují či doplňují.
121. Na samotný počátek hodnocení této námitky se krajský soud nejprve obecně vyjadřuje k problematice systémové podjatosti (podjatosti správního orgánu, respektive všech jako zaměstnanců), na kterou žalobci svými žalobními tvrzeními míří.
122. Původní návrh správního řádu předvídal řešení systémové podjatosti v § 131 odst. 1 a 2, dikce odstavce 1 stanovovala, že: „*Ma-li být rozhodováno o žádosti státu, kterou podává jeho organizační složka, která je věcně a místně příslušným správním orgánem, nebo o žádosti obce, kraje anebo jiné osoby, jejíž orgán je věcně a místně příslušným správním orgánem, provede řízení jiný správní orgán v obvodu nadřízeného správního orgánu, který nadřízená správní orgán určí usnesením, a to popřípadě i pro řízení, která mohou být v budoucnu zahájena. Tohoto ustanovení se nepožije na ústřední správní řady.*“
123. Reálně se však dikce námitky tzv. systémové podjatosti dostala do správního řádu až k 1. 11. 2019 v podobě ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, který zní: „*Úřední osoba není vyloučena podle*

odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“ Ve skutečnosti jde o legislativní vyjádření toho, co bylo do té doby judikováno správními soudy.

124. Smysl systémové podjatosti zřetelněji plyne z původního a zamýšleného textu, jak měl být vložen do § 131 odst. 1 a 2 správního řádu a jak je výše citován. Systémová podjatost předvídá situace, kdy musí být z rozhodování určité věci vyloučeny všechny úřední osoby příslušného správního orgánu, včetně osoby stojící v čele úřadu, je-li překročena kritická míra systémového rizika podjatosti – tedy z důvodu, že v důsledku jejich zaměstnaneckého poměru k subjektu veřejné správy (např. k územnímu samosprávnému celku), který má k projednávané věci vztah, existuje reálné riziko, že by jejich postoj k věci mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými prostředky.
125. Za skutečnosti, které by mohly způsobit výše uvedené ovlivnění jinými než zákonnými prostředky, lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Takovými skutečnostmi mohou být jevy v politické či mediální sféře, zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob na určitém výsledku řízení, samotná povaha a podstata rozhodované věci či podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS).
126. K těmto jevům se ve věci související s nyní projednávanou vyjadřoval už i Nejvyšší správní soud a krajský soud na tyto závěry uvedené v odstavcích č. 42 – 49 jeho rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66, odkazuje. Žalobce a) nadto navrhoval k důkazům v této souvislosti (ve věcech vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 36/2020, sp. zn. 30 A 42/2021 a sp. zn. 30 A 91/2021) zejména reportáže či novinové články z roku 2014, uvedený závěr Nejvyššího správního soudu tak v tomto směru nemůže být překonán – k tomu ale ještě srov. níže, neboť žalobci nabízejí ještě další listinné důkazy, které jsou založeny ve správním spise.
127. Žalobci nyní přicházejí s opět o něco jinou a rozvinutou argumentací (oproti té vznesené v řízeních vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 36/2020, sp. zn. 30 A 42/2021 a sp. zn. 30 A 91/2021), která je výše specifikována v žalobním bodě č. 1.6. a k této opět navrhuji důkazy.
128. Krajský soud však dospěl k závěru o nedůvodnosti této námitky i k závěru o tom, že není zapotřebí v tomto směru provádět dokazování, a to s ohledem na to, že žalobní tvrzení se de facto míjí s podstatou tzv. systémové podjatosti, jak je specifikována výše. Směřují a poukazují na smlouvy či jiná jednání, která jsou v rámci jiných vyvlastňovacích řízení a výkupů pozemků iniciována a řešena Královéhradeckým krajem, jako územním samosprávným celkem, který je od České republiky odlišným subjektem. Z uvedeného tak nelze ve vztahu k jednání České republiky (jednající [redacted]) činit jakékoli závěry stran „diskriminace“ či „podjatosti“, pokud jde o nabídku za odkup pozemků, respektive jejich oceňování částkou/m². Královéhradecký kraj může za pozemky, které chce získat do svého vlastnictví k jemu plánovaným účelům, nabízet finanční prostředky, které je schopen poskytnout sám, neboť tento hospodář s jinými prostředky, než Česká republika (byť prostředky čerpá i z rozpočtu České republiky). Tento postup je výlučně jeho hospodářskou a rozpočtovou odpovědností, neboť jde – jak krajský soud znovu zdůrazňuje – o jiný subjekt práva, než je Česká republika. V nyní projednávané věci vystupuje vyvlastňovací úřad jako orgán jiného subjektu (Královéhradeckého kraje) pověřený výkonem státní správy, nejde tedy o orgán České republiky. Pochopitelně není vyloučeno, aby s ohledem na výše vydefinované předpoklady systémové podjatosti tato nenastala i ve vztahu

k orgánům odlišných subjektů, než je Česká republika (v postavení subjektu, v jehož prospěch se vyvlastňuje), právě s ohledem na mediální tlak, pozornost a s tím související zákulisí politické scény, k tomu se však ve vztahu k nyní projednávané věci již vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to zejména v odstavci č. 49 rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66. Krajský soud nedospívá k závěru, že by se na jím či Nejvyšším správním soudem dosud vyslovených závěrech stran systémové podjatosti žalovaného něco změnilo (k tomu ale ještě srov. níže).

129. Krajský soud spíše pro upřesnění uvádí, že žalobci v žalobě uvádí, že stranou smluv, na které poukazují, je Krajský úřad Královéhradeckého kraje, ačkoli v žalobě posuzované před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2021 hovořili o Královéhradeckém kraji, a smlouvy, které k námitce podjatosti přiložili (k tomu srov. strana 480 a násl. správního spisu), jsou smlouvami uzavíranými mezi Královéhradeckým krajem a třetími osobami. Subjektem jednajícím a uzavírajícím smlouvy se třetími osobami je Královéhradecký kraj jako subjekt práva nadaný právní osobností a nikoli Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Žalobci používali označení Krajský úřad Královéhradeckého kraje nejspíše proto, aby zdůraznili riziko jimi namítané systémové podjatosti.
130. Pokud jde hned o první tvrzení pod dílčím žalobním bodem 1.6., zde se žalobci dovolávají (stran doložení podjatosti žalovaného) existence obchodněprávního vztahu mezi Krajským úřadem pro Královéhradecký kraj a ██████████ – mezi těmito měla být uzavřena dohoda o spolupráci. Uvedenou dohodu však žalobci nikterak nespécifikují a nedokládají. Předmětem této dohody má být vyvlastňování soukromých osob pro účely staveb silnic a dálnic ve východočeském kraji, se zavedením dvojích cen, kdy tržní ceny jsou vypláceny jen třetími osobami dle nerovných a neznámých kritérií některým vlastníkům půdy.
131. K výše uvedenému musí krajský soud konstatovat, že existence dohody obchodněprávního charakteru, jejíž stranou je Krajský úřad Královéhradeckého kraje, je právně (pokud jde o její závaznost a vynutitelnost) vyloučena, neboť, jak již bylo uvedeno výše, Krajský úřad Královéhradeckého kraje není nadán právní osobností ve smyslu § 118 o. z.
132. U žalobců v kontextu konstrukce celého žalobního, respektive dílčího žalobního bodu 1.6., dochází k nepochopení zákonné úpravy vyvlastňovacího řízení a postupu, který mu má předcházet. Žalobci opakovaně uvádějí a dokládají důkazy (smlouvy, které jsou obsahem správního spisu na stranách 480 a násl. správního spisu) o tom, že jiným vlastníkům jsou Královéhradeckým krajem nabízeny řádově vyšší částky za vyvlastnění, než jim. Žalobci dokonce tvrdí, že Královéhradecký kraj vykupuje za vyšší ceny pozemky, které jsou následně určeny pro realizaci staveb, které musejí být ve vlastnictví státu. Žalobci tak poukazují, jak je už uvedeno výše v rámci sepisu obsahu žaloby, na to, že existuje tzv. systém dvojích cen. V této souvislosti je nutné rozlišit jednotlivé fáze související s vyvlastněním. První fází je fáze kontraktační (k tomu srov. 3b liniového zákona v rozhodném znění, tedy ve znění do 31. 12. 2020). Tato musí proběhnout v zákonem stanovených lhůtách a zákonem stanoveným způsobem – neúspěšně, tedy bez dohody – mezi zájemcem o vyvlastnění (zde Českou republikou jednajícím ██████████), později žadatelem o vyvlastnění, a vlastníkem pozemku, o který je zájem. Vlastníkovi pozemku je zaslán návrh kupní smlouvy (potažmo smlouvy o zřízení věcného břemene) společně se znaleckým posudkem v nyní posuzovaném případě zpracovaným dle § 3b liniového zákona – a následně běží (původně 90 denní, po novele liniového zákona 60 denní) lhůta, ve které má docházet k jednání ohledně dobrovolného uzavření smluv. Cena dle znaleckého posudku má být stanovena jako cena obvyklá dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku). Zákon dále stanoví, že při stanovení ceny se nepřihlédne ke zhodnocení nebo znehodnocení oceňovaných nemovitostí v souvislosti s tím, že jsou určeny k uskutečnění stavby dopravní infrastruktury.

133. Zákon tak pro postup České republiky, jednající [REDACTED], stanovuje přesný postup, jak má dojít k průběhu kontraktačního procesu. Není však vyloučeno, aby vlastníka toho kterého pozemku oslovil před podáním žádosti o vyvlastnění [poté je u pozemku uvedena poznámka dle § 6 a § 23 odst. 1 písm. k) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů] kdokoli jiný (případně i Královéhradecký kraj či soukromá osoba) a tomuto nabídl jakoukoli částku, tedy zpravidla vyšší, než je stanovena výše specifikovaným znaleckým posudkem případně se zohledněním možného zvýšení podle § 3b odst. 1 liniového zákona. Postup České republiky, jednající [REDACTED], v režimu liniového zákona (tak, jako je tomu v nyní projednávané věci) je však přesně determinován výše uvedenou právní úpravou.
134. I pokud by byly pozemky vykupovány Královéhradeckým krajem za vyšší částky, než jaké stanoví liniový zákon, nic to nemění na tom, že postup České republiky, jednající [REDACTED], musí následně splňovat požadavky stanovené liniovým zákonem (s odkazem na zákon o č. 151/1997 Sb.) a Česká republika, jednající [REDACTED] [REDACTED], musí případně následně zahájit kontraktační proces za podmínek stanovených zákonem proti Královéhradeckému kraji (potažmo následně podat žádost o vyvlastnění) a to za částky dle znaleckých posudků stanovené dle § 3b liniového zákona. Jak již bylo uvedeno výše, postup Královéhradeckého kraje v této souvislosti je otázkou řádnosti jeho hospodaření, která však přesahuje předmět nyní projednávané věci.
135. Druhá fáze je fází již samotného vyvlastňovacího řízení, jehož výsledkem může být rozhodnutí o vyvlastnění a stanovení náhrady za vyvlastnění – až v tuto chvíli lze hovořit o „náhradě za vyvlastnění“ ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobci termín náhrady za vyvlastnění ve smyslu Listiny však nesprávně spojují již s fází výše popsaného kontraktačního procesu.
136. Není ani pravdou, že by žalobci (jak tvrdí) nemohli své pozemky prodat jakémukoli jinému subjektu za vyšší ceny. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že žalobci a) byla společnost [REDACTED] nabízena za jím vlastněný pozemek parc. č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED], který byl předmětem řízení před zdejším soudem posledně ve věci 30 A 91/2021, žalobcem a) požadovaná částka ve výši 500 000 Kč [uvedená cena plynula i ze znaleckého posudku, který si nechal zpracovat žalobce a) a který uvedený pozemek oceňoval jako stavební]. Žalobce a) však ani na tuto nabídku nepřistoupil. K výše uvedenému ostatně žalobci navrhovali k provedení důkazů výslech [REDACTED]. H [REDACTED], statutárního zástupce společnosti [REDACTED] a návrh smlouvy s touto společností, potažmo internetové zpravodajské články o výkupu prostřednictvím třetích osob. Uvedené důkazní návrhy však krajský soud pro nadbytečnost zamítl, neboť tyto nemohou mít vliv na posouzení podjatosti žalovaného v kontextu všeho již výše uvedeného. Nadto od společnosti [REDACTED] šlo o nabídku ve vztahu k pozemku, který není předmětem tohoto řízení. Krajský soud znovu opakuje, že nabídky, které jsou vlastníku činěny jinými subjekty (zpravidla před zahájením vyvlastňovacího řízení, neboť poté je o tomto uvedena poznámka v katastru nemovitostí), nejsou pro posouzení řádnosti kontraktačního procesu v této věci, ani stran posouzení námítky podjatosti žalovaného rozhodné.
137. Žalobci se v této souvislosti odkazují na existenci předkupního práva státu, neuvádějí však již, z čeho takové předkupní právo plyne. Jeho existence by mohla být stanovena v souladu s dikcí § 101 stavebního zákona v územním plánu, nic podobného ale žalobci netvrdí. Z dikce § 101 odst. 1 stavebního zákona totiž plyne, že: „*K pozemku určenému územním plánem nebo regulačním plánem pro veřejně prospěšnou stavbu nebo veřejné prostranství a ke stavbě na tomto pozemku má obec nebo kraj anebo stát (dále jen „oprávněná osoba“) v rozsahu vymezeném touto územně plánovací dokumentací předkupní právo; to neplatí, pokud pro veřejně prospěšnou stavbu postačí zřízení věcného břemene. Předkupní právo se v územním plánu nebo regulačním plánu vymezuje označením nemovitosti podle zvláštního právního předpisu a stanovením oprávněné osoby, v případě státu též stanovením příslušné organizační složky nebo příspěvkové organizace nebo státního podniku. Textovou část územního plánu nebo regulačního plánu obsahující vymezení nebo změnu vymezení předkupního práva zašle obec nebo kraj neprodleně osobě oprávněné z*

předkupního práva a osobám, jejichž nemovitosti předkupní právo zatěžuje. Osoba oprávněná z předkupního práva podá neprodleně návrh na zápis předkupního práva do katastru nemovitostí. Předkupní právo podle tohoto zákona vzniká nabytím účinnosti územního plánu nebo regulačního plánu a má účinky věcného práva. Vlastník pozemku nebo stavby, u kterých vzniklo předkupní právo podle tohoto zákona (dále jen „povinný vlastník“), má povinnost v případě zamýšleného úplatného převodu nabídnout oprávněné osobě tyto k odkoupení postupem a za podmínek podle tohoto zákona.“

138. I pokud by tomu tak bylo a územní plán ve vztahu k pozemkům žalobců stanovoval předkupní právo státu, toto zaniká, pokud ten, v jehož prospěch je sjednáno (zřízeno), odmítne pozemek odkoupit za částku, kterou vlastníkovvi nabídl jiný zájemce. Modelově – pokud by tedy žalobce a) nabídl výše uváděný pozemek parc. č. ██████ v k. ú. ██████, za který mu nabízela soukromá společnost ██████ za částku 500 000 Kč, České republice jednající ██████ a tato by odmítla, předkupní právo v tuto chvíli – stran této transakce - zaniká a žalobce a) může pozemek prodat soukromé společnosti. Ve vztahu k ní by potom Česká republika, jednající ██████, musela následně vést, jako zájemce o vyvlastnění, kontraktační proces ve smyslu § 3b liniového zákona, potažmo – v případě jeho neúspěchu – podat žádost o vyvlastnění. Riziko tohoto postupu již ale stíhá nového vlastníka (kterému by mělo být z územně plánovací dokumentace zřejmé, že zde takové předkupní právo existuje – obecně vzato). K výše uvedenému srov. § 2140 a násl. o. z., zejména potom § 2144 o. z.
139. Jakýkoli odkaz žalobců na rozdílné postupy různých subjektů ve fázi, dokud nedojde k zahájení vyvlastňovacího řízení, tedy v rámci kontraktačního procesu, není v nyní posuzované věci rozhodný, stejně jako financování těchto postupů, neboť se žalobci měl ve smyslu výše uvedeného jednat – pro splnění podmínek, respektive předpokladů – pro zahájení vyvlastňovacího řízení pouze vyvlastnitel (v té době v postavení zájemce o vyvlastnění), na kterého se vztahovala právní úprava plynoucí zejména z díkce § 3b liniového zákona. Žalobci uváděná tvrzení a k nim přikládané listiny či navrhované důkazy (k tomu srov. 9 žaloby, č. 1. 7 soudního spisu) tak nejsou relevantní a není možné z nich dovozovat podjatost žalovaného.
140. Tvrzení žalobců, že by žalovaný měl být ovlivňován bývalým ministrem dopravy H ██████ prostřednictvím ██████ ██████, neboť žalobcům nejsou nabízeny náhrady podle judikatury Ústavního soudu (k tomu srov. str. 7 žaloby, č. 1. 6 soudního spisu) jsou tak v kontextu výše uvedeného zcela nedůvodná. Ve fázi kontraktačního procesu se, jak již bylo uvedeno výše, nedá hovořit o náhradách za vyvlastnění ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Nedůvodným je rovněž dílčí tvrzení žalobců (stran podjatosti žalovaného), že Královéhradecký kraj vykupuje pozemky za peníze své, ale i peníze z dotací poskytnutých Ministerstvem průmyslu a obchodu. Jak již bylo uvedeno výše, za co, proč a k jakým účelům vykupuje Královéhradecký kraj pozemky, není pro posouzení nyní souzené věci relevantní. Pokud mají žalobci podezření na páchání trestné činnosti či jiná porušování zákona při poskytování dotací a hospodaření státu či kraje, mohou se v této souvislosti obrátit na orgány činné v trestním řízení.
141. Krajský soud tak dospívá k závěru o nedůvodnosti celé žalobci vznesené námitky podjatosti vůči žalovanému.
142. Na tomto místě spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že ve správním spise jsou založeny a u jednání soudu byly předloženy další smlouvy uzavírané mezi Královéhradeckým krajem a soukromými osobami. Tyto jsou zohledněny níže, neboť v této části rozsudku nejsou s ohledem na vše výše uvedené relevantní a sami žalobci z nich primárně dovozují tržní cenu (zemědělské půdy) mnohonásobně vyšší, než která jim byla nabízena, což může být relevantní pouze stran řádnosti, respektive zákonnosti proběhlého kontraktačního procesu. K tomu tedy srov. vypořádání žalobního bodu č. 7.3.
143. Pokud jde o v pořadí **druhý žalobní bod**, krajský soud uvádí, že obdobnou námitku vznášenou ve vztahu k organizačnímu řádu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje již posuzoval v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 41/2021. K tomu srov. žalobní námitka č. 4.3. a

její vypořádání v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161. Stejně tak se krajský soud předmětnou námitkou opětovně zabýval ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109.

144. S odkazem na výše uvedené krajský soud uvádí, že je nutné rozlišovat (v souladu s teorií správního práva) správní orgán v tzv. institucionálním slova smyslu a správní orgán v tzv. funkčním slova smyslu (k tomu viz např. HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. 599 s). Vyvlastňovací úřad (označení ve funkčním slova smyslu) je úřadem krajského úřadu (v případě nyní přezkoumávaného Mezitímního rozhodnutí). Vnitřní organizační členění je věcí samotného správního orgánu (v souladu se zákonem č. 129/2000 Sb. o krajích, ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud tak opětovně uvádí, že uvedená žalobní námitka žalobců je nedůvodná. Orgánem pověřeným zákonem k vedení vyvlastňovacího řízení je žalovaný jako krajský úřad. Jeho vnitřní organizace a členění není rozhodující a de facto nepůsobí vně – ve vztahu k adresátům vrchnostenské veřejné správy stále vystupuje Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Pravomocí, příslušností (v procesním slova smyslu) a působností (v hmotněprávním slova smyslu) je nadán správní orgán jako celek, tedy krajský úřad. Ohledně toho, kdo předmětnou věc vyřizoval a kdo ji podepisoval, odkazuje krajský soud na procesní obranu žalovaného a tam uvedené zdůvodnění.
145. Krajský soud u jednání soudu zamítl pro nadbytečnost návrh žalobců na provedení důkazu organizačním řádem Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, a to s ohledem na výše uvedené právní posouzení nedůvodnosti této námítky.
146. Pokud jde o v pořadí **třetí žalobní bod**, tento je rovněž nedůvodný. Tímto žalobci namítali, že Mezitímní rozhodnutí (obecně – pokud jde o něj jako institut práva) je v rozporu s mezinárodní smlouvou, jíž je Česká republika vázána, konkrétně čl. 6 odst. 1 větou první Úmluvy a s právem Evropské Unie a s Ústavou České republiky. Žalobci poukazovali na neústavnost institutu mezitímního rozhodnutí obecně, neboť tento umožňuje vyvlastnit majetek určité osoby s tím, že ve stejný moment není rozhodnuto o náhradě za toto vyvlastnění.
147. Krajský soud nejprve zdůrazňuje, že v mezidobí od podání žaloby byl vyhlášen náleží Ústavního soudu, konkrétně dne 22. 3. 2022 pod sp. zn. Pl. ÚS 39/18, který se ústavní konformitou právní úpravy (mimo jiné) mezitímního rozhodnutí ve smyslu § 4a liniového zákona zabýval. Uvedeným nálezem byl návrh skupiny senátorů na zrušení ustanovení § 1 odst. 1 liniového zákona ve slovech „, , *při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění uvedených staveb*“, § 2f, § 4a včetně poznámky pod čarou č. 15 a přílohy liniového zákona, zamítnut. Ve vztahu k nyní žalobci uplatněné argumentaci krajský soud odkazuje na strany 35 – 38 nálezu.
148. Nad rámec v nálezem Ústavního soudu uvedených závěrů dospívá krajský soud rovněž k nedůvodnosti třetího žalobního bodu žalobců, a to se svou argumentací uvedenou níže.
149. Dle názoru krajského soudu je smyslem a účelem čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod vyloučit takovou právní úpravu, která by při úkonu orgánu veřejné moci, kterým se odnímá či omezuje vlastnické právo, vylučovala náhradu (či tuto neúměrně oddalovala v čase a mohla tak znamenat její znehodnocení).
150. Právní řád české republiky upravuje i další situace, kdy dochází k omezení vlastnického práva a automaticky (zároveň) s tímto nedochází ke stanovení náhrady za takové omezení. Příkladem může být i díkce § 102 stavebního zákona, kde zákon pamatuje na omezení vlastnického práva v důsledku přijaté stavební uzávěry či v důsledku zrušení určení pozemku k zastavění na základě změny územního plánu nebo vydáním nového územního plánu. K omezení vlastnického práva dochází i vymezením veřejného prostranství na soukromém pozemku, respektive na pozemku soukromého vlastníka, který se poté může domáhat vydání bezdůvodného obohacení, které v této souvislosti může vznikat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004 či rozsudek

Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 33 Odo 1253/2005 a další). Právní řád v těchto případech konstruuje, za jakých podmínek je dán nárok vlastníka na náhradu, aniž by tato byla přímo spojená s právní úpravou té které a výše nastíněné situace.

151. K omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod totiž dle názoru krajského soudu nedochází výlučně rozhodnutím – ve smyslu jedné z forem činnosti vrchnostenské veřejné správy, ale i jakýmkoli jiným aktem, například opatřením obecné povahy (územní plán či stavební uzávěra). Je pravdou, že čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je primárně konstruován na rozhodnutí ve smyslu individuálního správního aktu, ale logickým výkladem je možné jej vztáhnout i na výše zmiňovaná opatření obecné povahy. Vždyť tato jsou považována za tzv. hromadná rozhodnutí (rozhodnutí působící erga omnes a přecházející na právní nástupce obdobně jako rozhodnutí in rem).
152. Vnímáno optikou žalobních tvrzení žalobce by bylo nutné přijmout závěr, že právní konstrukce, podle které je možné se domáhat náhrady za omezení vlastnického práva v čase, by byla vždy protiústavní.
153. Krajský soud však dospívá k závěru o tom, že protiústavní je jen taková právní úprava, která by vylučovala náhradu za omezení (odejmutí) vlastnického práva, nebo náhradu neúměrně odsouvala v čase – náhrada by tudíž ztrácela smysl (docházelo by až ke znehodnocení majetku vlastníka). Dle názoru krajského soudu je čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod přímo aplikovatelný, pokud tedy právní úprava explicitně nestanoví náhradu za omezení či odejmutí vlastnického práva, pak se může majitel této domáhat přímo – a to s odkazem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Takový stav je právně žádoucí a jen podporuje závěry Ústavního soudu o ústavněprávní konformitě institutu mezitímního rozhodnutí v liniovém zákoně.
154. Pokud jde o v pořadí **čtvrtý žalobní bod**, tedy námitky žalobců stran nedostatku aktivní legitimace [redacted] k podání žádosti o vyvlastnění, i touto námitkou se správní soudy opětovně zabývaly. V této souvislosti krajský soud nejprve konstatuje, že postavením [redacted] se vyčerpávajícím způsobem zabýval již ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2020, č. j. 30 A 36/2020 – [redacted], a tyto závěry byly podpořeny a rozvedeny rovněž Nejvyšším správním soudem v jeho již opakovaně výše zmíněném rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66. Obdobně s nimi potom krajský soud pracoval rovněž ve svém rozsudku ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161, a ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109.
155. Krajský soud tedy opakuje, že [redacted] v nynějším řízení jako Osoba zúčastněná na řízení 2), je podle zřizovací listiny státní příspěvkovou organizací ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o majetku ČR, zřízenou původně rozhodnutím ministra dopravy a spojů ze dne 4. 12. 1996 podle § 31 a § 32 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky v ČR a obcí v ČR, a změněnou opatřením Ministerstva dopravy vydaným podle § 5 a § 20 zákona o majetku ČR, mezi jejíž úkoly patří mimo jiné: „zajišťovat veškeré činnosti pro přípravu a realizaci stavby včetně zatěžování a zcizování movitého a nemovitého majetku“ (čl. II bod 2 třetí odrážka zřizovací listiny).
156. V rozsudku č. j. 5 As 52/2016 – 39 vyslovil Nejvyšší správní soud, že osoba zúčastněná z pozice státní příspěvkové organizace nemá vlastní majetek, ale hospodář s majetkem ve vlastnictví státu. Podle Nejvyššího správního soudu může do rozsahu činností osoby zúčastněné spadat také provádění úkonů vyvlastnitelů podle zákona o vyvlastnění, a to vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Pokud se účastní řízení o vyvlastnění, nemůže konkrétní majetek vyvlastnit do svého vlastnictví, ale pouze do vlastnictví státu. Pro úplnost lze uvést, že Ústavní soud usnesením ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 1767/16, odmítl ústavní stížnost proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu.

157. Postavení osoby zúčastněné na řízení 2) neodporuje definici vyvlastnítele ve smyslu § 2 písm. c) zákona o vyvlastnění. Pokud totiž může jako vyvlastnitel uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění, není důvod, aby v dalším kroku (v případě, že se nepodaří smlouvu uzavřít) nemohla nadále jako vyvlastnitel vystupovat (to znamená, že do řízení by na místo vyvlastnítele musel vstoupit jiný subjekt). Výsledkem vyvlastňovacího řízení, ve kterém na pozici vyvlastnítele vystupuje osoba zúčastněná, tedy je, že vlastnické právo přechází na Českou republiku s právem hospodaření pro osobu zúčastněnou.
158. Nejvyšší správní soud dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že osoba zúčastněná v řízení o vyvlastnění nevystupuje jako organizační složka státu, nýbrž jako státní příspěvková organizace jednající svým jménem, ovšem na účet státu.
159. Žalobci tvrdili zejména střet zájmů mezi Osobou zúčastněnou na řízení (██████████) a Českou republikou. Podle nich mezi nimi není shoda na tom, zda a které pozemky vyvlastnit a jakou náhradu za ně poskytnout. K obdobnému tvrzení vznesenému již v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 36/2020 se vyjadřoval Nejvyšší správní soud (odstavec č. 40 jeho rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 144), kde uvedl, že žalobce a) tehdy uvedené tvrzení ničím nepodložil a vzhledem ke všemu, co již bylo k problematice aktivní legitimace ██████████ vyřčeno, nemá uvedené tvrzení žádný vliv na závěr o postavení ██████████ jako vyvlastnítele.
160. K posledně uvedenému závěru dospívá krajský soud i nyní. Problematiku aktivní legitimace ██████████ považuje krajský soud za již zcela vyčerpanou. Na jeho závěrech nemůže nic měnit ani tvrzení o střetu zájmů mezi ██████████ a Českou republikou. Krajský soud nesdílí názor žalobců, kteří spatřují střet zájmů v tom, že ██████████ postupuje podle právní úpravy, která je v rozporu s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. ██████████ tak dle názoru žalobců jedná v rozporu se zájmem České republiky, která je garantem uzavřených mezinárodních dohod. Dle názoru krajského soudu Česká republika splnila své mezinárodní závazky právě tím, že přijala danou právní úpravu. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a tam stanovenou regulací. Předmětná právní úprava byla přijata Parlamentem České republiky, Česká republika je tedy autorem právní úpravy, podle které ██████████ postupovalo. Ad absurdum by tvrzení žalobců mohlo vést k závěru, že Parlament České republiky jednal v rozporu se zájmy státu, když uvedenou právní úpravu přijal. Ústavnost mezitímního rozhodnutí v návaznosti na oddělený výrok o náhradě za vyvlastnění a poskytnutou zálohu vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 39/18.
161. Žalobci dále sporovali, že ██████████ není oprávněným investorem ve smyslu § 4c liniového zákona, nemohlo tedy podat návrh na vydání Mezitímního rozhodnutí. V tomto směru krajský soud sdílí již opakovaně vyřčené závěry žalovaného, a totiž, že nyní projednávaná věc spadá a byla jím vedena a rozhodována dle dikce § 4a liniového zákona. Dikce § 4c liniového zákona dopadá na jiné situace, tj. situace, kdy subjekt v postavení oprávněného investora společně s žádostí o vydání rozhodnutí podle stavebního zákona (umístění či povolení stavby) může podat na příslušný stavební úřad k vedení řízení podle stavebního zákona žádost o vydání mezitímního rozhodnutí podle § 4a liniového zákona. Dikce § 4c liniového zákona tak rozšiřuje aplikační dopad § 4a liniového zákona na další okruh oblastí, konkrétně jde o možnost jeho aplikace v územním nebo stavebním řízení stavebním úřadem za zákonem stanovených podmínek. Uvedené však není nyní projednávaným případem.
162. V pořadí **pátém žalobním bodě** žalobci tvrdí, že v nyní projednávané věci nebyly naplněny podmínky § 4a liniového zákona, neboť nebyl vyřešen rozsah vyvlastnění a nebylo rozhodnuto o jimi uplatněných akcesorických nárocích. Žalobci tvrdí, že správní orgán (žalovaný) pochybil, pokud pomínil, že v řízení řádně uplatnili nárok na rozšíření vyvlastnění na celé pozemky p. č. ██████████, ██████████, a rozhodl i v rozporu s (pro něj závazným) právním názorem odvolacího správního

orgánu, tj. v rozporu s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 8. 3. 2021, č. j. Typ MD-4859/2021-930/3, MD/4859/2021/925, dle něhož žalovaní uplatnili nárok na vyvlastnění celého pozemku p. č. ■■■■■ řádným návrhem – **dílčí žalobní od 5.1.**

163. Krajský soud výše uvedená tvrzení žalobců nesdílí. Dikce § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění stanoví, že: „*Není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu.*“
164. Je pravdou, že žalobci vznesli nárok na rozšíření vyvlastnění, jak popisují shora, k tomuto návrhu se ale žalovaný řádně vyjádřil, konkrétně na stranách č. 12 - 15 Mezitímního rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že uvedené pozemky nejsou zemědělsky užívané, dle druhu pozemku v katastru nemovitostí jde o trvalý travní porost a fakticky (dle přiloženého snímku v Mezitímním rozhodnutí – k tomu srov. obrázek č. 1 na straně 5 Mezitímního rozhodnutí) jde o zatravněný prostor se skupinami stromů mezi polem a řekou ■■■■■. Žalobci nadto nově v žalobě – oproti námitkám v průběhu vyvlastňovacího řízení a oproti žalobě projednávané v této věci dříve pod sp. zn. 30 A 42/2021, tvrdili alespoň nějaké okolnosti z jejich pohledu dokládající zákonem požadovanou nemožnost nebo „nepřiměřené obtíže“ užívání nevyvlastňovaných částí pozemků v souladu s tím, jak to předvídá výše citované ustanovení zákona (k tomu srov. odstavce 35 – 37 tohoto rozsudku).
165. Žalovaný se řádně vypořádal s návrhem žalobců vzneseným ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění a dospěl k závěru, že zde podmínky předvídané uvedeným ustanovením splněny nejsou (k tomu srov. již uváděné strany 12 – 15 Mezitímního rozhodnutí), na toto vypořádání krajský soud zcela odkazuje a na další tvrzení vznesená v žalobě reaguje níže. Na výše uvedeném nic nemění ani žalobci odkazované rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 8. 3. 2021, č. j. Typ MD-4859/2021-930/3, MD/4859/2021/925, řešící problematiku zahájení více vyvlastňovacích řízení ve vztahu k těmto pozemkům a s tím spojenou překážku litispendence. Žalovaný vyvlastnil jen části uvedených pozemků – jak plyne z výroku Mezitímního rozhodnutí, a to s odůvodněním, jak je nastíněno shora (ve zbytku krajský soud odkazuje na obsah Mezitímního rozhodnutí). Žalovaný tedy zcela vyčerpal předmět řízení a nyní posuzovaný žalobní bod žalobců je zcela nedůvodný.
166. Stejně tak je chybný názor žalobců (byť v žalobě opřený o odborný článek ■■■■■. ■■■■■. K ■■■■■ H ■■■■■ a ■■■■■. T ■■■■■ G ■■■■■ – k tomu srov. str. 15 žaloby), že o „žádosti“ žalobců o rozšíření vyvlastnění na celé pozemky parc. č. ■■■■■ a parc. č. ■■■■■, stejně jako o náhradě za sjezd, mělo být rozhodnuto samostatným výrokem. Obsah výroku o vyvlastnění je dán § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění a se závěry žalobců opřené o výše uvedený odborný článek se krajský soud neztotožnil.
167. Z komentářové literatury, konkrétně z komentáře k ustanovení § 24 zákona o vyvlastnění (viz HANÁK, J., ŽIDEK, D., ČERNOCKÝ, R. Zákon o vyvlastnění. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2020, 2004 s.), plyne, že: „*O rozšíření vyvlastnění musí vyvlastňovaný požádat. Podle § 22 zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání, přičemž k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřiblíží, pokud jsou o tomto následku účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení. Proto se ztotožňujeme s tím, že požadavek na rozšíření vyvlastnění je nutno posoudit jako námitku proti vyvlastnění, a proto se i na tuto námitku vztahuje zásada koncentrace řízení (již NSS 3 As 35/2005-63 k identické úpravě v § 110 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976; za stávající právní úpravy např. KS v Českých Budějovicích 10 A 74/2013-96). Není tudíž pravda, že „žádný právní předpis nestanoví dobu, do které má vyvlastňovaný o vyvlastnění takového pozemku požádat“ (KS v Praze 54 A 24/2018-52). Rozhodování o rozšíření vyvlastnění je považováno za „jistý prvek kontradiktornosti, jehož prostřednictvím je vyvlastňovacímu úřadu poskytnut procesní nástroj k ochraně vyvlastňovaného např. před praktikami vyvlastňovatele reprezentujícími tzv.*

„salámovou metodu“ při podávání návrhů na vyvlastnění. Z uvedeného se též dovozuje, že návrh na rozšíření vyvlastnění dle § 4 odst. 3 může být podán nejen ohledně pozemků a staveb, jejichž vyvlastnění není nezbytné k dosažení daného účelu, nýbrž (a minori ad maius) též ohledně pozemků a staveb, jejichž vyvlastnění je nezbytné k dosažení daného účelu, avšak navzdory tomu nebylo požadováno vyvlastnitelem v žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení (NSS 2 As 22/2017-57).“

168. Není zde tedy dán zákonný podklad pro to, aby v uvedené situaci – podané „žádosti“ o vyvlastnění – bylo rozhodováno samostatným výrokem. Účastníkem řízení o žádosti je žadatel a další osoby. Vyvlastňovaný není žadatelem (ani pro část řízení), proto vyvlastňovaný nedisponuje řízením. „Žádost“ o rozšíření vyvlastnění je nezbytné vnímat jako námitku do rozsahu vyvlastnění, neboť v rámci této námítky musí vyvlastňovací úřad zkoumat podmínku rozšíření, tedy... „Není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi.“ Až přisvědčí-li vyvlastňovací úřad této námitce, může výrokem o vyvlastnění rozhodnout o širším rozsahu vyvlastnění, přičemž v odůvodnění uvede, že této námitce přisvědčil a podmínky podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění byly splněny.
169. Pokud jde o problematiku náhrady za sjezd na zbylé pozemky žalobců, krajský soud nejprve odkazuje – stran problematiky řešení sjezdu obecně - na strany č. 12, 14 a 15 Mezitímního rozhodnutí, zejména na odstavce 1 a 2 na straně 12 Mezitímního rozhodnutí a tam uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021 – 59.
170. Pokud jde o majetkové vyrovnání ohledně sjezdu na pozemky žalobců, krajský soud zdůrazňuje, že požadavek na zřízení sjezdu/vjezdu na zbytkové pozemky žalobců není nárokem – formou – majetkové náhrady za vyvlastnění. Na žalobcem namítané skutečnosti pamatuje zákon o vyvlastnění, konkrétně již výše citovaný § 4 odst. 3 tohoto zákona.
171. Nadto je nutné poznamenat, že o zřízení přístupu na své pozemky mohou žalobci žádat v územním řízení, ve kterém půjde o povolení, respektive umístění, konkrétního záměru (a přístupu k němu). Žalobci uplatňovaný (tento dílčí) nárok na náhradu za sjezd na zbylé pozemky (jak žalobci sami onen nárok nazývají), nemá oporu v zákoně, neboť nároky spojené pro vyvlastňované s vyvlastněním jsou definovány v § 10 odst. 1 – 3 zákona o vyvlastnění. Z dikce § 10 odst. 1 – 4 zákona o vyvlastnění potom plyne, že: „Za vyvlastnění náleží vyvlastňovanému náhrada a) ve vyšší obvyklé ceny pozemku nebo stavby včetně jejich příslušenství, došlo-li k odnětí vlastnického práva k nim, nebo b) ve vyšší ceny práva odpovídajícího věcnému břemenu zjištěné podle oceňovacího předpisu, došlo-li k omezení vlastnického práva k pozemku nebo stavbě zřízením věcného břemene nebo došlo-li k odnětí nebo omezení práva odpovídajícího věcnému břemenu. Kromě náhrad uvedených v odstavci 1 náleží vyvlastňovanému též náhrada stěhovacích nákladů, nákladů spojených se změnou místa podnikání a dalších obdobných nákladů, které vyvlastňovaný účelně vynaloží následkem a v souvislosti s vyvlastněním. Náhrady podle odstavců 1 a 2 se stanoví takovým způsobem a v takové výši, aby odpovídaly majetkové újmě, která se u vyvlastňovaného projeví v důsledku vyvlastnění.“
172. Krajský soud se stran nedůvodnosti rozšíření vyvlastnění na celé pozemky parc. č. ■■■ a parc. č. ■■■ zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou zejména na stranách 13 – 14 Mezitímního rozhodnutí podepřenou i odkazem na obrázek č. 1 na straně č. 5 Mezitímního rozhodnutí, ve kterém je zakreslena detailně situace na místě samém. Hospodaření na předmětných pozemcích vzhledem k jejich stávajícímu charakteru (reálnému využití) i umístění nebude zhoršeno či podstatně znemožněno. Nejde o zemědělsky užívané pozemky, dle druhu pozemku uvedeného v katastru nemovitostí jde o „trvalý travní porost“, fakticky se jedná o zatravněný prostor se skupinami stromů mezi polem a řekou ■■■ (jak je zřejmé ze snímku na straně č. 13 Mezitímního rozhodnutí). Argumentace žalobců a poukaz na vymezení těchto pozemků v Územním plánu obce ■■■ (ve znění jeho první změny) či v připravovaném územním plánu (potažmo jeho změně) není v této souvislosti relevantní – proto ostatně krajský soud tyto důkazní návrhy pro nadbytečnost zamítl u jednání. Územní plán vymezuje možnost,

jak s danou oblastí nakládat, nikoli však povinnost tak postupovat. Vzhledem k tomu, že uvedené pozemky tvoří z větší části břeh řeky ■■■■■, je samo o sobě a s ohledem na jejich charakter vyloučeno, že je zde dána povinnost žalobců vysázet les ve smyslu zákona č. 289/1995 Sb. – k uvedenému se ostatně velmi přiléhavě vyjádřil žalovaný v posledním odstavci na straně č. 14 Mezitímního rozhodnutí.

173. Stejně tak je nepřiléhavá argumentace žalobců ohledně právní úpravy dělení pozemků (s tím, že nově vzniklé pozemky musí být samostatně napojené na příjezdovou komunikaci). Uvedené plyne z díkce § 82 a násl. stavebního zákona v kombinaci s prováděcím předpisem, konkrétně vyhláškou č. 501/2006 Sb. V nyní souzené věci je titulem pro rozdělení pozemků bez dalšího právě rozhodnutí o vyvlastnění navazující na územní rozhodnutí, právní úprava § 82 a násl. stavebního zákona se tedy neaplikuje.
174. V rámci **dílčího žalobního bodu 5.2.** žalobci uvedli, že v Mezitímním rozhodnutí postrádají rovněž výroky o odměně jejich advokátky a výrok o úhradě znalečného, které vynaložili na znalecký posudek. Uvedená námitka nebyla žalobci vznesena v průběhu vyvlastňovacího řízení v rámci jimi uplatněných námitek, ale až v nyní projednávané žalobě. Nicméně obdobnou námitku již žalobci, respektive žalobce a) sám vznesl v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2021.
175. Pokud jde o odměnu advokátky, na její náhradu nemají žalobci nárok, a to s odkazem na dikci § 79 odst. 3 správního řádu, dle kterého: „*Nestanoví-li zákon jinak, nese správní orgán nebo dotčený orgán (§ 136) a účastník své náklady.*“ Správní řád jinak stanoví v dikci § 141 odst. 11, dle kterého: „*Ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o vyšší plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*“ V nyní projednávané věci však o sporné řízení nejde, jak již ostatně bylo v obdobné věci judikováno v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2016, č. j. 30 A 100/2015 – 53, ve znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 7 As 335/2016 – 52.
176. Nárok na náhradu nákladů řízení advokátky žalobců nemá v tomto typu řízení zákonnou oporu, není tedy nutné o něm rozhodovat výrokovou formou.
177. Pokud jde o náhradu za znalecký posudek v nyní projednávané věci je nutné zohlednit dikci § 20 odst. 4 zákona o vyvlastnění, dle které: „*Náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku hraď vyvlastnitel.*“ Nárok ve smyslu citovaného ustanovení žalobcům nevznikl, neboť jimi předkládaný posudek nebyl vyhotoven podle pravidel dle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Posledně uváděné ustanovení stanoví, že: „*Náhrada se stanoví na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, pokud jej vyvlastňovaný předloží vyvlastňovacímu úřadu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy bylo vyvlastňovanému doručeno uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení, v opačném případě se náhrada stanoví na základě znaleckého posudku podle § 5 odst. 2 písm. a) vyhotoveného na žádost vyvlastnitel; ustanovení § 10 odst. 4 tím není dotčeno.*“
178. Krajský soud na tomto místě spíše dodává, že i kdyby byl posudek žalobců řádně, tj. v souladu s § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, předložen a o náhradě za něj by nebylo rozhodnuto, nejde dle názoru krajského soudu o vadu, která by způsobovala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a byla důvodem pro jeho zrušení ve správním soudnictví. Výrok o náhradě za zpracovaný znalecký posudek je totiž akcesorickým výrokem k výroku o náhradě za vyvlastnění, šlo by tedy o námitku spadající do pravomoci civilních soudů, které ostatně mohou dle části V. o s. ř. případně takový výrok doplnit, respektive o něm rozhodnout.

179. **Dále krajský soud přistoupil k žalobním bodům týkajícím se kontraktačního procesu a jeho řádnosti, dále jsou tedy vypořádány žalobní body č. 6 a č. 7, respektive č. 7.1, 7.2 a 7.3. Nejprve tedy k žalobnímu bodu výše označenému pod pořadovým číslem 6.**
180. Žalobci v rámci posledně uvedeného žalobního bodu uvedli, že s nimi bylo jednáno o směně jejich pozemků, avšak toto jednání nebylo nikterak zakončeno. Na poslední dopis žalobců – k vyúčtovací problematice – nebylo [REDAKCE] reagováno (viz dopis advokátky žalobců ze dne 25. 2. 2021 v reakci na dopis [REDAKCE]. J. [REDAKCE] z [REDAKCE]). Dle názoru žalobců z obsahu správního spisu plyne, že jednání o směnné smlouvě nebyla nikdy uzavřena, a žalobci, i v průběhu vyvlastňovacího řízení, očekávali uzavření smlouvy, jejíž všechny podstatné náležitosti byly souhlasně projednány.
181. Skutkový průběh ohledně jednání se žalobci před zahájením vyvlastňovacího řízení je popsán na stranách č. 3 – 4 Mezitímního rozhodnutí a tento kopíruje listiny, které jsou založeny ve správním spise (komunikaci mezi vyvlastniteli a žalobci, respektive jejich zástupkyní).
182. Dne 19. 6. 2019 se uskutečnilo první jednání v [REDAKCE], kterého se zúčastnili pan K [REDAKCE] (osoba jednacím za oba vyvlastnitelé) a žalobce a) společně se svou zástupkyní. Žalobce a) projevil zájem o směnu pozemků, proto měl předložit návrh, ve kterém uvede, o které pozemky by měl zájem. Osoba zúčastněná na řízení 2) zahájila s žalobci emailovou korespondencí, kde žalobci dne 19. 8. 2019 navrhli směnu pozemků. Předmětem této směny měly být pozemky ve vlastnictví žalobců v k. ú. [REDAKCE], konkrétně pozemky parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], tedy i pozemky, jež nebudou přímo dotčeny stavbou (pozemky parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]). Tyto všechny žalobci navrhli směniti za pozemky v k. ú. [REDAKCE] p. č. [REDAKCE] a p. č. [REDAKCE] ve vlastnictví České republiky s tím, že rozdíl ve výměře, dle výpočtu žalobců 262 m², tito doplatí. [REDAKCE] původně nesouhlasilo se směnou všech pozemků s argumentací, že předmětem dohody musí být pouze pozemky přímo dotčené stavbou, které jsou v plošném rozsahu méně než polovina navrhované směny žalobci. [REDAKCE] bylo ochotné směniti pouze pozemky parc. č. [REDAKCE] (oddělený z pozemku parc. č. [REDAKCE]), parc. č. [REDAKCE] (oddělený z pozemku [REDAKCE]), parc. č. [REDAKCE] (oddělený z parc. č. [REDAKCE]) a parc. č. [REDAKCE] (oddělený z parc. č. [REDAKCE]). [REDAKCE] nicméně dále souhlasilo s odkupem pozemku parc. č. [REDAKCE], označeného jako zbytkový a dále uznalo argument žalobců, že pozemek parc. č. [REDAKCE] je za plánovaným mostním objektem, a přestože je v prostoru mostního pole dostatek místa na průchod a průjezd, přiřadil pozemek parc. č. [REDAKCE] do skupiny směňovaných pozemků. Dále došlo k dohodě, že [REDAKCE] vybuduje sjezd ze silnice [REDAKCE] na pozemek žalobců parc. č. [REDAKCE]. Dne 17. 9. 2019 [REDAKCE] zahájilo s žalobci jednání o uzavření kupní smlouvy tím, že žalobce kontaktovalo dopisem se zasláním návrhů kupních smluv (včetně znaleckého posudku). Žalobce a) dopis převzal dne 3. 10. 2019 a žalobkyně b) dne 4. 10. 2019. Žalobce a) odpověděl přípisem, kde zpochybnil znalecký posudek č. 4684/261/2019, odmítl návrh [REDAKCE] a trval na své argumentaci o ztíženém až nemožném užívání pozemků parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE]. Dohoda se nezdála jako možná, proto [REDAKCE] zaslalo žalobcům dopis s krátkou rekapitulací dosavadních jednání. Tento obdržel žalobce a) dne 3. 3. 2020 a žalobkyně b) dne 4. 3. 2020. [REDAKCE] navrhlo další osobní jednání za účelem uzavření dohody, toto se konalo videokonferenčně dne 23. 4. 2020. Závěrem vyplynulo, že dohoda uzavřena nebyla, a to ve věci směny výše uvedených pozemků, ani ve věci přeložky VTL plynovodu osoby zúčastněné na řízení 1). Písemný nesouhlas žalobců s navrženou směnou zaslala jejich zástupkyně dne 27. 4. 2020. Odpověď na tento dopis zaslalo [REDAKCE] zpět žalobcům s komentáři jednotlivých sporných bodů. [REDAKCE] se neztotožnilo s názorem žalobců, zejména ve věci pozemků parc. č. [REDAKCE] a parc. č. [REDAKCE], neboť [REDAKCE] je přesvědčeno, že realizací stavby „[REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]“ neznemožnilo přístup na citované pozemky (fakticky takový přístup neexistoval ani před realizací záměru investora) a žádným způsobem neznemožní nebo neztíží jejich současné užívání. K uvedenému je na str. 5 Mezitímního rozhodnutí obrázek č. 1 zachycující s barevným odlišením pozemky, které byly odděleny geometrickými plány za účelem realizace stavby (a vyvlastnění) a pozemky, které byly

██████████ odmítnuty za účelem směny či odkupu (de facto i pokud jde o rozsah vyvlastnění). Průběh jednání mezi žalobci a Osobu zúčastněnou na řízení 1) je popsán na str. 6 Mezitímního rozhodnutí. K zahájení vyvlastňovacího řízení došlo dne 2. 6. 2020.

183. Dle dikce § 3 liniového zákona je rozhodující pro počátek běhu lhůty 90 dnů dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění, po kterou má běžet kontraktační proces jako předpoklad zahájení řízení o vyvlastnění, doručení návrhu smlouvy adresátům – žalobcům. V nyní posuzované věci se uplatní speciální úprava stanovená v dikci § 3 odst. 6 liniového zákona, v rozhodném znění (tedy ve znění platném a účinném do 31. 12. 2020), dle které: *„Jde-li o práva potřebná pro uskutečnění stavby dopravní nebo energetické infrastruktury, je podmínka přípustnosti vyvlastnění spočívající v nemožnosti získat tato práva dohodou nebo jiným způsobem splněna, pokud byl vyvlastňovanému doručen návrh na uzavření smlouvy o získání práv k pozemku nebo ke stavbě, která jsou předmětem vyvlastnění, a smlouva nebyla ve lhůtě 90 dnů ode dne doručení návrhu uzavřena, přestože se vyvlastnitel nejméně 30 dnů před podáním žádosti o vyvlastnění pokusil s vyvlastňovaným o návrhu smlouvy jednat.“*
184. Návrhy smluv byly žalobcům zaslány, jak plyne z výše uvedeného a zejména z obsahu správního spisu, řádně a včas. Ze správního spisu nadto plyne, že komunikace o uzavření kupní či směnné smlouvy, potažmo smlouvy ohledně jejich zatížení věcným břemenem, na Předmětné pozemky probíhala již v roce 2019 a i dále po zahájení vyvlastňovacího řízení, tedy po datu 2. 6. 2020. Dle názoru krajského soudu tak bylo požadavkům v § 3 liniového zákona v rozhodném znění v kontextu nyní projednávané věci dáno za dost (a to i v případě aplikace dikce 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění v rozhodném znění).
185. Na řádnost a ukončení průběhu kontraktačního procesu neměl vliv ani dopis zástupkyně žalobců z února 2021, neboť tento byl vyvlastnitelům zaslán až po zahájení vyvlastňovacího řízení. Není tedy možné, aby se žalobci s odkazem na takový dokument dovolávali toho, že kontraktační proces nebyl ukončen. Kontraktační proces byl ukončen podáním žádosti o vyvlastnění, respektive zahájením vyvlastňovacího řízení dne 2. 6. 2020 (byť i poté bylo možné o dohodě jednat a tuto uzavřít). Zákon však požaduje k posouzení zahájení vyvlastňovacího řízení posouzení toho, zda došlo, respektive nedošlo k dohodě mezi účastníky ve lhůtách běžících před podáním žádosti o vyvlastnění – kontraktační proces a jeho řádnost a zákonnost se zkoumá ve fázi před zahájením vyvlastňovacího řízení. Byť, jak již bylo výše uvedeno, uzavření dohody není vyloučeno ani v průběhu vyvlastňovacího řízení (které je stále k možnosti uzavření dohody subsidiární). Z výše uvedeného plyne, že mezi žalobci a vyvlastniteli k dohodě nedošlo. K problematice řádnosti žalobcům předložených smluv a znaleckých posudků se krajský soud vyjádří níže.
186. **Dílčí žalobní bod 7.1.** je nedůvodný. Žalobci napadali skutečnost, že návrh kupní smlouvy (smlouva č. ██████████) ze dne 5. 9. 2019, který jim byl doručen, byl absolutně neplatný. To z toho důvodu, že k návrhu kupní smlouvy nebyly připojeny geometrické plány vyznačující a oddělující části pozemků, které mají být předmětem jednání o dobrovolném vyvlastnění. Uvedená smlouva tak nebyla způsobilá zápisu do katastru nemovitostí a byla neurčitá a nesrozumitelná, neboť žalobcům nebylo jasné, o jakých částech jejich pozemků je konkrétně jednáno. Na uvedeném nemůže dle žalobců nic změnit ani to, že geometrické plány byly přílohou znaleckého posudku oceňujícího oddělované části pro účely uzavření kupní smlouvy (znalecký posudek č. 4684/261/2019).
187. S výše uvedeným tvrzením krajský soud nesouhlasí. Kontraktační proces, který je předpokladem (v případě jeho neúspěšného dokončení) pro zahájení řízení o vyvlastnění, subsidiárně podléhá soukromoprávní úpravě kontraktačního jednání v o. z. K tomu srov. § 545 – § 588 o. z. a regulace relativních majetkových práv v části čtvrté o. z.
188. Na tomto místě by krajský soud spíše poopravil tvrzení žalobců, kteří se domnívají, že neurčitost a nesrozumitelnost právního jednání způsobuje jeho absolutní neplatnost. Uvedené neplatí od nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., neboť dle jeho § 553 způsobuje

nesrozumitelnost a (nebo) neurčitost právního jednání zdánlivost, to vše však za předpokladu, že obsah právního jednání není možné mezi stranami jednání zjistit ani výkladem. Absolutní neplatnost právního jednání je potom normována v dikci § 588 o. z. Zdánlivé je potom právní jednání, které nikdy nevzniklo, respektive nikdy právním jednáním nebylo a k tomuto se podle § 554 o. z. nepřihlíží. Absolutně neplatné právní jednání je právním jednáním ve smyslu § 545 o. z., avšak k jeho neplatnosti musí soud přihlídnout i bez návrhu.

189. Pokud jde o výkladová pravidla zakotvená v o. z., je pro posouzení nyní projednávané věci důležitá tzv. teorie důvěry ve smyslu § 556 o. z., která je kompromisní výkladovou metodou mezi teorií vůle (dle níž je rozhodující pro posouzení právního jednání skutečná vůle stran bez ohledu na její projev) a teorií projevu vůle (dle které je rozhodující projev – zpravidla formálně zachycené jednání – a to na úkor vůle skutečné – v případě jejího nedostatečného projevu). Teorie důvěry vychází z teorie vůle – skutečné, reálné a to bez ohledu na její projev (zachycení vůle) za předpokladu, že obsah vůle jednajícího je druhé straně znám.
190. V nyní posuzované věci nešlo v případě kupní smlouvy č. [REDAKCE] o zdánlivé právní jednání ve smyslu § 553 odst. 1 o. z., neboť předmět smlouvy – geometrickými plány oddělené části Předmětných pozemků - byl stranám kontraktačního procesu znám. Předmět kupní smlouvy byl žalobcům znám jednak z obsahu znaleckého posudku č. 4684/261/2019, jehož byly geometrické plány přílohou – s tímto se žalobci seznámili, jak plyne i z jejich tvrzení v žalobě. Skutečnost, že žalobcům, jako straně kontraktačního procesu a smlouvy, byl znám předmět kupní smlouvy, plyne i z e-mailové korespondence s žalobcem a), který v této reaguje na zaslánou smlouvu a dále požaduje části Předmětných pozemků směnit – sám při komunikaci uvádí parc. č. částí pozemků oddělených dle geometrických plánů (předmět kupní a později směnné smlouvy), tj. parcelní čísla „nově vzniklých pozemků“ [k tomu srov. např. e-mail od žalobce a) ze dne 19. 8. 2019 na č. l. 106 správního spisu].
191. Žalobci mají pravdu v tom, že kupní smlouva, jejíž nedílnou součástí nejsou geometrické plány oddělující části Předmětných pozemků a vymezující de facto předmět koupě, není zapsatelná do katastru nemovitostí. Tato skutečnost však nezasahuje do veřejných subjektivních práv žalobců. Důsledkem uvedeného by bylo pouze to, že žalobci zůstanou i nadále vlastníky Předmětných nemovitostí v celém jejich rozsahu. Avšak s ohledem na výše uvedené by došlo k platnému – stran určitosti a srozumitelnosti – uzavření kupní smlouvy s předmětem koupě, který je stranám smlouvy bez dalšího obsahově znám – právě s ohledem na jejich dosavadní způsob jednání a komunikace. Pro další kontraktační jednání se však nabízí, aby [REDAKCE] předkládalo kupní smlouvy včetně geometrických plánů k nim pevně připojených, neboť v opačném případě se vystavuje riziku toho, že převod vlastnického práva z titulu kupní smlouvy na ně jako nabyvatele nebude do katastru nemovitostí zapsán a z toho důvodu se nestanou vlastníky s ohledem na dikci § 1105 o. z. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani pochybení ve znaleckém posudku č. 4684/261/2019, ve kterém je vinou písařského pochybení chybně uveden pozemek parc. č. [REDAKCE], neboť správně je [REDAKCE]. Z příložených geometrických plánů je však bez dalšího zřejmé, o jaký pozemek se jedná.
192. Stejně tak není pravdou, jak tvrdí žalobci, že jim kupní smlouva byla předložena jako smlouva uzavíraná tzv. adhézním způsobem. Smlouvy uzavírané adhézním způsobem jsou upraveny v § 1789 o. z. tak, že jde o smlouvu, jejíž základní podmínky byly určeny jednou ze smluvních stran nebo podle jejích pokynů, aniž slabší strana měla skutečnou příležitost obsah těchto základních podmínek ovlivnit. Kupní smlouva byla vypracována a zaslána [REDAKCE] jako vyvlastnitel, avšak tato byla zaslána k připomínkám či protinávrhům, jak ostatně plyne i z průvodního dopisu příloženého k návrhu kupní smlouvy (č. l. 103 správního spisu). Žalobci k návrhu kupní smlouvy žádné věcné připomínky či protinávrhy nevznесли, na další ustanovení kupní smlouvy, ve kterých spatřují nerovnost ve vztahu k [REDAKCE] jako vyvlastniteli poukazují až nyní [k tomu srov. reakce žalobce a) na č. l. 104 správního spisu]. Žalobce a) ihned po zaslání návrhu kupní

smlouvy navrhl celou věc řešit uzavřením smlouvy směnné – k tomu srov. jeho e-mail ze dne 19. 6. 2019 na č. l. 106 správního spisu.

193. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že kupní smlouva nebyla uzavírána jako smlouva adhézní, respektive tento závěr není možné s ohledem na dosavadní průběh kontraktačního jednání mezi stranami učinit.
194. Krajský soud dospívá rovněž k závěru o nedůvodnosti **dílčího žalobního bodu 7.2.**
195. Žalobci jím napadají nesplnění podmínek ani pro nucené zatížení pozemku pro věcné břemeno – přeložku plynovodu, ve prospěch společnosti [REDAKCE]. Tvrdí, že návrh smlouvy vůbec neuvádí, jakým způsobem se dospělo k závěru, že navrhované omezení vlastnického práva vyvlastňovaných přeložkou plynovodu činí 96 m (délková míra). Uvedený údaj o rozsahu vyvlastnění – 96 běžných metrů – je pak dle nich v absolutním rozporu s později doručeným posudkem [REDAKCE]. M [REDAKCE] a s návrhem na vyvlastnění i s návrhem na vydání Mezitímního rozhodnutí, kde se uvádí vyvlastnění pro společnost [REDAKCE] z pozemkové parcely [REDAKCE] v rozsahu 271 m², z pozemkové parcely [REDAKCE] v rozsahu 76 m², z pozemkové parcely č. [REDAKCE] v rozsahu 99 m², celkem 446 m². Žalobcům mělo být nadto umožněno se před uzavřením příslušné smlouvy seznámit s projektovanou částí zatížení příslušného pozemku v terénu, což však v této věci splněno nebylo.
196. Ve Smlouvě o zřízení věcného břemene je v části I bodě 2 uvedeno, že plynárenské zařízení VTL plynovodu [REDAKCE] [REDAKCE], [REDAKCE] [REDAKCE] Přeložka VTL plynovodu [REDAKCE] [REDAKCE] v km 0,170-0,580, včetně jeho součástí, příslušenství a opěrných a vytyčovacích bodů, bude uloženo v služebních pozemcích v celkové délce 96 metrů. To je údaj o celkové délce plynárenského zařízení. Naproti tomu údaj uvedený v geometrickém plánu č. [REDAKCE] ze dne 25. 10. 2019, jenž je součástí znaleckého posudku č. 4876/28/2020 ze dne 19. 5. 2020, jenž vypracoval pro Osobu zúčastněnou na řízení 1) soudní znalec [REDAKCE]. A [REDAKCE] M [REDAKCE] (znalec je žalobci a v posudcích uveden s akademickým titulem „[REDAKCE]“, následně však doplnil své vzdělání a používá akademický titul „[REDAKCE]“, pozn. krajského soudu), činí 446 m², což určuje plochu uložení plynárenského zařízení, včetně plochy ochranného pásma, přesně dle zmiňovaného energetického zákona. Mezi těmito údaji tak není žádný rozpor.
197. Stejně tak zde nebyl důvod pro vytyčení věcného břemene v terénu, neboť toto bylo zachyceno na geometrických plánech, které byly žalobcům známy.
198. V neposlední řadě žalobci namítají nedodržení zákonem stanovených lhůt pro dobrovolné jednání a zatížení Předmětných pozemků.
199. V Mezitímním rozhodnutí rekapituloval skutkové okolnosti v tomto směru žalovaný (k tomu srov. str. 19 - 21) tak, že vyvlastnitel [REDAKCE] započal s žalobci jednání o uzavření smlouvy na zřízení věcného břemene – služebnosti inženýrské sítě „[REDAKCE] [REDAKCE] Přeložka VTL plynovodu [REDAKCE] [REDAKCE] v km 0,170 - 0,580“, tím, že zaslal žalobcům, na adresy dle evidence katastru nemovitostí, dopisy s návrhem na uzavření smlouvy o zřízení služebnosti inženýrské sítě, spolu s návrhem příslušné smlouvy, kde náhrada byla stanovena dle § 3b odst. 3) liniového zákona. Tyto materiály převzala žalobkyně b) dne 2. 4. 2020. Žalobce a) zásilku nepřevzal. Zásilka pro žalobce a) byla tomuto oznámena 29. 3. 2020 a uložena do 29. 4. 2020.
200. Součástí nedoručené zásilky určené žalobci a) byly dle přílohy dopisu ze dne 27. 3. 2020: 5x návrh smlouvy o zřízení věcného břemene [REDAKCE] [REDAKCE], odpovědní obálka, plná moc a oznámení o zpracování osobních údajů. Na závěr dopisu byl uveden text: „Bude-li to ve Vašich možnostech, prosím o zajištění podpisu druhého spoluvlastníka vaší manželky J [REDAKCE]. M [REDAKCE] K [REDAKCE]. Oba úředně ověřené podpisy musí být na výtisku ORIGINAL. Pokud tento požadavek není ve Vašich možnostech, prosím zašlete VŠECHNY Vámi podepsané smlouvy zpět.“. V zásilce, kterou si žalobkyně b) převzala dne 2. 4. 2020, byl v dopise ze dne 27. 3. 2020 text: „V návaznosti na výše uvedené informace jsme si dovolili zaslat Vašemu manželovi návrh příslušných smluv v počtu pěti vyhotovení Ve smlouvě se cena sjednává ve vyšší

30.000,- Kč. Tato cena je tvořena dle § 3b odst. (3) zák. č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, v platném znění. Tato cena Vám bude ubražena v poměru k spoluvlastnickému podílu v termínu uvedeném ve smlouvě. Dovolujeme si Vám sdělit, že toto navýšení je umožněno pouze v případě dobrovolného uzavření smlouvy. Tento způsob doručení jsme zvolili vzhledem ke skutečnosti, že v případě smlouvy o služebnosti je bezpodmínečně nutné, aby podpisy všech spoluvlastníků byly na téže listině.“

201. Dle názoru žalovaného vyjádřeného v Mezitímním rozhodnutí vyvlastnitel [REDAKCE] postupoval legitimně a ve shodě s dále uvedenými dvěma právními normami. Dle § 561 odst. 2 o. z.: „Jedná-li více osob, vyžadují se jejich projevy na téže listině při právním jednání, kterým se zřizuje nebo převádí věcné právo k nemovité věci, anebo kterým se takové právo mění nebo ruší.“ A dále ve shodě s vyhl. č. 357/2013 Sb., která v § 62 odst. 1 uvádí povinnost katastrálního úřadu zkoumat vlastnoruční podpisy na soukromé listině při řízení o povolení vkladu u podpisů, jenž nejsou úředně ověřeny, z čehož vyplývá, že pro snazší činnost katastrálních úřadů, je třeba opatřit podpis s úředním ověřením. V opačném případě jsou katastrální úřady nuceny podpisy na listinách zkoumat. Vzhledem k tomu, že pozemky p. č. [REDAKCE], p. č. [REDAKCE] a p. č. [REDAKCE] jsou ve spoluvlastnickém podílu, bylo zapotřebí opatřit úředně ověřené podpisy obou vlastníků, tedy žalobců na stejnopise „Smlouva o zřízení věcného břemene“. V obou dopisech navíc byly kontakty na vyvlastnitel [REDAKCE], konkrétně: adresa, dvě telefonní čísla a email, kde se mohl některý z žalobců případně domluvit na jiném, než na navrhovaném postupu ze strany vyvlastnitel [REDAKCE].
202. Žalovaný v této souvislosti rovněž zdůraznil, že jednání mezi zástupcem Osoby zúčastněné na řízení 1) (vyvlastnitel [REDAKCE]) a žalobci vždy bezprostředně souvisela s jednáním jménem [REDAKCE] – obě věci spolu souvisejí jak z hlediska místa, tak z hlediska důvodu potřeby získání práv k nemovitostem; tato jednání probíhala od roku 2019. Dle díkce § 3 odst. 6 liniového zákona v rozhodném znění (tedy ve znění platném a účinném v době probíhajícího kontraktačního procesu, do 31. 12. 2020), platilo, že: „Jde-li o práva potřebná pro uskutečnění stavby dopravní nebo energetické infrastruktury, je podmínka přípustnosti vyvlastnění spočívající v nemožnosti získat tato práva dohodou nebo jiným způsobem splněna, pokud byl vyvlastňovanému doručen návrh na uzavření smlouvy o získání práv k pozemku nebo ke stavbě, která jsou předmětem vyvlastnění, a smlouva nebyla ve lhůtě 90 dnů ode dne doručení návrhu uzavřena, přestože se vyvlastnitel nejméně 30 dnů před podáním žádosti o vyvlastnění pokusil s vyvlastňovaným o návrhu smlouvy jednat.“ Obdobná konstrukce plynula z díkce § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2020, dle kterého: „Vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem. Lhůta k uzavření smlouvy s vyvlastňovaným počíná běžet dnem následujícím po doručení návrhu na uzavření smlouvy vyvlastňovanému.“
203. Ve vztahu k žalobkyni b) byl návrh smlouvy doručen dne 2. 4. 2020 a žádost o vyvlastnění (zatížení) Předmětných pozemků byla u žalovaného vyvlastnitel [REDAKCE] a [REDAKCE] podána dne 2. 6. 2020. V případě žalobce a) nedošlo k doručení návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene, neboť tento si zásilku nepřevzal. V řízení tedy došlo k formálnímu pochybení, neboť řízení o vyvlastnění bylo zahájeno bez řádného doručení smlouvy žalobci a) a neuplynutí zákonem požadované lhůty 90 dnů ode dne doručení smlouvy a podání žádosti o vyvlastnění ve vztahu k žalobkyni b). Z obsahu správního spisu, ale zejména žaloby, je však zřejmé, že žalobce a) je zcela informován o tom, co bylo obsahem smlouvy předložené Osobou zúčastněnou na řízení 1). Dohodu s vyvlastnitel, v tomto případě společností, [REDAKCE], mohl žalobce a) již uzavřít opakovaně, potažmo se dovolávat zaslání jejího návrhu, to však neučinil. S ohledem na průběh vyvlastňovacího řízení a na něj navazujícího řízení před správními soudy je zřejmé, že žalobce a) nemá zájem dohodu s Osobou zúčastněnou na řízení 1) uzavřít, nedodržení lhůty pro realizaci kontraktačního procesu před zahájením řízení o vyvlastnění (ve vztahu k oběma žalobcům) je tedy ryze formální vadou, pro kterou není za

nastalé situace a stavu věci nutné a ani potřebné věc zrušit a žalovanému vrátit k novému obeslání žalobců za účelem zopakování, respektive formálního dodržení kontraktačního procesu. Žalobci s ohledem na dlouhý vývoj nyní projednávané věci a také svůj konzistentní postoj k vyvlastnění (rozhodující je problematika finanční náhrady) nejsou výše uvedeným pochybením zasažení či dotčení na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 s. ř. s. Do vydání v pořadí druhého a nyní žalobou napadeného Mezitímního rozhodnutí mohli dohodu s Osobou zúčastněnou na řízení 1) uzavřít.

204. Dílčím **žalobním bodem 7.3.** žalobci napadali znalecký posudek ■■■. A■■■■ M■■■■ ze dne 11. 5. 2019, č. 4684/261/2019, který dle jejich názoru nelze považovat za znalecký posudek ve smyslu zákona o znalcích a tlumočnících. Tuto svou námitku následně obsahově rozvedli do dílčích tvrzení.
205. Ještě před započítím s vypořádáním dalšího dílčího žalobního bodu, jak je specifikován výše, považuje krajský soud na nutné osvětlit žalobci, zejména pak žalobcem a), v průběhu let namítaný problém ohledně výpočtu náhrady za vyvlastnění, který je v nyní posuzované věci relevantní ve vztahu ke stanovení navrhované kupní ceny a ceny za zřízení věcného břemene na Předmětných pozemcích v průběhu kontraktačního procesu. Rozdíl mezi jednotlivými fázemi, tedy fází kontraktačního procesu před zahájením vyvlastňovacího řízení a fází samotného vyvlastňovacího řízení – stran s tím souvisejících částek nabízených žalobci (až v rámci rozhodnutí o vyvlastnění jde o tzv. náhradu za vyvlastnění ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), se krajský soud již zabýval výše v rámci vypořádání žalobního bodu 1.6. Otázka řádnosti, správnosti a zákonnosti výpočtu oné náhrady za vyvlastnění je totiž de facto obecným problémem, který je předestřen v jednotlivých tvrzeních uvedených žalobcem pod žalobním bodem č. 7.
206. S účinností od 1. 2. 2013 se do právní úpravy liniového zákona dostalo ustanovení § 3b odst. 2, které již bylo uváděno výše. Stejně tak byl novelizován zákon o vyvlastnění, do jehož § 10 s účinností od 1. 2. 2013 přibyl odstavec 5, dle kterého: „*Cena pozemku nebo stavby se pro účely stanovení náhrady určí vždy podle jejich skutečného stavu a účelu užití ke dni podání žádosti o vyvlastnění; přitom se nepřihlédne k jejich zhodnocení nebo znehodnocení v souvislosti s navrženým účelem vyvlastnění.*“
207. Díkce § 3b odst. 1 a 2 liniového zákona v rozhodném znění (tedy ve znění platném a účinném v době zpracování a zaslání návrhů kupních smluv a smluv o zřízení věcných břemen žalobcům se znaleckými posudky), potom stanovovala, že: „*Získávají-li se potřebná práva podle § 3a koupí, sjednává se v kupní smlouvě kupní cena ve výši a) ceny stanovené znaleckým posudkem vynásobené koeficientem 8 v případě pozemku s výjimkou stavebního pozemku nebo b) ceny stanovené znaleckým posudkem vynásobené koeficientem 1,15 v případě stavebního pozemku nebo stavby. (2) Znalecký posudek, který je podkladem pro navržení výše kupní ceny v návrhu kupní smlouvy, stanoví cenu ve výši obvyklé ceny pozemku nebo stavby8), včetně všech jejich součástí a příslušenství. Ocenění se provede podle oceňovacího předpisu 10) účinného ke dni odeslání návrhu kupní smlouvy a cena pozemku nebo stavby se ve znaleckém posudku určí vždy podle jejich skutečného stavu k tomuto dni; přitom se nepřihlédne k jejich zhodnocení nebo znehodnocení v souvislosti s tím, že jsou určeny k uskutečnění stavby dopravní infrastruktury. Při ocenění se rovněž nepřihlédne k navýšení obvyklé ceny jiného pozemku nebo stavby koeficienty podle odstavce 1.*“
208. Uvedené ustanovení § 3b odst. 2 liniového zákona tedy stanovilo pravidla, dle kterých jsou vyvlastňované pozemky oceňovány dle jejich skutečného stavu a účelu užití, v nyní posuzovaném případě ke dni zaslání daných smluv – není tedy zohledňováno za jakým účelem (výstavbou) jsou tyto vyvlastňovány. V rámci kontraktačního procesu tak byly žalobcům zaslány (společně s příslušnými smlouvami) dva znalecké posudky, konkrétně znalecký posudek č. ■■■■■ o obvyklé ceně hmotných a nemovitých věcí, a to pozemků parc. č. ■■■■■, ■■■■■. ■■■■■ a ■■■■■ (včetně všech příslušenství), pro majetkoprávní vypořádání stavby „■■■■ ■■■■■ – ■■■■■“, v obci a k. ú. ■■■■■ (s výsledkem ocenění ve výši 128 430 Kč), a znalecký posudek č. 4876/28/2020 o ceně jednorázové náhrady při zřízení věcného břemene –

služebnosti ■■■ Přeložka VTL plynovodu ■■■ v km 0,170-0,580 na pozemcích, které jsou vedené na LV. ■■■ v rámci stavby „■■■ – ■■■“ v obci a k. ú. ■■■ (s výsledkem ocenění 5 030 Kč).

209. Oba uvedené znalecké posudky ■■■. A ■■■ M ■■■ v souladu s výše citovaným ustanovením § 3b odst. 2 liniového zákona oceňují Předmětné pozemky jako pozemky – orná půda (parc. č. ■■■ a ■■■) a svah k řece ■■■ s porostem listnatých stromů a keřů (parc. č. ■■■ a ■■■).
210. Žalobci se však svojí argumentací a odkazy na judikatorní činnost civilních soudů, Ústavního soudu, případně Evropského soudu pro lidská práva, snaží dosáhnout toho, aby jejich pozemky byly pro účely vyvlastnění oceněny jako pozemky stavební. V tomto ohledu i žalobci předkládali znalecký posudek zpracovaný k jejich žádosti znalcem ■■■. B ■■■, který ocenil pozemky žalobců parc. č. ■■■, parc. č. ■■■ a parc. č. ■■■ a ■■■ dle budoucího využití území, které je určené plánovanou realizací liniové dopravní stavby dálnice ■■■ a stavby ■■■ – ■■■ s tím, že takto určená obvyklá cena byla stanovena ve výši 4 800 000 Kč.
211. Žalobci nadto vedli svou argumentaci tím směrem, že tržní cena za jejich pozemky (tržní cena zemědělské půdy) je rovněž mnohonásobně vyšší, než ta, která jim byla nabídnuta v rámci kontrakčního procesu s ohledem na znalecký posudek ■■■. M ■■■. Uvedené žalobci rozepisují v dřívější části žaloby (ve vztahu k problematice podjatosti žalovaného), a žalobce a) následně tuto skutečnost akcentoval zejména u jednání soudu s odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu, Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva. V této souvislosti žalobci poukázali na, jimi do správního spisu (k tomu srov. str. 480 – 574 správního spisu a smlouvou provedenou k důkazům u jednání soudu – uzavřenou mezi Královéhradeckým krajem a J ■■■ R ■■■ ze dne 7. 7. 2021) vložené, smlouvy uzavírané na výkup zemědělské půdy. Smluvními stranami jsou jako vykupující Královéhradecký kraj a jako prodávající soukromé osoby.
212. K posledně uvedenému musí krajský soud konstatovat, že s uvedenou argumentací přicházejí žalobci s ohledem na stav řízení pozdě. Žalobci se snaží dokazovat, že tržní cena zemědělské půdy je vyšší, než ta, která jim byla nabídnuta v kontrakčním procesu, tedy před zahájením vyvlastňovacího řízení. Kontrakční proces ale již skončil – pozemky žalobců byly oceněny dle znaleckého posudku ■■■. M ■■■ na obvyklou cenu zemědělské půdy. S touto cenou žalobci nesouhlasili (sami dodali posudek na obvyklou cenu pozemků, avšak oceněných jako pozemků stavebních), a proto nedošlo ke shodě, jak je ostatně již popsáno výše, což bylo důvodem zahájení vyvlastňovacího řízení. Žalobci v průběhu kontrakčního procesu netvrdili, že tržní cena zemědělské půdy je jiná, než ta, která jim byla nabízena. Základní rozkol mezi nimi a vyvlastniteli byl v tom, že žalobci chtěli, aby jejich pozemky byly oceněny jako stavební a nikoli jako zemědělské, což však nepřipouští zákon, jak je ostatně rovněž uvedeno výše.
213. Nyní nastolená argumentace, tedy argumentace vedoucí k závěru, že tržní cena zemědělské půdy je jiná (mnohonásobně vyšší), než tak, která byla žalobcům nabídnuta, je tvrzení patřící nyní již do civilního řízení, které mohou žalobci vyvolat za situace, že nebudou spokojeni s náhradou za vyvlastnění. Takové řízení je nadto vedeno podle části V. o. s. ř. jako řízení nalézací. Žalobci odkazované smlouvy, kterými dokládají výši tržní ceny zemědělské půdy, předložené po kasaci původního mezitímního rozhodnutí, tak již na zákonnosti a řádnosti kontrakčního procesu, který byl veden před zahájením vyvlastňovacího řízení, nemohou ničeho změnit. S ohledem na výše uvedené se těmito smlouvami nezabýval ani žalovaný, neboť pro něj již nebyly ve fázi řízení, ve které byly předloženy, relevantní. S ohledem na tento závěr tedy nejsou ani rozhodné judikatorní závěry Nejvyššího soudu České republiky, Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva stran náhrady za vyvlastnění. Z výše uvedených důvodů i krajský soud u jednání soudu zamítl návrhy žalobců na provedení dokazování usnesením zastupitelstva Královéhradeckého kraje schvalujícím uzavření smluv a dotací

poskytnutých MPO, specifikované ve vyjádření žalobců k podkladům rozhodnutí ze dne 28. 1. 2022 (č. l. 467 – 471 právního spisu) – [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], pro nadbytečnost.

214. Spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že žalobci předložené smlouvy se vztahují k výkupům pozemků zejména v okrese [REDACTED] (jedna smlouva je z okresu [REDACTED]). Krajský soud tedy dodává, že je sporná i otázka relevantnosti daných smluv ve vztahu ke stanovení tržní ceny zemědělské půdy ve vztahu k pozemkům žalobců, neboť jejich pozemky se nacházejí v jiném okrese. Nadto je obecně známo, že hodnotu pozemků v okrese [REDACTED], respektive nemovitostí obecně, zvyšuje umístění [REDACTED] [REDACTED] a s tím související pracovní a podnikatelské příležitosti. Uvedené ale bude spíše na posouzení civilního soudu, pokud žalobci takové řízení vyvolají.
215. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že důvodem pro nemožnost dohody mezi žalobci a žadateli o vyvlastnění v průběhu kontraktačního procesu jsou zcela odlišné představy o stanovení ceny Předmětných pozemků pro účely jejich odkupu (zatížení). Uvedené je zároveň i motivací žalobců pro zpochybňování znalce [REDACTED]. A [REDACTED] M [REDACTED] a jím podaných znaleckých posudků.
216. Stran vypořádání žalobní námitky 7.3. tak, jak obsahově plyne ze žaloby, ale zejména z námitek žalobců ze dne 1. 4. 2021 vznesených v průběhu vyvlastňovacího řízení, odkazuje krajský soud na velmi přílehavé vypořádání na stranách 22 – 24 Mezitímního rozhodnutí žalovaného a dále uvádí následující.
217. Pokud jde o žalobci namítanou nedostatečnost vzdělání, respektive splnění podmínek pro výkon znalecké činnosti znalce [REDACTED]. M [REDACTED], k tomuto krajský soud uvádí, že tento byl jmenován rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 1998, č. j. [REDACTED], znalcem pro obor ekonomika – odvětví ceny a odhady nemovitostí. V době svého zapsání jako znalce tedy musel splňovat předpoklady stanovené zákonem pro výkon znalecké činnosti. Rovněž v současné době je při nahlédnutí do veřejného seznamu znalců a tlumočnicků na webové stránce ministerstva spravedlnosti www.justice.cz zřejmé, že [REDACTED]. M [REDACTED] je jako znalec pro dané odvětví a obor zapsán stále.
218. Požadavky na osobu, která má být jmenována soudním znalcem, jsou vymezeny v § 4 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (uvedený právní předpis již byl nahrazen jiným, konkrétně zákonem č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, ve vztahu k námitkám žalobců je však rozhodná dřívější právní úprava). Zápisem znalce do seznamu znalců je garantováno, že jsou tyto podmínky splněny. Potřebné znalosti a zkušenosti, požadované podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 36/1967 Sb., byly s účinností od 1. 1. 2018 pro jednotlivé obory specifikovány v Instrukci č. 8/2017 Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 11. 2017, č. j. 26/2017-OJD-ORG/32, o správním řízení ve věcech znalců a tlumočnicků a o některých dalších otázkách, konkrétně v příloze č. 10 k výše citované instrukci. Na tuto ostatně i žalobci odkazují. Uvedená Instrukce včetně své přílohy však nabyla účinnosti až 1. 1. 2018 (dlouho poté, co byl jako soudní znalec zapsán [REDACTED]. M [REDACTED]).
219. Bez ohledu na výše uvedené je otázkou - kterou žalobci dodnes opakovaně vznášejí – proč se žalobcům zdá osoba znalce pro účely zpracování uváděného znaleckého posudku nedostatečná (stran odbornosti), neboť problém, který je z obsahu spisu, ale i žaloby, zřejmý, nespočívá v odbornosti znalce, ale v tom, že tento neocení Předmětné pozemky jako stavební, potažmo tržní cenou (za zemědělské pozemky), kterou si žalobci představují (viz výše).
220. Dále žalobci uvedli, že znalec postupoval podle interního sdělení [REDACTED] a jeho příkazů a dalších pokynů. Ani uvedené nezpůsobuje vadu posudku, která by sama o sobě způsobovala nezákonnost. Znalecký posudek byl zpracován k zadání Osoby zúčastněné na řízení 2) (ve fázi před zahájením vyvlastňovacího řízení) a byl tedy zpracován dle pokynů zadavatele. Ostatně

obdobně byl zpracován i posudek, který byl přeložen žalobcem k jeho zadání (vypracován ■■■. B■■■■). Opět je jediným „problémem“ uvedeného posudku ■■■. M■■■■ z pohledu žalobců, že tento neocení Předmětné pozemky jako stavební. V posudku je nadto uvedeno, z jakých všech podkladů vychází, co z nich plyne a jak tyto – s ohledem na dikci zákona – znalec hodnotil.

221. V neposlední řadě žalobci namítli ekonomickou závislost znalce ■■■. M■■■■ na zadavateli, tedy Osobě zúčastněné na řízení 2), a tedy jeho podjatost. Touto námitkou se velmi podrobně zabýval žalovaný, konkrétně na straně 23 svého rozhodnutí. Na tyto závěry krajský soud odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že ■■■. M■■■■ v roce 2019 a 2020 ocenil Předmětné pozemky pro účely kupní smlouvy částkou 128 430 Kč a pro účely smlouvy o zřízení věcného břemene částkou 5 030 Kč. Správní spis obsahuje dále další znalecký posudek, vypracovaný již v průběhu vyvlastňovacího řízení pro účely stanovení náhrady za vyvlastnění ve smyslu § 10 zákona o vyvlastnění. Konkrétně jde o znalecký posudek ■■■. J■■■ D■■■■ – V■■■■ ze dne 20. 7. 2021, č. 1698-16/2021. Pro účely vyvlastnění pozemků (parc. č. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■) byla tímto znalcem obvyklá cena těchto pozemků stanovena na částku 141 204,69 Kč. Uvedené dle názoru krajského soudu deklaruje, že ■■■. M■■■■ v době zpracování svého ocenění pro účely kupní smlouvy – rok 2019 – postupoval řádně, neboť další znalec o dva roky později stejné pozemky ocenil v zásadě stejnou částkou. Rozdíl v částkách je dán vývojem růstu cen v posledních dvou letech. Je tedy zřejmé, že obvyklá cena Předmětných pozemků určená dle § 3b odst. 2 liniového zákona a následně dle § 10 odst. 5 zákona o vyvlastnění byla oběma znalci určena téměř totožně, respektive s rozdílem, který se dá přičítat vývoji cen v dané oblasti. Jinými slovy rozdíl určené ceny není takový, aby prima facie (jak tvrdí žalobci) deklaroval podjatost ■■■. M■■■■ v důsledku jeho ekonomické závislosti na Osobě zúčastněné na řízení 2). Ostatně důvody, pro které žalobci namítají, že znalec ■■■. M■■■■ je znalcem podjatým a závislým na ■■■■■, jsou dány tím, že tento neocenil pozemky žalobců jako pozemky stavební (jak již bylo opakovaně uvedeno výše).
222. Pokud jde o žalobci namítané formální nedostatky znaleckých posudků ■■■. M■■■■, tedy skutečnost, že na jakékoli kopii posudku měl být znalecký posudek podepsán znalcem a opatřen úřední pečeti a svázán, že na posudcích chyběly znalecké doložky, respektive prohlášení znalce o tom, že si je vědom důsledků spojených s podáním nepravdivého znaleckého posudku, a chybné označení pozemku ■■■■■ (uvedeno ■■■■■) v tabulce č. 3 v posudku č. 4684/261/2019, odkazuje krajský soud na hodnocení relevance formálních pochybení posudků v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94, kterým byla zamítnuta kasační stížnost do výše uváděného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161. V odstavci č. 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94, je uvedeno, že: „*To, že v posudcích chyběla doložka, však nejen nebylo obsahem žalobních námitek, ale ani by to nemohlo založit nepřezkoumatelnost či vážný nedostatek skutkového podkladu. Mohlo by jít nanejvýš o formální vadu.*“
223. Takové formální vady však nemohou způsobit zásáhnout do veřejných subjektivních práv žalobců, respektive způsobit procesní vadu (v rámci kontraktačního procesu), která by následně byla důvodem pro zrušení Mezitímního rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené tedy krajský soud pro nadbytečnost zamítl návrhy žalobců na provedení dokazování, konkrétně výsledkem znalce ■■■. M■■■■, jeho znaleckým deníkem a jeho účetnictvím.
224. Krajský soud tak na tomto místě uzavírá, že kontraktační proces před zahájením vyvlastňovacího řízení proběhl řádně a posudky předložené k návrhům smluv byly zpracovány v souladu s § 3b odst. 2 liniového zákona.
225. **Dílním žalobním bodem 8.1. žalobci napadali skutečnost, že žalovaný nedostal závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze**

dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, stran hodnocení nezbytnosti, subsidiarity, vyvlastnění jejich pozemků.

226. Žalobci v námitkách proti vyvlastnění namítali, že [redacted] v dané věci opírá návrh na vyvlastnění toliko o územní rozhodnutí, které Předmětné pozemky zahrnuje. Nikterak však nezdůvodňuje, proč pro předchozí úsek dálnice byla vypracována nová projektová dokumentace (patně společností [redacted] či [redacted]), která posunuje kruhový objezd, na nějž obchvat [redacted] navazuje, o několik metrů dál tak, aby nezasahoval na pozemek parc. č. [redacted] původně ve vlastnictví žalobce a). Pokud by tak bylo v dalším řízení vedeném před Městským úřadem [redacted], o vyvlastnění pozemku parc. č. [redacted], prokázáno (to vše po případné kasaci rozsudku zdejšího soudu, č. j. 30 A 91/2021 – 109, Nejvyšším správním soudem), že kruhový objezd bude situován jinde, je zřejmé, že na něj nemůže navazovat nová silnice [redacted] obchvatu [redacted] tak, jak je prezentováno [redacted] v daném řízení. Není tedy vůbec jisté, zda musí dojít k vyvlastnění všech Předmětných pozemků, jak je uvedeno v žádosti o vyvlastnění, popř. zda nepostačí, aby byly vyvlastněny v jiném rozsahu. Odkázali přitom na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v jeho rozsudku ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 6 As 171/2020, konkrétně pod body 73. - 74.
227. Žalobci tvrdili, že žalovaný neprovedl dokazování 3 dokumentacemi či jinými výstupy ze smluv, které žalobci označili ke svým tvrzením, že Osoba zúčastněná na řízení 2) má jiné řešení stavby napojení dálnice [redacted] stavba [redacted] na silnici [redacted], než stavbou okružní křižovatky, která je umístěna na pozemku parc. č. [redacted] původně ve vlastnictví žalobce a). Dle slov žalobců Osoba zúčastněná na řízení ([redacted]) předložila jen 2 výstupy z označených smluv a tvrdí, že nic jiného nemá. Mělo by proto být objasněno, za co tedy bylo (dle smlouvy ze dne 16. 5. 2016, s názvem [redacted] - [redacted], IČ pro SP pro dočasné řešení MÚK [redacted] - [redacted] na [redacted], OK na T [redacted] - viz [www.\[redacted\].cz](http://www.[redacted].cz)) z majetku státu vyplaceno 0,5 mil. Kč akciové společnosti [redacted].
228. Krajský soud na samotný počátek právního hodnocení předesílá, že posledně uváděným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, tedy jeho rozsudkem ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 6 As 171/2020, byl ke kasační stížnosti žalobce a) zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2020, č. j. 30 A 36/2020 – 144, a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se vyvlastnění pozemku žalobce a) p. č. [redacted] v katastrálním území [redacted], obci [redacted], okrese [redacted]. Z důvodu neexistence napojení Předmětných pozemků – po výše uvedené kasaci - a s ohledem na to, že opět nedošlo k vyřešení subsidiarity vyvlastnění, Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161, zrušil Mezitímní rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 10. 5. 2021, č. j. KUKHK-18688/MJ/2020-32, kterým bylo vyvlastňováno a omezováno vlastnické právo žalobců k Předmětným pozemkům obdobně, jako je tomu v nyní přezkoumávané věci. Kasační stížnosti žalovaného a [redacted] do tohoto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové byly následně zamítnuty rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94.
229. V mezidobí došlo k opětovnému vyvlastnění pozemku parc. č. [redacted] v k. ú. [redacted] ve vlastnictví žalobce a), a to rozhodnutím Městského úřadu [redacted] ze dne 30. 7. 2021, č. j. [redacted], které bylo potvrzeno [a odvolání žalobce a) zamítnuto] rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 12. 10. 2021, č. j. KUKHK-34752/DS/MJ/2021 – 2 ([redacted]). Žaloba žalobce a) proti posledně uváděnému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109. Proti posledně uváděnému rozsudku zdejšího soudu podal žalobce a) kasační stížnost, o které nebylo doposud rozhodnuto. Nyní tak krajský soud projednává vyvlastnění a nucené omezení vlastnického práva žalobců k Předmětným pozemkům, tedy pozemkům, které mají navazovat na pravomocně vyvlastněný pozemek původně ve vlastnictví žalobce a) parc. č. [redacted] v k. ú. [redacted].

230. Žalobci posledně uvedeným žalobním bodem napadají skutečnost, že žalovaný nepostupoval v souladu s požadavky, které vytyčil Nejvyšší správní soud, a opětovně nedostatečně prokázal veřejný zájem na vyvlastnění (a zatížení) Předmětných pozemků. Svou argumentaci žalobci směřovali k tomu, že žalovaný se zabýval pouze dvěma dokumenty svědčícími o alternativě realizace záměru, přitom tyto měly být celkem 3.
231. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, zavázal vyvlastňovací úřady svým závazným právním názorem, a totiž, že: „*V dalším řízení žalovaný opětovně posoudí, zda byly v případě pozemku stěžovatele naplněny všechny podmínky pro vyvlastnění, zejména podmínka nezbytnosti vyvlastnění jako projev subsidiární povahy vyvlastnění. Přitom zohlední mimo jiné existenci smluv uzavřených mezi osobou zúčastněnou a společností [redacted], která připouští variantní řešení předmětné stavby tak, že by tato stavba nemusela zasahovat pozemek stěžovatele.*“
232. Z odstavce 76 uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu potom plyne, že: „*O možnosti takového variantního řešení v nyní souzené věci mohou svědčit stěžovatelem doložené smlouvy, které uzavřela osoba zúčastněná se společností [redacted]. Předmětem první smlouvy ze dne 17. 5. 2018 bylo zpracování podkladů pro koordinaci stavby [redacted] – [redacted] se stavbou [redacted], obchvat [zajištění projekčních podkladů nutných pro napojení stavby [redacted], obchvat na silniční síť vybudovanou v rámci stavby [redacted] – [redacted] (nový [redacted]) a zajištění dokumentace pro stavební povolení pro objekty stavby [redacted] – [redacted], které byly vypuštěny z dosud projednávaných řízení z důvodu nedokončení majetkoprávní přípravy – vyvlastnění [redacted], [redacted] a [redacted]]. Předmětem smlouvy ze dne 17. 10. 2019 bylo mj. vypracování tří variant v podrobnosti silničního řešení, řešení odvodnění a jejich posouzení z hlediska časové náročnosti na inženýrskou činnost, výše stavebních nákladů a porovnání vyvolaných požadavků na záboru pozemků. Krajský soud se ke smlouvám vyjádřil v tom smyslu, že jimi má za prokázanou skutečnost, že si vyvlastnitel nechal zpracovat projektovou dokumentaci týkající se mj. stavby přivaděče, který má být v souladu s územním rozhodnutím umístěn na dotčeném pozemku, a že v této souvislosti vyvlastnitel uvažoval také o variantním řešení, při němž by se přivaděč na dotčeném pozemku nenacházel.*“
233. Výše uvedené smlouvy si vyvlastňovací úřad prvého stupně v řízení následně přezkoumávaném před zdejším soudem sp. zn. 30 A 91/2021 vyžádal a dále je hodnotil, obdobně tak učinil v nyní přezkoumávané věci žalovaný, k tomu ale srov. níže.
234. Krajský soud v této souvislosti dospívá k závěru o tom, že požadavky Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku ze dne ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, nemůly ryze k otázce náležitého prokázání veřejného zájmu na vyvlastnění, ale komplexněji do požadavku na řádné prokázání a odůvodnění nejen veřejného zájmu, ale i nezbytnosti vyvlastnění (v nyní posuzované věci i zatížení) Předmětných pozemků. Pokud žalovaný chtěl rozhodnout o vyvlastnění Předmětných pozemků (či omezení výkonu vlastnického práva k nim), musel zkoumat a dospět k závěru o prokázání nejen veřejného zájmu, ale i toho, že ony pozemky pro umístění a realizaci záměru skutečně navrhovatelé – vyvlastnitelé - potřebují v daném rozsahu ve veřejném zájmu (nepostačí pouhý odkaz na územní rozhodnutí).
235. Ostatně v podobném duchu krajský soud formuloval závazný právní názor v této věci dříve, tj. v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 42/2021, kde uvedl: „*V dalším řízení o vyvlastnění (a zatížení) Předmětných pozemků, bude dále nutné vypořádat se s nezbytností rozsahu, tedy subsidiaritou vyvlastnění a zatížení Předmětných pozemků ve veřejném zájmu v intencích všeob. k tomu již výše uvedeného. Bez dalšího tedy nepostačí pouhý odkaz na existenci a obsah územního rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud odkazuje na odstavce 78 – 106 tohoto rozsudku. Žalovaný v Meziúzemním rozhodnutí zcela rezignoval na vypořádání námitek žalobců vznesené v tom smyslu, proč pro předchozí úsek dálnice byla vypracována nová projektová dokumentace, která posunuje kruhový objezd, na nějž obchvat Jaroměře navazuje, o několik metrů dál tak, aby nezasahoval na pozemek parc. č. [redacted] ve vlastnictví žalobce a). Vyvlastnění k posledně uváděnému pozemku však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66. Krajský soud tedy znovu opakuje a zdůrazňuje, že výše uvedená skutková situace tedy sama o sobě klade na žalovaného větší požadavky stran vypořádání se s otázkou nezbytnosti (subsidiarity) vyvlastnění.*

V nastolené skutkové situaci tedy nepostačí pouhý odkaz na územní rozhodnutí (a geometrické plány), ale je zapotřebí zkoumat, hodnotit a argumentačně (a důkazně) podložit závěr o nezbytnosti vyvlastnění (a zatížení) Předmětných pozemků v nyní posuzovaném rozsahu.“ V tomto rozsahu byl závazný právní názor krajského soudu aprobován i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94, odstavec 48.

236. Po vzoru Nejvyššího správního soudu lze obecně konstatovat, že vyvlastnění či nucené omezení vlastnického práva připouští čl. 11 odst. 4 Listiny pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. Z čl. 4 odst. 4 Listiny pak lze dovodit též subsidiaritu vyvlastnění v ústavněprávní rovině. K tomu přistupují podmínky zákonné: proporcionalita, subsidiarita a soulad vyvlastnění s úkoly a cíli územního plánování (srov. § 3 až § 5 zákona o vyvlastnění).
237. Vyvlastnění představuje zcela zásadní zásah do vlastnických práv. Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, uvedl, že „*vlastnické právo náleží svou povahou do kategorie základních práv a svobod jednotlivce (core-rights) a tvoří tedy jádro personální autonomie jednotlivce ve vztahu k veřejné moci (...)* Ústavně konformní omezení vlastnického práva je proto možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionalní ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno“.
238. Vyvlastnění je institutem *ultima ratio*, tj. přichází v úvahu pouze tehdy, pokud neexistuje jiné východisko (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2008, č. j. 6 As 11/2007 – 77, č. 1582/2008 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4 As 84/2014 – 43). V rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 341/2016 – 41, Nejvyšší správní soud konstatoval, že obsah a rozsah vyvlastnění musí být přiměřený účelu, pro který se vyvlastňuje. Dále uvedl, že „*vyvlastnění je podstatným omezením práv vlastníka, a proto je nezbytné trvat na vysoké kvalitě podkladových materiálů v řízení o vyvlastnění, ze kterých musí být jednoznačně zřejmý vyvlastňovaný objekt, důvod vyvlastnění a prokázán veřejný zájem. Nelze připustit, aby došlo k omezení či zřazení vlastnických práv, vyskytnou-li se na základě předložených podkladů v řízení o vyvlastnění pochybnosti, zdali je to pro naplnění deklarovaného účelu vyvlastnění třeba, a tyto pochybnosti nebudou přesvědčivě vyvráceny.*“
239. Na povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny upozornil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17, týkajícím se zákazu billboardů u dálnic a silnic I. třídy. Jak uvádí komentářová literatura, „*vyvlastnění se připouští v případech veřejného zájmu jen tehdy, nelze-li jeho účelu dosáhnout jinak. ... Jinými slovy, musí existovat rozumný (opodstatněný) vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli (usnesení IV. ÚS 333/04 a IV. ÚS 703/06), přičemž vztah proporcionality má nepochybně i svou časovou dimenzi - např. zajištění majetku nemůže trvat libovolně dlouho (usnesení I. ÚS 723/02).*“ (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod: komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, komentář k čl. 11).
240. Jak již shrnul Nejvyšší správní soud, pravomocné územní rozhodnutí je zásadně předpokladem pro zahájení vyvlastňovacího řízení, resp. jedním z podkladů pro rozhodnutí o něm (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 105/2015 – 47, nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016 – 29), nejedná se však o předpoklad jediný. Pro prokázání splnění podmínky veřejného zájmu jako nezbytného předpokladu vyvlastnění je územní rozhodnutí podmínkou nutnou, nikoli však samo o sobě postačující. Pouhá existence územního rozhodnutí tedy bez dalšího nepostačuje k učinění závěru o nezbytnosti vyvlastnění konkrétního pozemku.
241. Na to logicky navazuje s tím ruku v ruce jdoucí další požadavek, který musí vyvlastňovací úřad zkoumat, a to otázka nezbytnosti vyvlastnění jako takového či jeho rozsahu.
242. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zahájí k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem

územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhl. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější. Ze samotné existence územního rozhodnutí tedy nelze dovodit naplnění podmínky subsidiarity, neboť neprokazuje, že je v daném případě vyvlastnění až poslední možností a je k němu přistoupeno až v situaci, kdy k vytčenému cíli nelze užít mírnější právní prostředky.

243. Ani existence pravomocného územního rozhodnutí tedy nezabavuje vyvlastňovací úřad povinnosti posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších osob, nebo s dopady menšími. Rozhodnutí o vyvlastnění tedy vyžaduje mnohem komplexnější posouzení, než pouhé konstatování existence územního rozhodnutí a z něj dovozený veřejný zájem. Vyvlastnění představuje kvalitativně výjimečný zásah do právní sféry osoby, která je na svém vlastnickém právu omezena či je ho dokonce zbavena proti své vůli mocenským zásahem orgánu státu. Správní orgán jako nositel veřejné moci jednostranně vnucuje svou vůli vyvlastňovanému, jehož vůle je zde nerozhodná (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 – 125, č. 448/2005 Sb. NSS).
244. V nyní posuzované věci je tedy zapotřebí respektovat skutková specifika, zejména tedy fakt, že ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■, původně ve vlastnictví žalobce a), na který navazují Předmětné pozemky, existoval alternativní projekt realizace záměru.
245. Výše uvedená skutková situace tedy sama o sobě klade na vyvlastňovací úřady větší požadavky stran vypořádání se s otázkou nezbytnosti (subsidiarity) vyvlastnění. V nastolené skutkové situaci tedy nepostačí pouhý odkaz na územní rozhodnutí, ale je zapotřebí zkoumat, hodnotit a argumentačně (či důkazně) podložit závěr o nezbytnosti vyvlastnění Předmětných pozemků.
246. Povinností vyvlastňovacího úřadu bylo a je zabývat se ve vyvlastňovacím řízení tím, zda bylo splněno prokázání podmínek pro vyvlastnění. To vše k žádosti vyvlastnítele, který má dle dikce § 18 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění povinnost doložit ke své žádosti splnění podmínek pro to, aby této mohlo být vyhověno, tj. má povinnost (ve svém zájmu) doložit splnění podmínek vyvlastnění (či nuceného omezení vlastnického práva) – tedy doložit, že je zapotřebí (nutně) vyvlastnit či omezit vlastnické právo v konkrétním rozsahu a proč. Touto žádostí se následně vyvlastňovací úřad musí zabývat a zjistit, zda bylo prokázání podmínek vyvlastnění v souladu se zákonnými požadavky splněno (k tomu srov. § 3 správního řádu) a tento svůj závěr následně logicky odůvodnit. Žalovaný ostatně mohl za tímto účelem (náležitě doložení nezbytnosti vyvlastnění v požadovaném rozsahu) vyzvat navrhovatele k doplnění žádosti.
247. S ohledem na závazný právní názor vyslovený v této věci v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161, ve znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94, se žalovaný na stranách 34 – 48 Mezitímního rozhodnutí zabýval splněním podmínek pro vyvlastnění, respektive nucené omezení vlastnického práva žalobců ve vztahu k Předmětným pozemkům. Veřejným zájmem a subsidiaritou vyvlastnění se potom žalovaný zabýval na stranách 35 – 47 Mezitímního rozhodnutí.
248. Žalovaný tedy následně hodnotil ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění ve vazbě na dikci § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, zda je rozsah vyvlastnění ve vztahu k Předmětným pozemkům nezbytný a ve veřejném zájmu.
249. Otázkou veřejného zájmu na vyvlastnění se žalovaný velmi precizně zabýval zejména na stranách č. 35 – 43 Mezitímního rozhodnutí. Na tuto argumentaci krajský soud zcela odkazuje. Žalovaný popsal, proč se domnívá, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv žalobců. Zabýval se i souvislostmi v daném území – pokud

jde o stavbu hlavní – ■■■ stavba ■■■ ■■■ – ■■■, jež je součástí dálnice ■■■ vedoucí z ■■■, a stavbu ■■■ ■■■ – ■■■ jako stavbu navazující. Uvedené zasadil rovněž do kontextu plynoucího z dalšího zasazení dané trasy v mezistátních souvislostech. Rovněž se zabýval nedostatečností stávající silniční dopravy v daném místě, zejména s ohledem na neustále se zvyšující zatížení tranzitní dopravou. Žalovaný však zohlednil i charakteristiku stavby ■■■ ■■■ – ■■■, charakteristiku silnice ■■■ z pohledu BESIP (včetně fotodokumentace a map) a to vše v návaznosti na zohlednění intenzity zásahu do vlastnického práva žalobců.

250. Těmto závěrům nemá krajský soud co vytknout, plně se s nimi ztotožňuje a plně na tyto odkazuje, ostatně ani žalobci je konkrétním způsobem v žalobě nerozporují.
251. Pokud jde o onu subsidiaritu vyvlastnění, žalovaný posoudil všechny alternativní varianty (plynoucí z relevantních smluv, respektive z nich vzešlých projektových dokumentací). Žalovaný se variantami musel zabývat primárně ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■, na který Předmětné pozemky navazují. Závěry, které se týkají uváděného pozemku, jsou totiž totožné s těmi, které je nutné vztáhnout k Předmětným pozemkům. Žalovaný dospěl k závěru, že pokud jde o ■■■ předloženou smlouvu ■■■ ze dne 17. 5. 2018 a s ní související připojené přílohy, je po jejím posouzení zcela evidentní, že jejím cílem není jakákoliv změna (přeprojektování) okružní křižovatky, nedošlo k jakémukoliv pokusu o vymístění stavby ■■■ ■■■ z pozemku parc. č. ■■■ [původně ve vlastnictví žalobce a)] a ani to nemělo být cílem uvedené smlouvy. Jednalo se de facto pouze o koordinaci záměru stavby dálnice ■■■ a navazující stavby „Silnice ■■■, ■■■“.
252. Pokud pak jde o smlouvu ■■■ ze dne 17. 10. 2019 a související výstup, který je jejím výsledkem, ta se týkala prověření tří variant napojení stavby ■■■ ■■■ na stávající silnici ■■■ mezi obcemi ■■■ a ■■■ z důvodu dlouhotrvajícího procesu majetkoprávního vypořádání pozemku parc. č. ■■■ a postupu výstavby dálnice ■■■ ■■■. Výstupem na základě této smlouvy byla technická studie č. zak. 19-327-4 z 02/2020, která prověřila tři varianty napojení stavby ■■■ ■■■ na silnici ■■■.
253. V případě variantních řešení I. a II. se jedná pouze o řešení dočasná, která by v dlouhodobém horizontu byla nepoužitelná, a to ať z hlediska komfortu dopravy, její plynulosti, bezpečnosti, kapacity či samotného faktu, že tato řešení nemají návaznost na související stavbu „Silnice ■■■ ■■■, ■■■“, která je se stavbou dálnice ■■■ koordinována. Uvedené varianty neodpovídají normám ČSN 73 6101 a ČSN 73 6102. V podrobnostech dále krajský soud odkazuje na další podrobnosti uvedené v argumentaci žalovaného (zejména str. 43 - 47 jeho rozhodnutí).
254. Pokud jde o variantu III., jedná se o jedinou variantu, která prověřila možnost definitivního řešení napojení ■■■ ■■■ (Přeložka silnice ■■■) na silnici ■■■ pomocí výstavby ■■■ ■■■ (okružní křižovatka přeložky ■■■ a ■■■) v odsunuté poloze od stávající silnice ■■■ tak, aby nebyl pozemek parc. č. ■■■ stavbou dálnice ■■■ ■■■ dotčen. Z předložených podkladů vyplynulo, že by se jednalo o řešení, které by oproti dosavadnímu stavu bylo nejen finančně náročnější, ale současně by si vyžádalo větší trvalý zábor zemědělských pozemků a větší zásah do krajiny (v důsledku toho, že by se stavba nerealizovala v ose dosavadní silnice ■■■), stavbou by bylo nově dotčeno nemalé množství dalších vlastníků odlišných od žalobce a), zároveň by došlo k oddálení realizace takto významné stavby. Přitom všem by byl pozemek žalobce a) a tudíž i Předmětné pozemky žalobců dále minimálně dotčeny navazující stavbou „Silnice ■■■ ■■■, ■■■“, jejíž změna by v důsledku změny projektovaného řešení dálnice ■■■ musela být též projednána. V neposlední řadě by došlo ke snížení komfortu nájezdu na okružní křižovatku ze silnice ■■■ v obou směrech. Konkrétní technické parametry a údaje s tímto související žalovaný postupně uvádí v Mezitímním rozhodnutí.

255. Na výše uvedených závěrech nic nemění ani žalobci k důkazu navrhovaná a soudem provedená smlouva ze dne 16. 5. 2016 ve znění jejího dodatku č. 1 ze dne 30. 11. 2016. K této se velmi podrobně vyjádřila Osoba zúčastněná na řízení 2), jak je uvedeno výše, a na toto vyjádření krajský soud odkazuje. Žalovaný po celou dobu uváděl, že další variantní řešení zpracováno není, aniž by se konkrétně zabýval právě touto smlouvou (byť na ni žalobci odkazovali ve svých námitkách vznesených v průběhu vyvlastňovacího řízení – dokument ze dne 1. 4. 2021 - č. l. 242 – 252 správního spisu). Tuto skutečnost však lze nyní žalovanému stěžejí přímo vyčítat, neboť s obsahem této smlouvy se při jednání krajského soudu tento důkladně seznámil a rovněž dospěl k závěru o tom, že tato není relevantní stran možné existence dalšího variantního řešení staveb v daném místě (na pozemcích žalobců), jak tito tvrdí.
256. Předmět uvedené smlouvy byl vymezen jako: „*Předmětem zakázky na poskytování služeb je IČ pro SP pro dočasné řešení připojení MÚK [redacted] – [redacted] na [redacted], k OK na T ([redacted]) pro stavbu [redacted] [redacted] [redacted] – [redacted], která bude zahrnovat veřejnoprávní projednání a zajištění pravomocného stavebního povolení pro návrh dočasného připojení MÚK [redacted] – [redacted] na silnici [redacted], dočasná nábrada okružní křižovatky za stykovou křižovatkou.*“ Dodatkem č. 1 byla prodloužena doba k plnění z této smlouvy.
257. Z názvu ale i obsahu smlouvy plyne, že předmětem smlouvy byl návrh dočasného řešení v rámci stavby „[redacted] [redacted] [redacted] – [redacted]“, nikoliv tedy stavby „[redacted] [redacted] – [redacted]“, která je řešena v předmětné věci – dočasné náhrady okružní křižovatky (plánované jako trvalé řešení) za stykovou křižovatkou ve tvaru T, aby nedošlo k průtahům při budování úseku dálnice „[redacted] [redacted] – [redacted]“ a jeho následném užívání. Provizorní řešení dočasně nahrazující plnohodnotnou okružní křižovatkou dočasnou stykovou křižovatkou přitom již bylo žalovaným posuzováno v rámci varianty I a varianty II (viz str. 44 a 45 Mezitímního rozhodnutí).
258. Jak přitom poznamenal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ale i Osoba zúčastněná na řízení 2), otázka umístění okružní křižovatky [redacted] [redacted] již byla pravomocně rozhodnuta (stran vyvlastnění), konkrétně v rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 12. 10. 2021, č. j. KUKHK-34752/DS/MJ/2021 – 2 ([redacted]), kterým tento zamítl odvolání žalobce a) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu [redacted] ze dne 30. 7. 2021, č. j. [redacted]. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 12. 10. 2021 byla pravomocně zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109, a o kasační stížnosti žalobce a) nebylo dosud rozhodnuto (to však na pravomocně ukončeném správním řízení nic nemění).
259. Předmětná okružní křižovatka již byla vybudována a úsek dálnice „[redacted] [redacted] – [redacted]“ (v jehož rámci byl právě řešen i stavební objekt [redacted] [redacted]) je již v užívání (včetně napojení na silnici [redacted]). Výsledkem žalobci navrhované a krajským soudem k důkazu provedené smlouvy ze dne 16. 5. 2016 ve znění jejího dodatku č. 1 ze dne 30. 11. 2016 tak není – jak plyne z obsahu těchto dokumentů – další (trvalá) varianta možného přeprojektování stavebních záměrů tak, aby nezasahovaly do pozemků žalobců či do nich zasahovaly jinak (v menší míře). Žalovaný tak neměl důvod obsah této smlouvy ve svém Mezitímním rozhodnutí vypořádat, respektive jej dostatečně vypořádal tím, že uvedl, že další možné varianty řešení nejsou.
260. Krajský soud na tomto místě uvádí, že ve shodě s žalovaným má za to, že tento se vypořádal se všemi variantními řešeními, která v dané věci přicházela v úvahu. Žalobci namítanou další variantu řešení – která má plynout z výše uváděné smlouvy ze dne 16. 5. 2016 ve znění jejího dodatku a z prohlášení ministra dopravy v lednu 2018, nemá soud s ohledem na obsah uváděné smlouvy za prokázanou. Krajský soud proto i s ohledem na obsah uváděné smlouvy zamítl důkazní návrh žalobců na výslech exministra dopravy Ťoka, neboť jeho výslech již nemůže na obsahu výše uvedené smlouvy ve znění jejího dodatku ničeho změnit.
261. S přihlédnutím k tomu, co již žalovaný sdělil k výše uvedeným alternativám, je existence další možné alternativy vyloučena. Z uvedených smluv je totiž zřejmé, že s ohledem na aspekty výše

uvedené a žalovaným hodnocené je nutné, aby stavba vedla přes Předmětné pozemky žalobců – v návaznosti na pozemek parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], který již byl pravomocně vyvlastněn.

262. Žalovaný tak v průběhu řízení dospěl k závěru, že variantní řešení I. a II. nelze v daném případě uvažovat vůbec, a to zejména s ohledem na jejich dočasný charakter, mimo jiné v návaznosti na to, že nejsou trvale využitelná nebo neumožňují potřebnou míru komfortu průjezdu křižovatkou, jedno řešení pak neumožňuje nájezd na dálnici z obou směrů. Variantní řešení III. pak taktéž nelze v daném případě uvažovat, neboť by si vyžádalo trvalý zábor zemědělských pozemků a větší zásah do krajiny, stavbou by bylo dotčeno množství dalších vlastníků nebo by došlo ke snížení komfortu nájezdu na okružní křižovátku, jak již bylo ostatně podrobněji uvedeno shora.
263. V daném případě, za daných skutkových souvislostí, tak odpovědnosti za prokázání podmínek vyvlastnění žalovaný dostál. Jeho zákonem stanovenou povinností bylo zjistit skutkový stav v tom směru, zda jsou podmínky pro vyvlastnění (a nucené omezení vlastnického práva) splněny a následně argumentačně uvést, na základě jakých podkladů a úvah ke svým závěrům dospěl. Požadavkům v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, ale i rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 127, ve znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021 – 94, tak bylo učiněno zadost.
264. **Dílčím žalobním bodem 8.2.** žalobci napadali skutečnost, že žalovaný se nezabýval a řádně nezhodnotil jejich námitku, že Osoba zúčastněná na řízení ([REDAKCE]) pozemky, či alespoň některé, nevyvlastňuje pro stavbu silnic a dálnic, ale k doposud skrytým účelům.
265. Všechny vyvlastněné pozemky, údajně vyvlastňované pro stavbu silnic či dálnic, jsou totiž okamžitě po jejich vyvlastnění již po řadu let zatěžovány nezákonně vedenou exekucí exekutorkou [REDAKCE]. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. Uvedenou námitku žalobci vznesli ve svých námitkách uplatněných v průběhu vyvlastňovacího řízení ze dne 1. 4. 2021 konkrétně na straně 17 (k tomu srov. str. 250 správního spisu). Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 27 – 28 Mezitímního rozhodnutí poměrně vyčerpávajícím způsobem a na toto vypořádání krajský soud zcela odkazuje.
266. Krajský soud k tomuto žalobnímu tvrzení uvádí, že je žalobci, či sám žalobce a), původně užívali v souvislosti s žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě. Následně rovněž i v žalobách vedených poté před Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 42/2021 a sp. zn. 30 A 91/2021. O uvedené námitce tak již bylo argumentačně krajským soudem opakovaně rozhodováno. V této souvislosti tak krajský soud odkazuje a dále cituje vypořádání této námitky (dříve podrobněji argumentačně) vznesené v řízení vedeném před Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 42/2021. V usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě, konkrétně tedy usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 30 A 42/2021 - 127, je uvedeno, že: „Konečné poslední tvrzení žalobců bylo vedeno ve smyslu nebezpečí nevratné újmy brozící v souvislosti s exekucí, která brozí všem pozemkům, jež se do vlastnictví státu, s právem hospodaření [REDAKCE], dostanou. V této souvislosti žalobci soudu doložili listiny – vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. [REDAKCE], a s tím související výpis z katastru nemovitostí (č. l. 58 – 59 soudního spisu). Krajský soud neshledává nebezpečí exekučního zatížení předmětných pozemků. Z listin, které žalobci dokládají k exekučnímu titulu (rozsudek Obvodního soudu pro [REDAKCE] ze dne 19. 9. 2013, č. j. [REDAKCE] – [REDAKCE]), plyne, že pověření k vedení exekuce [REDAKCE]. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] ve prospěch oprávněného proti povinnému [REDAKCE] se má týkat vyklížení konkrétních nemovitostí a jejich předání oprávněnému. Součástí vymáhaného plnění jsou i náklady oprávněného a náklady exekuce (které mají být teprve stanoveny příkazem k úhradě nákladů exekuce). Vztahování povinnosti vyklížení se z logiky věci na předmětné pozemky z výše uvedeného titulu vztahovat nemůže. Stejně tak je vyloučené, aby předmětné pozemky sloužily ke zpeněžení za účelem ubrazení nákladů exekuce (a řízení jí předcházejícího), jak je uvedena shora, a to s ohledem na případný nepoměr takových částek. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Vaskersić proti Slovinsku* ze dne 25.

4. 2017, stížnost č. 31371/12, plyne požadavek přiměřenosti a subsidiarity při exekučním vymáhání plnění prodejem nemovitostí. To vždy s ohledem na vyšší pohledávky a případné jiné možnosti „postibu“ – docílení sledovaného účelu.“

267. Obdobná argumentace je pak uvedena i v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 42/2021 – 161 (konkrétně odstavec 200), a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 A 91/2021 – 109 (konkrétně odstavce 202 – 205).
268. Na toto své odůvodnění krajský soud opětovně odkazuje. Žalobci svá žalobní tvrzení v tomto směru tentokrát vznesli spíše velmi obecně. Je nutné konstatovat, že žalovaný se s námitkou žalobců řádně vypořádal a krajský soud toto doplnil. Že by šlo o jinou exekuci, než je uvedeno ve výše citovaném textu, žalobci netvrdí.
269. Spíše nad rámec nutného je vhodné zmínit, že ústavní stížnost žalobce a) do výše uvedeného usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. III. ÚS 2078/2021.
270. S ohledem na to, že uvedená námitka žalobců již byla opakovaně vypořádána zdejším soudem, neshledal krajský soud důvod pro provedení důkazů v tomto směru. Konkrétně tedy návrhy na provedení důkazů exekučním příkazem [REDAKCE]. J. [REDAKCE] F. [REDAKCE] ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. [REDAKCE], a internetovým nahlížením do katastru nemovitostí, kat. úz. [REDAKCE], obec [REDAKCE], LV č. [REDAKCE] a [REDAKCE] pozemků tam zapsaných jako vlastnictví České republiky, s právem hospodaření [REDAKCE], zamítl pro nadbytečnost.
271. Konečně **dílčím žalobním bodem 8.3.** žalobci vznesli námitku absence veřejného zájmu ve vztahu k vyvlastnění spočívajícímu ve zřízení věcného břemene (pro realizaci přeložky plynovodu) pro vyvlastnítele [REDAKCE], tedy ve prospěch soukromého komerčního subjektu, přičemž zároveň namítají, že stávající plynovod je postaven tzv. „na černo“. V této souvislosti se krajský soud zcela ztotožňuje s tím, co k této problematice uvedla Osoba zúčastněná na řízení 2) a žalovaný ve svém rozhodnutí. Vyvlastňovací legislativa nevyklučuje, aby vyvlastnítelem byl i soukromý a komerční subjekt – stěžejním kritériem je existence veřejného zájmu na realizaci účelu vyvlastnění (tj. účelu, pro který jsou získávána předmětná práva). Je zcela běžné, že k vyvlastnění dochází ve prospěch soukromých a komerčních subjektů (zejména právě síťových společností). V posuzované věci je předmětný účel vyvlastnění (tj. realizace veřejně prospěšné dopravní stavby „[REDAKCE] – [REDAKCE] [REDAKCE]“) ve veřejném zájmu, přičemž přeložka stávajícího plynovodu je vyžadována právě v souvislosti s realizací této dopravní stavby, jak vše žalovaný v Mezitímním rozhodnutí řádně zhodnotil.
272. Nedůvodná je přitom i argumentace žalobců stran údajné nelegálnosti předmětného plynovodu. S touto námitkou se žalovaný taktéž řádně vypořádal, a to odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004, na jehož základě tak břemeno tvrzení a důkazní břemeno stihalo žalobce, kteří těmto svým procesním povinnostem nedostáli, a tedy s předmětnou obecnou námitkou ani nemůžou být úspěšní: „Není-li důvod k pochybnostem, že se určité věci v době dávno minulé (tj. kdy časový odstup od rozhodných skutečností podstatně překračuje i vydržecí lhůty nebo lhůty skartační) daly obvyklým či pravidelným způsobem, resp. (úředním) postupem, je důkazní břemeno o tom, že v daném případě tomu tak nebylo, na tom, kdo to tvrdí.“ V daných poměrech tak žalovaný postupoval správně, když vyšel z presumpce legálního zřízení i vlastnictví plynovodu, jehož přeložka byla také předmětem vyvlastňovacího řízení. S ohledem na výše uvedené krajský soud u jednání soudu pro nadbytečnost zamítl návrh žalobců na provedení důkazu dopisem, který tito zasílali společnosti RWE dne 2. 9. 2014 (na který se jim nedostalo odpovědi).
273. Skutečnost, že na přeložku plynovodu dosud nebylo vydáno stavební povolení, není pro účely vyvlastňovacího řízení nikterak rozhodná. K závěrům, které žalobci dovozují z toho, že žádost o stavební povolení byla podána jen ve vztahu ke stavbě silnice I. třídy (a stavební povolení

bylo vydáno zatím pouze na silnici I. třídy) se krajský soud vyjadřuje níže v souvislosti s reakcí na doplnění žaloby žalobci.

274. Žalobci totiž dále žalobu doplnili ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 21. 3. 2022 označeném jako „**Věc: doplnění žalobních tvrzení, důkazů a odkazů na právní názory**“. K tomuto krajský soud uvádí následující. S odkazem na dikci § 4a odst. 1 liniového zákona a bod 6. Přílohy k liniovému zákonu žalobci nejprve uvedli, že plynovod, kterého se týká Mezitímní rozhodnutí, není vyjmenovaný v příloze k tomuto zákonu a současně není součástí stavby silnice [REDAKCE] – [REDAKCE]. K uvedenému krajský soud konstatuje, že je nutné vnímat plynovod, respektive přeložku plynovodu – jako stavbu související se stavbou silnice I. třídy - a to ve smyslu výkladového ustanovení § 1 odst. 2 liniového zákona, ve kterém je stanoveno, že: *„Dopravní infrastrukturou se pro účely tohoto zákona rozumí a) stavby dálnic nebo silnic I. třídy nebo stavby s nimi související, b) stavby dráhy celostátní nebo stavby s nimi související, c) další stavby dopravní infrastruktury nebo stavby s nimi související umístované v plochách nebo koridorech vymezených v územním rozvojovém plánu, nebo d) v územně plánovací dokumentaci vymezené veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury nebo stavby s nimi související.“* Dopravní infrastrukturou ve smyslu aplikace dikce § 4a liniového zákona je proto tedy i přeložka plynovodu, neboť jde o stavbu související se stavbou silnice I. třídy ([REDAKCE] – [REDAKCE]). V rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který žalobci odkazují pro podporu své argumentace, je řešeno pouze stavební povolení na silnici I. třídy, plynovod není předmětem tam přezkoumávaného řízení a rozhodnutí (stavebního povolení), jak plyne z odstavce 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021-59. Předmětem řízení přezkoumávaného nejprve Krajským soudem v Ostravě a následně posledně uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu nebyl plynovod (respektive jeho přeložka) pouze z toho důvodu, že stavebník podávající žádost o vydání stavebního povolení požádal o jeho vydání pouze ve vztahu ke stavbě silnice. Problematika přeložky plynovodu může být a bude řešena v samostatném řízení. Povolení realizace (stavby) silnice i přeložky plynovodu by přicházelo v úvahu, pokud by žadatel – stavebník podal žádost o vydání společného povolení na soubor staveb ve smyslu § 94j stavebního zákona.
275. Dále žalobci citovali doslovně dikci § 4a liniového zákona a uvedli, že podle § 4b *tébož zákona pro stavby energetické infrastruktury neuvedené v příloze k tomuto zákonu se použije § 4a odst. 1 a 3 až 8 obdobně*. Z těchto ustanovení, tedy z § 4a a § 4b liniového zákona - zejména viz neuvedení odstavce 2. ve výčtu ustanovení v § 4b - se podává, že zákonodárce nestanovil nepřipustnost odvolání proti mezitímnímu rozhodnutí o vyvlastnění pozemků tvořících energetickou infrastrukturu. Žalobci proto měli dle svého přesvědčení důvodné pochybnosti o tom, zda byli správně poučeni o nepřipustnosti podaného odvolání proti celému mezitímnímu rozhodnutí, a podali k Ministerstvu dopravy odvolání proti mezitímnímu rozhodnutí; tento odvolací správní orgán však jejich odvolání zamítl.
276. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že postup Ministerstva dopravy, které zamítlo odvolání žalobců proti výroku Mezitímního rozhodnutí ohledně přeložky plynovodu pro nepřipustnost, byl v souladu se zákonem. Přeložka plynovodu v nyní projednávané věci není samostatnou stavbou energetické infrastruktury ve smyslu žalobci namítaného § 4b liniového zákona, nýbrž, jak již bylo uvedeno výše, stavbou související se stavbou silnice I. třídy. Jde tedy o stavbu energetické infrastruktury, ale přímo související se stavbou silnice, proto jde o přeložku (k tomu opětovně srov. § 1 odst. 2 liniového zákona). Přeložka je totiž důsledkem stavby infrastruktury (silnice I. třídy). Nadto je nutné připomenout, že právní úprava obsahující dikci § 4b, § 4c a § 4d liniového zákona se do právní úpravy liniového zákona dostala až novelizací provedenou zákonem č. 403/2020 Sb. Dle čl. II zákona se řízení pravomocně neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti s nimi související posoudí podle zákona č. 416/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V době

zahájení vyvlastňovacího řízení, jehož Mezitímní rozhodnutí je nyní přezkoumáváno, ani dikce § 4b nebyla v účinnosti.

277. Z výše uvedeného plyne, že rovněž Ministerstvo dopravy postupovalo v souladu se zákonem, když svým rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022, č. j. MD-9333/2022-930/3, zamítlo odvolání žalobců do výroku II. Mezitímního rozhodnutí pro nepřipustnost. Žalobci však vztáhli žalobu i na posledně uváděné rozhodnutí, respektive domáhali se zrušení Mezitímního rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, proto je toto posledně uváděné vymezeno v předmětu řízení v záhlaví tohoto rozsudku. Žádný konkrétní žalobní bod však k posledně uváděnému rozhodnutí Ministerstva dopravy žalobci nevnesli (vyjma toho, co je uvedeno výše).
278. U jednání soudu žalobci navrhli, konkrétně eventuálním petitem, žalobou napadené Mezitímní rozhodnutí žalovaného změnit. K tomuto dílčímu návrhu krajský soud spíše obecně poznamenává, že správní soudnictví je v tuzemské právní úpravě koncipováno na tzv. kasačním principu a nikoli principu apelačním (uvedené plyne z dílčích ustanovení v s. ř. s.). Ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, která je upravena v § 65 a násl. s. ř. s., jsou možnosti rozhodnutí soudu definovány v § 78 s. ř. s.

VII. Závěr

279. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
280. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
281. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení, společnost ██████████ náhradu nákladů řízení nepožadovala. Osoba zúčastněná na řízení ██████████ však ano, a to s ohledem na to, že ve věci podala vyjádření, její zástupce se účastnil jednání před krajským soudem a k výzvě soudu předložila jím požadovanou listinu, která byla provedena k důkazům. Osoba zúčastněná na řízení ██████████ sice předložila krajskému soudu jím požadovanou listinu, s jejím předložením však této nevznikly žádné náklady řízení, respektive žádné takové nebyly touto účtovány (k tomu srov. § 60 odst. 5 s. ř. s., věta první). Další procesní úkony, činěné osobou zúčastněnou na řízení v průběhu řízení před soudem, byly úkony, které plynou z jejího procesního postavení osoby zúčastněné na řízení (k tomu srov. § 34 s. ř. s.). Krajský soud tedy neshledal, že by došlo k naplnění předpokladů stanovených v § 60 odst. 5 s. ř. s. pro přiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení s ohledem na vše výše uvedené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. dubna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu